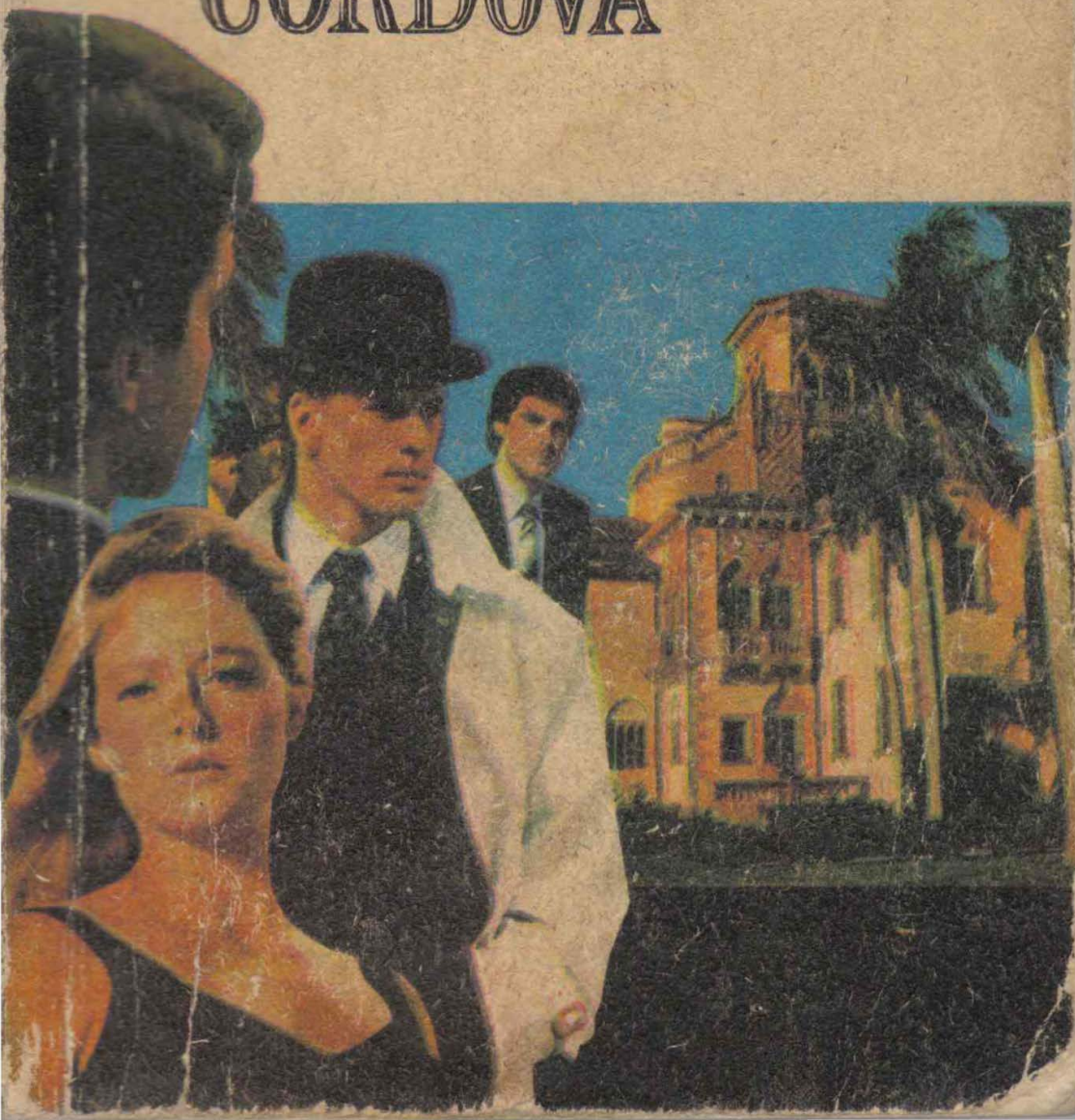

Edgar Wallace

CEI TREI DIN CORDOVA

EDGAR WALLACE

CEI TREI DIN CORDOVA

Traducere de Dr. I. W.

Editura „SOC. DOMACO S.R.L.“

Coperta : Adriana Ioniță

ISBN—973—95111—3—9

CAPITOLUL I. — TREI BARBAȚI ÎN CORDOVA

În cafeneaua la „Gran Capitan“ în Cordova, ședea, la o masă de marmură, un bărbat, care părea că dispune de mult timp liber. Domnul acela era de statură înaltă și purta o barbă îngrijită. Cu ochii săi cenușii și serioși cerceta toată strada în mod distrat, fără să arate un interes special. Din când în când sorbea din cafeaua ce avea pe masă.

Era îmbrăcat în haine negre conform uzului în Spania. Cravata, neagră și ea, era confecționată din mătase fină. Pantalonii, impecabil croiți, erau ținuți întinși cu cordoane de piele, care treceau sub ghetetele ascuțite la vîrf. Felul acesta de a purta pantalonii, se obișnuia de către unii cavaleri.

Îmbrăcămintea aceasta, cam stranie pentru noi, era portul obișnuit în Cordova. Domnul acela putea foarte bine să fie spaniol, căci în sudul Spaniei se găsesc destui oameni cu ochi cenușii, proveniți din căsătoria irlandezilor veseli, care veniseră pe timpuri cu trupele de ocupație ale lui Wellington, cu fetele arzătoare din Estremadura.

Bărbatul acela singuratic vorbea o spaniolă impecabilă, și anume dialectul andaluz. Chiar și modul cum trata pe cerșetorul care, apropiindu-se de el pentru a-i cere de pomană, milogindu-se plîngător și întinzînd o mînă schilodită, arăta că se trage din sudul țării.

— În numele Fecioarei, a Sfinților și Atot-Puternicului Dumnezeu, vă implor, senor, dați-mi zece centime.

Domnul de la masă își îndreptă privirea spre mîna schiloadă.

— Dumnezeu îți va ajuta ! — îi zise el în limba arabă, așa cum ea se vorbește în Maroc.

— Dacă Cerul îmi va dărui o sută de ani de viață, nu voi înceta să mă rog pentru binele dv.

Domnul își îndreptă acum privirea spre figura cerșetorului.

Acesta era de statură mijlocie. Fața sa avea trăsături bine definite. Avea capul înfășurat într-un pansament mare, care-i acoperea și un ochi. Pe lîngă aparența asta dezgustătoare, mai era și paralizat la picioare. În mîinile-i murdare ținea un baston.

— Senor și Excelență, zece centime mă pot scăpa de chinurile îngrozitoare ale foamei, care mă mistuie. N-o să puteți dormi la noapte, gîndindu-vă la nenorocitul de cerșetor, care se zvîrcolește de foame în culcușul său !

— Du-te cu Dumnezeu !

— Oh, înălțime, pe Copilașul sfînt, care se odihnește în poalele mamei sale, pe toți sfinții (își făcu cruce) și pe singele făcător de minuni al martirilor, vă implor, nu mă lăsați să mor de foame pe drum, cînd știți că zece centime, care nu înseamnă nimic pentru dv., îmi pot umple stomacul cu mîncare.

Domnul de la masă nu se lăsă înduplecat, ci își bău liniștit mai departe cafeaua.

— Du-te cu Dumnezeu !

Bătrînul mai ezită încă. Se uită mai întîi în susul și în josul străzii însorite, apoi își aruncă o privire în local. În capătul celălalt al cafenelei, ședea la o masă un chelner, răsfoind un ziar.

— Il cunoști pe Dr. Essley ?

Întrebarea fusese pusă într-o englezească curată. Celălalt ridică capul.

— Nu. De ce ? — răspunsul fu dat tot în limba engleză.

— Caută de-i fă cunoștința. E un om foarte interesant.

Cerșetorul nu mai spuse nimic, ci se tiră mai departe.

Cavalerul de la masă se uită plin de curiozitate, cum cerșetorul se îndrepta spre cafeneaua vecină. Bătu apoi din palme.

Chelnerul, care adormise între timp, se trezi din somn și se apropie leneș de masă. Primi plata și bacșișul obișnuit, și aștepta plecarea vizitatorului.

Deși cerul era fără urmă de nori și soarele strălucea, era totuși încă răcoare, în zilele acelea anterioare primăverii.

Domnul se sculă de pe scaun și se arăta acum în toată splendoarea sa — măsura peste șase picioare. — Apucă un vîrf al mantilei, îl aruncă ușor peste umăr și o porni agale după cerșetor.

Drumul îl ducea prin străzi înguste. Casele erau atît de aproape una de alta, că pe ambele părți vedeai adîncituri în ziduri, făcute de roțile căruțelor.

Pe cerșetor îl ajunse în Calle Paraiso. Trecu pe lîngă el și o luă pe una din străzile care duceau la biserica San Fernando ; merse încet mai departe și se îndreptă apoi spre Carrera de Puente. Ajunse curînd în umbra catedralei, care fusese pe vremuri o moschee și servea acum atît cultului lui Isus, ca și al lui Alah. Aici stătu o clipă la îndoială. Nu știa încotro să o ia. Se îndreptă apoi spre podul „Calahora“, care exista încă de pe timpul Maurilor. Ajungînd la mijlocul podului, se opri și se rezemă de balustradă, uitîndu-se la jocul apelor tulburi și umflate ale Guadalquivirului.

Pe ascuns însă, observa cum cerșetorul venea spre el. Apropierea dură cam mult timp, deoarece cerșetorul șchiopăta. Îl ajunse în fine și-i întinse pălăria. Atitudinea cerșetorului era aceea a unui adevărat cerșetor. Vocea însă era a unui englez din pătura cultă.

— Manfred — spuse el cu un ton serios, — trebuie să faci cunoștința acestui dr. Essley. Te rog dintr-un anumit motiv.

— Ce e el ?

Cerșetorul surise.

— În primul rând trebuie să mă bazez pe memorie. Biblioteca din locuința mea sărăcăcioasă, e cam restrînsă. Îmi amintesc foarte vag că e un medic dintr-un cartier mărginaș al Londrei. Pare să fie un om capabil.

— Și ce face aici ?

Gonsalez, care se ascundea sub masca cerșetorului, surise din nou.

— Aici în Cordova trăiește un dr. Cajalos. Acolo, prin împrejurimile nobile ale „Paseo del Gran Capitan“ unde, probabil, locuiești tu, nu se aud șușuielile plebei din Cordova. Aici — și arată casele dărăpănate și murdare de la capul podului — în „Campo da Verdad“, unde se trăiește cu doi pesetas pe săptămână, și încă mulțumitor, aici dr. Cajalos este cunoscut și stimat de toți. Dr. Cajalos e un om ciudat, care face minuni cu arta lui, despre care filozofia ta nu are habar. El face pe orbi să vadă, scoate — prin forța sa ocultă — pe vinovați la lumina zilei, prepară băuturi de dragoste, fără greș, descîntă bube și oprește ivirea urmărilor bolii somnului.

— Dr. Cajalos este stimat chiar și în cartierul „Paseo del Gran Capitan“ — spuse Manfred, clipind din ochi. — L-am vizitat și eu și i-am cerut un sfat.

Cerșetorul rămase cam perplex.

— Ești mai dibaci decât mi-am închipuit — spuse el cu admirație. — Cînd ai fost la el ?

Manfred rîse pe infundate.

— Acum cîteva săptămîni stătea un cerșetor pe stradă, într-o anumită noapte, în fața porții medicului acela celebru și aștepta cu nerăbdare reapariția unui vizitator misterios, care se înfășurase în mantaua sa pînă în vîrfurile nasului.

— Da. Îmi aduc aminte — răspunse Gonzalez. — Era un străin din Ronda și eram curios să știu cine e. Ai observat că l-am urmărit ?

— Mă uitam pe ascuns la tine.

— Dar, ce ? Tu erai străinul acela ?

— Da. Am plecat atunci din Cordova, ca să vin la Cordova.

— Mă declar bătut — spuse Gonzalez după o clipă de gîndire. — Îl cunoști așadar pe doctor ? Poți tu pricepe, de ce vine un medic englez în Cordova ? Medicul ăsta englez a venit pe drumul cel mai scurt și cel mai repede, cu expresul de Algeciras. Mîine dimineață pleacă din Cordova. Doctorul englez a venit să-l consulte pe dr. Cajalos.

— Și Poiccart e aici ; și pe el îl interesează Esley — și anume atît de mult, încît „vizitează“ Cordova cu Baedeker-ul în mînă, condus de ghizi oficiali, care numai lui nu-i pot arăta nimic nou.

Manfred își netezi barbișonul, iar din ochii săi inteligenți țîșnea iarăși privirea cea serioasă, ca și mai adineaori, cînd se uita după cerșetor, cum schiopăta, îndepărtîndu-se de lîngă el, la cafeneaua „del Gran Capitan“.

— Viața ar fi plicticoasă fără Poiccart — spuse Manfred.

— Ai dreptate — o Senor, toată viața mea va fi dăruită laudei tale, iar rugămintile mele să se înalțe ca tămîia, spre Tronul Atot-Puternicului !

Gonsalez văzuse apropiindu-se un gardian comunal și de aceea întinseși iar mâna, recitându-și litaniiile cu voce plângătoare.

La apropierea polițistului, Manfred clătină din cap și îi spuse :

— Du-te cu Dumnezeu !

— Cîine răios ! — se răsti acum polițistul la cerșetor, apucîndu-l brutal de umăr — fiu de hoț ! Șterge-o de aici, pentru că prezența ta imputită poate să ofenseze mirosul acestui domn nobil.

Polițistul își puse apoi mîinile în șolduri și se uită după cerșetor, cum se îndepărta schiopătînd. Se întoarse apoi spre Manfred și îi spuse :

— Și eu o duc greu. Nu e atît de ușor să apăr pe cavalerii bogați și darnici față de milogeala murdărului acela. Dumnezeu știe ce salariu mic am și ce familie grea trebuie să întretin. Trei guri flămînde, fără a mai socoti pe mama nevestei mele, care ne vizitează totdeauna de sărbători, ca să o ducem la luptele de tauri. — Viața e grea, Senor ! Și pe deasupra donna aceea, andaluza mîndră, pretinde să-i iau loc la umbră, un loc care costă două pesete. Din ziua Sfintei Tereza nu am mai gustat picătură de Rioja...

Manfred băgă o pesetă în mîna acestui cerșetor în uniformă.

Polițistul îl conduse pînă la capătul podului și îi povesti greutățile și grijile sale casnice, cu o sinceritate imposibilă în orice altă parte a lumii. În sfîrșit se opriră în fața portalului catedralei.

— Măria Voastră nu sînteți din Cordova ?

— Nu. Eu sînt din Malaga.

— Sora mea s-a măritat cu un pescar din Malaga — povesti numaidecît polițistul. — Pescarul s-a înecat, iar sora mea trăiește acum cu un Senor, al cărui nume l-am uitat. Sora mea e foarte bi-

gotă, dar foarte egoistă. Ați fost vreodată în Gibraltar ?

Manfred făcu semn că da. Se uita cu interes la un grup de turiști, cărora li se arăta splendoarea „Puertei del Perdon“.

Unul dintre turiști se despărți de ceilalți și se apropie de Manfred. Turistul era un bărbat de statură mijlocie, voinic. În felul său de a fi, se observa o rezervă ; obrazul său exprima însă o liniște melancolică.

— Puteți să-mi arătați drumul spre „Paseo del Gran Capitan“ ? — întreabă el într-o spaniolă stricată.

— Și eu merg într-acolo — îi răspunse Manfred politicos, — și dacă d-l vrea să mă însoțească...

— V-aș fi foarte recunoscător.

Discutară puțin diverse chestiuni, așa despre vremea frumoasă, priveliștea splendidă a catedralei și altele.

— Trebuie să vii cu mine să-l vezi pe Essley — spuse turistul, de data asta corect spaniolește.

— Povestește-mi mai multe despre el. M-ai făcut curios — zise Manfred.

— Chestiunea e foarte serioasă. Essley e medic într-un cartier mărginaș al Londrei. Îl observ de luni de zile. Are numai foarte puțini clienți. Trecutul lui e foarte obscur. A învățat în Londra și după ce și-a dat examenele și a obținut titlul de doctor, a plecat imediat în Australia, cu un tânăr numit Henley.

Acesta căzuse la examene și se declarase cu totul. Ambii erau prieteni buni. De aici se explică de ce au emigrat împreună, ca să-și găsească norocul printre străini. Essley nu avea rude deloc. Henley avea un unchi bogat undeva în Canada. Pe unchiul acesta nu-l văzuse însă niciodată. Ajunseră la Melbourne și plecară de acolo, împreună, în interiorul

țării. Voiau să-și încerce norocul — ca și alții — pe câmpiile aurifere. Nu știu precis unde erau situate aceste câmpii. Essley sosi acolo nouă luni mai târziu — însă singur. Prietenul său murise pe drum !

Se pare că Essley nu a practicat medicina trei sau patru ani. L-am putut urmări în peregrinările sale dintr-un lagăr în altul. Lucra puțin și pierdea la joc tot ce agonisea. Era cunoscut sub denumirea de „Dr. S.“. Abia după ce ajunsese în Australia de Vest, se stabili ca medic, și deși nu avea mulți pacienți, totuși își câștiga existența. În anul 1906 a dispărut din Coolgardie și a reapărut abia în 1914 în Londra.

Manfred și Poiccart — căci el era turistul — ajunseră între timp în „Paseo del Gran Capitan“. Străzile erau acum mai animate.

— Am închiriat aici câteva odăi — spuse Manfred. — Hai cu mine să bei un ceai.

Locuința era situată deasupra prăvăliei unui bijutier, în Calle Morerio. Încăperile erau frumos mobilate.

— Am pus mare preț ca instalația electrică să fie bună — spunea Manfred, punând un ceainic electric la încălzit.

— Dar masa e aranjată pentru două persoane ! — exclamă Poiccart.

— Aștept musafiri. Citeodată, Leon, căruia viața de cerșetor îi iese pe gît afară, vine cu trenul aici, ca să se delecteze cu viața luxoasă, și-mi povestește aventurile sale. — Dar aș dori să știu mai multe despre Essley. Mă interesează foarte mult.

Turistul se tolăni comod într-un fotoliu.

— Unde am rămas ? Ah, da, Dr. Essley a dispărut din Coolgardie și a apărut opt ani mai târziu în Londra.

— Sub împrejurări excepționale ?

— Nu tocmai. Un om influent l-a lansat în lumea de afaceri londoneză.

— Vorbești de colonelul Black ? — întrebă Manfred încrețind din frunte.

— Da. Colonelului Black îi datorează Essley clientela sa. Mi-a atras pentru prima dată atenția...

Se auzi o bătaie în ușă. Manfred ridică degetul, se duse la ușă și o deschise. Portarul stătea în capul scării cu șapca în mână. În spatele lui, câteva trepte mai jos, se afla un străin, care părea să fie un englez.

— Un domn dorește să vorbească Excelenței Voastre.

— Casa mea stă la dispoziția dv. — întâmpină Manfred pe străin, în limba spaniolă.

— Nu pot vorbi așa bine spaniola — răspunse străinul în englezește.

— Poftim în antreu.

Străinul urcă încet scara.

Avea cam vreo cincizeci de ani, purta părul lung, albit din vreme. Sprâncenele erau stufoase. Bărbia proeminentă dădea feței un aspect respingător. Era îmbrăcat în negru. În mîna înmănușată ținea o pălărie cu borul mare.

Intrat în cameră, se uită cercetător de la Manfred la Poiccart.

— Numele meu e Essley. — Și după o scurtă ezitare, încă o dată : „Essley“ — cu o accentuare deosebită a consonantei „s“. — „Dr. Essley“.

Manfred arătă cu mîna spre un scaun, dar străinul clătină din cap.

— Nu vreau să șed. Cînd discut afaceri, stau mai bine în picioare.

Se uită apoi bănuitor la Poiccart.

— Aș dori să vă vorbesc într-o chestie particulară — spuse el cu o intonație deosebită, dar Manfred îi răspunse prompt.

— Prietenul meu se bucură de toată încrederea mea.

— Fie. Am auzit că sînteți om de știință și că posedați cunoștințe aprofundate asupra Spaniei.

Manfred ridică din umeri. În rolul, pe care îl juca acum, se bucura de renumele unui scriitor. Publicase sub numele „de la Monte“ o carte despre „criminalitatea modernă“.

— Cînd am aflat lucrul acesta, am venit imediat aici. Mai am și alte afaceri în Cordova, nu e vorbă, dar nu atît de importante. — Dr. Essley se așează acum pe un scaun, în așa fel, ca să fie cu spatele la fereastră.

— D-le de la Monte, dv. posedați cunoștințe universale despre criminalitate.

— Am scris, e drept, o carte asupra subiectului acesta, dar asta nu înseamnă „universalitate“.

— Tocmai de asta îmi era teamă. Eram îngrijorat și de faptul că poate nu vorbiți englezește. Acum doresc să vă pun o întrebare, pe față, la care aștept un răspuns tot pe față.

— Vă stau pe cît posibil la dispoziție.

— Ați auzit vreodată de „cei patru“ ?

— Da. Am auzit de ei.

— Unde se află acum ? În Spania ?

— Nu știu precis. Dar de ce întrebați ?

— Pentru că eu..., ei bine, mă interesează acești oameni. Se spune că dibuiesc orice crimă, pe care legea nu o poate pedepsi. Și se mai spune că îșiucid victimele...

Vocea vizitatorului devenise și mai aspră, iar ochii i se făcuseră atît de mici, încît păreau să fie numai niște puncte...

— Se știe că există o asemenea organizație — spuse Manfred, — se mai știe că „cei patru“ se ocupă cu crime neispășite și... că pedepsese...

— Omoară ?

— Întrebuințează și pedeapsa cu moartea.

— Și totuși sînt liberi ? — Dr. Essley sări de pe scaun și gesticulă cu mîinile. — Oamenii ăștia umblă liberi și nu sînt pedepsiți ? Nu pot fi prinși, cu toate metodele polițienești și ale justiției moderne ? ! Oamenii ăștia îndrăznesc să își dea singuri numele de judecători asupra altora și să îi condamne ? ! Cine le-a dat dreptul acesta ? Există doar legi și dacă cineva le calcă...

Se întrerupse brusc, ridică din umeri și se prăbuși pe scaun.

— După cîte am auzit, — continuă el peste cîteva clipe, — „cei patru“ nu mai au putere... sînt împrăștiați în toată lumea... toate statele au emis mandate de arestare contra lor.

Manfred aprobă, dînd din cap.

— Exact. Dacă însă nu mai au nici o putere, asta ne va arăta viitorul.

— Pentru moment sînt trei — doctorul ridică privirea — de obicei mai găsesc și pe un al patrulea — pe unul care are mare influență.

Manfred aprobă iar.

— Și eu am auzit asta.

Dr. Essley se frămîntă neliniștit pe scaun. Se vedea, că răspunsurile lui Manfred nu-l mulțumeau.

— Și acum, judecătorii ăștia se află în Spania ? — întrebă doctorul.

— Așa se zice.

— Ei nu se află în Franța, nici în Italia, nici în Rusia, nici în Germania, așa că trebuie să fie în Spania.

— Iertați-mă — interveni acum Poiccart, care pînă acum nu luase parte la discuție. — Mi se pare că dv. vă interesați enorm de „cei patru“. Nu-mi

luați vorba în nume de rău : de ce doriți atât de mult să știți unde se găsesc acum ?

— Numai din curiozitate, — răspunse pripit dr. Essley. — Și eu studiez criminologia, ca și prietenul nostru de la Monte.

— În cazul acesta sînteți un student entuziast — se exprimă Manfred.

— Speram că dv. sînteți în măsură să mă ajutați. De la dv. am aflat numai că „cei patru“ sînt în Spania și asta e mai mult o presupunere.

— Poate că nici nu sînt în Spania — spuse Manfred, conducîndu-și musafirul la ușă, — poate că nici nu există — frica dv. e probabil neîntemeiată.

Doctorul se întoarce furtunos, — se făcuse alb ca varul.

— Frică ? Ați spus frică ?

— Îmi pare rău. Mă exprim greșit în limba engleză.

— De ce mi-ar fi frică de ei ? Cuvintele dv. au fost într-adevăr alese greșit. Nu îmi este frică nici de „cei patru“ și nici de altcineva.

Respira cu greu. Dar cu o încordare energetică își reveni. Ezită o clipă, ca și cînd ar fi vrut să mai spună ceva și plecă din cameră. Coborî apoi scara, ieși în stradă și trecu în hotelul de peste drum. La colțul străzii stătea un cerșetor, care îi întinse mîna.

— Faceți-vă pomană, pentru Dumnezeu și toți sfinții !

Dr. Essley lovi cu bastonul spre mîna întinsă a cerșetorului, dar Gonzalez, căci el era cerșetorul, își retrase mîna cu o iuteală vertiginoasă. Era dispus să suporte multe neplăceri, dar... ca să capete răni pe mîini, asta nu voia.

Ajungînd în camera sa, Essley se încuie în odaie și se așază pe un scaun ca să reflecteze. Se blestema singur că își pierduse cumpătul, chiar în fața

unui om atât de neînsemnat ca diletantul acela, care voia să priceapă ceva din știință.

Prima parte a problemei ce și-o pusese, o rezolvase — fără reușită. — Scoase din buzunar un ghid al Spaniei și îl răsfoi, pînă ce dădu peste planul orașului Cordova. În acel loc se afla și un alt plan al orașului, întocmit de cineva, care cunoștea mai bine topografia, decît știa să deseneze.

Dr. Essley auzise pentru prima oară de dr. Cajalos de la un anarhist spaniol, pe care îl întîlnise cu ocazia plimbărilor sale ciudate prin Londra. Individul acela îi povestise, la un pahar cu vin, despre puterile aproape supraomenești ale vrăjitorului din Cordova. Cu ocazia asta atinse și chestiuni, care deșteptară interesul d-rului Essley în mod extraordinar. Dr. Essley intră apoi în corespondență cu dr. Cajalos și se pregătea acum să-l viziteze.

Se uită la ceas. Era aproape șapte. Voia mai întîi să mănînce și apoi să își schimbe hainele. Se spălă, fără a aprinde lumina, și coborî în sala de mîncare.

Luă loc la o masă, singur, și se adînci în cititul unei reviste engleze, pe care o adusese cu el. Din timp în timp își nota cîte ceva într-un carnet, ce îl avea pe masă. Notițele nu aveau nici o legătură cu ceea ce citea și nici cu știința medicală. Erau însemnări asupra părții financiare ale unui plan, care tocmai îi trecuse prin minte.

După ce își bău cafeaua, se înapoie în camera sa; aprinse lumina, trase perdelele și apropiie de lampă o măsuță mică.

Din geamantan scoase mai multe documente, pe care le întinse pe masă. Scoase și carnetul din buzunar și lucră cîteva ceasuri. Deodată se opri însă, ca și cînd un deșteptător invizibil i-ar fi amintit de întrevederea ce o avea cu dr. Cajalos. Strinse în grabă hîrțiile împrăștiate pe masă, își puse paltonul

și pălăria și părăsi hotelul, îndreptându-se spre podul Calahora.

Străzile prin care trecea el acum, erau pustii; dar, știind cât de bine e păzit orașul, nu îi fu teamă de nimic.

Trecu prin mai multe străzi înguste și întortocheate. Studiase bine planul orașului și nu ezită o clipă ce drum trebuia să aleagă. Numai la capătul unei fundături șovăi puțin. Acolo ardea o lampă cu petrol, ceea ce făcea ca locul să apară și mai lugubru. De ambele părți ale străzii se aflau case înalte, mai toate fără ferestre, cu ușile infundate în bolte. Dr. Essley se opri în fața uneia din uși, pe partea stîngă și sună.

Ușa fu deschisă imediat.

Dr. Essley ezită să intre.

— Poftiți — îl invită cineva în spaniolă. — Nu vă fie teamă.

Essley intră, iar ușa se închise în urma lui.

— Veniți după mine.

În întunericul ce domnea, abia se putea distinge statura mică a unui bărbat.

Pe dr. Essley îl trecură nădușelile.

Individul care-l primise, aprinse o lampă, așa că dr. Essley putea acum să-l vadă mai bine. Era un ins mic ca piticii, abia că măsura vreo patru picioare. Fața îi era acoperită de o barbă albă, neîngrijită, mare, care cădea pe piept. Capul îi era chel de tot și semăna cu o bilă de biliard. Murdăria în care trăia individul acela, dovedea că nu era prieten al apei.

O pereche de ochi negri, sclipitori, se uitau cu pătrundere la dr. Essley. Ridurile din jurul lor, arătau că individul acela putea fi și vesel, cînd voia. Asta era, așadar, dr. Cajalos, un bărbat celebru în Spania, deși nu avea nici o poziție socială.

— Luați loc. Să discutăm în liniște. Ceva mai târziu primesc vizita unei doamne din înalta societate, care vine să îmi ceară sfatul într-o chestiune delicată.

Essley luă loc pe un scaun. Dr. Cajalos în fața lui, se așază pe masă. Cajalos făcea o impresie caraghioasă cu capul chel, cu fața de moșneag și cu trupul pitic.

— V-am scris relativ la unele experimente oculte — începu dr. Essley. Dr. Cajalos îl întreprinsese însă imediat.

— Ați venit doar după un medicament preparat de mine din...

Dr. Essley sări în sus.

— Dar... eu... nu am spus nimic despre asta...

— Asta ți-o citesc eu din vârful nasului ! Discut deseori cu cerșetori. De la ei aflu multe lucruri interesante ! — îi răspunse dr. Cajalos foarte serios.

— Credeam...

— Uitați-vă aici.

Dr. Cajalos scoase dintr-una din lăzile care se aflau în colțul camerei, un iepuraș.

Destupă cu mina liberă o sticlă verde și o puse pe masă. Luă apoi un fulg, îl muie în tinctura din sticlă și atinse ușor de tot nasul animalului.

Iepurașul deveni imediat țepăn, ca și când viața ar fi dispărut din corpul său. Dr. Cajalos astupă din nou sticla și aruncă fulgul în foc.

— P—e — spuse el apoi scurt. — Asta e preparatul meu — și depuse animalul mort, la picioarele musafirului său. — Luați animalul, domnul meu, și examinați-l, faceți orice încercări veți voi. Nu veți găsi nici o urmă din alcaloidul cu care a fost ucis.

— Asta nu e adevărat, căci rămîne o urmă anatomică : contractarea pupilei.

— Uitați-vă. Examinați-i ochii !

Dr. Essley nu putu găsi, într-adevăr, nici o urmă a acestui semn caracteristic.

Afară, lângă zid, un om asculta atent. Ca să audă mai bine, își pusese un microfon la ureche, al cărui celălalt capăt de cauciuc, îl ținea apăsător de jaluzelele ferestrei.

Așa stătu și ascultă omul acela vreo jumătate de ceas. Scurt timp după ce individul o ștersese, dr. Cajalos își conducea musafirul în stradă.

— Diavolii sînt azi mai puternici ca oricînd — murmură medicul spaniol. — În curînd se vor petrece lucruri mari.

Essley tăcu din gură. Abia aștepta să se vadă în stradă.

— Rămîneți cu bine !

— Duceți-vă cu Dumnezeu — răspunse Cajalos.

CAPITOLUL II. — COLONELUL BLACK, FINANCIARUL

Firma „Black & Gram“ se bucura în City de un oarecare renume. Se prea poate ca d-l Gram, un promotor al lumii financiare, vizitator asiduu al bisericilor și binefăcător cu suflet larg, să fi fost un om cumsecade. Într-adevăr, Black se plîngea amar, că Gram îl va ruina cu filantropia sa.

Gram lăsa sufletul să predomine intelectul. Ca om de afaceri, era conciliant, prea conciliant chiar. În City, Gram era tratat cam cu scepticism. Era comparat cu o femeie bătrînă, bună. Pe Black nu îl prea impresionau însă lucrurile astea. Surîdea numai misterios la toate insinuările ce le auzea și continua să se plîngă de Gram. Încercările lui Gram de a menține prestigiul și bunul renume al firmei, cu toate ce se spuneau despre colonelul Black, nu erau împărtășite și de acesta.

Black își zicea „colonel“, cu toate că nu era trecut pe lista ofițerilor ; nici chiar pe listele armatei americane, printre pleiada aceea mare de purtători de titluri onorifice, nu se găsea numele „colonelului“ Black.

Black & Gram se ocupau în special cu fondarea de societăți anonime și cu negoțul de efecte publice și acțiuni. Ei recomandau clienților lor anumite acțiuni, pe care aceștia le cumpărau sau le vindeau, după sfatul ce îl dădea firma. După un timp oarecare clienții se pomeneau cu o scrisoare politicoasă,

prin care Black & Gram își exprimau regretul de a fi nevoiți să comunice domnului cutare sau cutare că depozitul, pe care acești domni îl au la Black & Gram e epuizat. Totodată se cerea clientului respectiv să reguleze, cât mai curînd posibil, datoriile pe care le-a contractat într-un mod cam extraordinar. Acestea erau începuturile modeste ale firmei, care era predestinată să ia o dezvoltare atît de importantă. Gram ieși din combinație, — de altfel, ca să spunem adevărul, Gram nu fusese niciodată părtaș. Sînt destui care pun la îndoială însăși existența lui. Black rămase să conducă mai departe afacerea, avu succese importante, iar numele său avea, în unele cercuri sociale, un răsunet magic. Alte clase sociale îl ignorau cu totul. Financiarii mari din City, ca de ex. Farings, Wertheimer, Scott-Teasons, și alții, nu voiau să știe, oficial, de existența lui; căci financiarii aceștia își conduceau afacerile în mod onorabil, liniștit și nobil. Împrumutau bani cu dobînzii ridicol de mici, emiteau împrumuturi de stat, finanțau întreprinderi mari ale statului, cumpărau aur, și așa mai departe. Domnii aceștia se duceau la unsprezece cu automobilele lor la Treadneedle Street și plecau la patru de acolo, tot cu automobilele lor proprii.

Citeau ei, ce-i drept, cele ce scriau jurnalele despre Black. Nu erau rare zilele, în care ziarele să fie pline cu rapoarte asupra afacerilor acestuia. În modul acesta aflau financiarii aceia rezervați, despre cîștigurile enorme pe care le realiza Black la bursa de efecte, despre angajamentele sale în hirtii argentinene, despre plantațiile sale de cauciuc, despre minele sale de aramă din Canada; dar toate astea îi lăsau reci. Interesul lor se putea compara, cu acela pe care îl are o locomotivă a unui tren accelerat față de un automobil mic.

În ziua, însă, în care colonelul Black expuse acestor financiari un plan care promitea câștiguri mari, primi răspunsul că „regretăm a nu putea accepta propunerile interesante ale d-lui colonel Black“.

Black, amăgit și supărat, se adresează atunci unui concern american ; căci avea, pentru prospectele și publicațiile sale, absolută nevoie de nume cunoscute, dacă voia să aibă succes. Black se gîdea că americanii sînt oameni șireți. Propunerile sale erau atrăgătoare, în forma lor. În fond însă, nerușinate. Răspunsul americanilor nu întîrzie :

„Stimate Domn, (firma americană, care scria, era una din acelea care manipulează afaceri de milioane).

„Am examinat cu de-amănuntul propunerile dv. și sîntem convinși că dv. câștigați foarte mult cu asemenea afaceri ; nouă însă nu ni se pare atît de sigur, că și noi vom putea profita în aceeași măsură“.

Black se înapoie într-o după masă la Londra, ca să ia parte la o ședință a unui Consiliu de administrație. Fusesse cîteva zile la țară, ca să adune puteri „pentru lupta ce îl aștepta“, cum explică el, pe jumătate în glumă, pe jumătate ironic, celorlalți participanți ai ședinței consiliului.

Colonelul Black era un bărbat lat în spate, de o înălțime mijlocie, cu fața palidă. Figura lui Black nu se putea uita așa ușor, cînd ai văzut-o o dată. Nu numai tenul feței sale, sau sprîncenele sale sau buzele sale subțiri, făceau să fie observat ; dar toată personalitatea lui se imprima memoriei oricui îl vedea.

Felul său era grăbit aproape abrupt ; răspunsurile sale erau cîteodată înțepătoare și ofensatoare. Dacă lua o decizie, în vreo chestiune, nu și-o mai schimba. Deși marii financiari din City nu știau nimic despre el, numele lui era totuși bine cunos-

cut, ba chiar popular, în toată Anglia. Aproape că nu exista o familie burgheză, care să nu fi cumpărat acțiuni de la el. Micii speculanți la bursă îi urmau sfatul și când emitea acțiuni, subscripția era de două ori acoperită. Acum cinci ani Black era un necunoscut. Reușise să se urce la o așa înălțime într-un timp atât de scurt !

În sala de ședință, Black intră foarte punctual. Sala se afla lângă birourile sale din Moorgate Street.

Ședința amenința să fie foarte agitată. Era iar vorba de o fuziune și iar rezistase conducătorul unui grup de proprietari de mine de fier, tuturor amenințărilor și tentațiilor lui Black.

— Ceilalți au acceptat — spunea Fank. — D-ta, d-le colonel, ne-ai promis că vei rupe rezistența lui Sanford.

— Și am să mă țin de cuvânt — răspunse Black, tăios.

— Și Widdison s-a opus atunci fuziunii, dar a murit subit — continuă Fank. — Nu putem aștepta ca providența să ne ajute totdeauna.

Black încreți fruntea.

— Nu îmi plac asemenea glume. Sanford e un om încăpăținat și mândru. Cu el trebuie să te porți prevăzător și circumspect. Lăsați-l pe mîna mea.

După această explicație, puțin cam șubredă, ședința se ridică. Înainte de a părăsi sala de ședințe, Fank îl chemă pe Black la o parte.

— M-am întîlnit ieri cu un domn, care l-a cunoscut pe prietenul d-tale, dr. Essley, în Australia.

— Da ?

Obrazul lui Black rămase impasibil.

— Da. L-a cunoscut acolo și mă întreba unde l-ar putea găsi în Londra.

Black ridică din umeri.

— După câte știu eu, dr. Essley e în străinătate. Mi se pare că nu îl poți suferi ?

Augustus Fank clătină din cap.

— Medicii care își vizitează pacienții la miezul nopții, medicii pe care nu îi găsești când ai nevoie de ei și care fac continuu plimbări în străinătate, nu îmi prea sînt simpatici.

— Dr. Essley e un medic foarte ocupat. Dar unde locuiește prietenul d-tale ?

— Nu e prietenul meu. E un anume Weld, un fel de prospector, care vrea să vîndă concesiunea unei mine de aur. Locuiește în hotelul antialcoolicilor din Bloomsbury.

— Am să comunic d-rului Essley, adresa.

Black se înapoie gînditor în biroul său. Toate îi mergeau pe dos, în ultimul timp. Cu toate că se spunea despre el că are milioane, situația sa era totuși ca și aceea a multor financiari. Averea sa era numai pe hîrtie. Făcuse multe operațiuni mari, dar acestea ceruseră și cheltuieli mari. Prin mîinile sale trecuseră milioane, dar lui nu îi rămăsese nimic. În persoana lui se adunau contraziceri curioase. Cu toate că avea apucături criminale, lucra totuși cu metode curate. Planurile sale se dovedeau, din punct de vedere financiar, logice și sănătoase, dar îi trebuiseră eforturi enorme, ca să le poată pune în aplicare.

O bătaie în ușă îl deșteaptă din toropeala în care căzuse. Fank intră la el.

— Vreau să vorbesc cîteva vorbe cu d-ta, Black.

— Te rog, fi cît mai scurt posibil.

Fank își aprinse mai întîi o țigară.

— D-ta ai avut o ascensiune miraculoasă. Îmi aduc aminte de timpul cînd ai început ca agent obscur de bursă. Nu vreau să spun cu asta nimic ofensator, — se întrerupse Fank, văzînd cum Black se întunecă la față. — În tot cazul ai fost un agent,

care nu avea acces la bursă. Aveai atunci un partener, — unul care îți procura bani.

— Da.

— Dar ăsta nu era misteriosul Gram, nu-i așa ?

— Era urmașul acestuia, — Gram nu era de altfel cu nimic misterios.

— Un nume Flint ?

— Da.

— Nu a murit subit ?

— Mi se pare.

— Iar un act al providenței ! Astfel ai ajuns în posesia exclusivă a firmei. Ai început, apoi, să fondezi societăți, ai cumpărat plantații mari de cauciuc și ai avut succes. Apoi ai fondat o societate pentru exploatarea minelor de staniu sau așa ceva, dar și atunci s-a întâmplat un accident mortal ?

— Da. După câte știu... unul din directori a murit... i-am uitat numele.

Fank aprobă.

— Ar fi putut împiedica fondarea — a amenințat cu retragerea și voia să dea publicității câteva din metodele d-tale de a face afaceri.

— A fost un om încăpățânat.

— Și atunci a murit.

— Da... a murit.

Fank se uită lung la Black.

— Dr. Essley l-a îngrijit.

— Ai dreptate.

— Și a murit.

— Ce vrei să spui cu asta ? Faci vreo legătură între moartea directorului aceluia și prietenul meu ?

— Voiam numai să spun că providența ți-a venit, ca să zic așa, în ajutor. Toate marile d-tale succese coincid cu moartea persoanelor participante, — și mie mi l-ai trimis odată pe dr. Essley !

— Erai bolnav atunci.

— Asta-i adevărat. Dar îți dădusem și de lucru atunci. Black, am luat o hotărîre. Am să demisionez din toate posturile de director al societăților d-tale.

Colonelul rise nemulțumit.

— Dragul meu, poți să te retragi. Ceva trebuie însă să-mi spui : bănuiala d-tale e împărtășită și de alții ?

— Deocamdată încă nu.

Se uitau unul la altul în tăcere.

— Aș dori să mă retrag în ordine. Îți ofer acțiunile mele la prețul de una sută cincizeci mii lire.

— Mă surprinde ceea ce spui.

Black deschise un sertar al mesei sale de lucru și scoase de acolo o sticlută mică, precum și un fulg

— Sărmanul Essley — spuse el surizînd. — Voiajează acum prin Spania, ca să afle secretul parfumului arab. De ar ști el ce crezi d-ta despre el, ar fi surprins !

— E mai bine ca dr. Essley să fie surprins, decît ca eu să îmi pierd viața. Ce ai acolo ?

Colonelul destupă sticla și muie fulgul în lichid. Îi scoase afară și îl ținu aproape de nas.

— Ce e aia ? — întrebă Fank încă o dată.

În loc de răspuns, Black îi întinse fulgul.

— Nu miros nimic — spuse Fank.

Cu iuțeala fulgerului, Black îi atinse buzele cu fulgul.

Scoțînd un țipăt, Fank se prăbuși mort la pămînt.

— Fellowe !

Frank Fellowe voia tocmai să plece din comisarîat, cînd fu rechemat de vocea aspră a sergentului Gurden.

— Da ? — Știa dinainte că va auzi ceva neplăcut.

Sergentul Gurden nu ocolea nici o ocazie, ca să-i dea sfaturi sau să-i facă reproșuri. Gurden avea o față uscată și avea și obiceiul urit de a arăta dinții, cînd era supărat. Deosebirea între el și tînărul polițist, care-i stătea în față, era enormă. Pe cînd Gurden ședea tolănit pe scaun, polițistul, căruia uniforma îi venea de minune, stătea în poziție de drepti în fața superiorului său.

Fața galbenă a lui Gurden ieșea și mai mult în evidență, din cauza mustății zbîrlite. Cu toate că era bine făcut, uniformă-i venea prost și făcea o impresie respingătoare.

— Iar a venit o reclamație contra d-tale. Dacă nu încetează reclamațiile, am să te raportez inspectorului.

— Îmi pare rău, d-le sergent, dar ce s-a reclamat ?

— O știi singur. Iar l-ai plictisit pe colonelul Black.

Pe fața lui Fellowe flutură un surîs ușor. El știa foarte bine că Gurden îl protejează pe Black.

— Cum îți permiti să rîzi ? Îți atrag atenția, să nu fi obraznic ! Mi se pare că tot am să te raportez.

— N-am avut intenția să fiu nepoliticos, d-le sergent. Și mie îmi sînt neplăcute reclamațiile astea, ca și d-tale. Dar eu ți-am spus, și am să raportez și d-lui inspector, că colonelul Black, care locuiește într-o casă din Serrington Garden, mă interesează în mod excepțional. Asta este scuza mea.

— D-l colonel se plînge că-i spionezi tot mereu locuința.

Frank Fellowe surise din nou.

— Conștiința sa nu-i dă pace ! Serios, d-le sergent, știu din întîmplare că d-l colonel nu prea iubește oamenii...

— Ei, spune ce ai de spus.

— E mai bine să păstrez părerea mea pentru mine. •

Sergentul se supără.

— Ai să fi singur de vină, dacă o să ai neplăceri. Colonelul Black are multă trecere și e unul din cei mai mari contribuabili. Nu uita asta ! Oamenii aceștia ne plătesc salariile, îngrijesc de uniformele noastre și de întreținerea noastră. Lor le datorăm existența !

— Pe de altă parte însă, colonelul Black este un contribuabil, care într-o anumită direcție îmi este mie îndatorat.

Salută își puse mantaua pe braț și ieși din cameră. Polițistul de la poartă îl salută amical.

Cei mai mulți prieteni ai lui Fellowe nu știau cine este. Nu-i cunoșteau părinții, nici obârșia. Fellowe primise o creștere extraordinară de bună. Era o fire liniștită, retrasă și politicoasă. Avea o voce sonoră. Poseda, în fine, toate aptitudinile unui gentleman.

Locuința sa era o căsuță mică în Somers Town, în care locuia singur.

Nici unul din prietenii săi n-avusese încă norocul să-l găsească acasă, în orele libere.

Ocupația lui de predilecție putea fi numai bănuită, cu ocazia campionatelor de box. Reuși atunci să obțină premiul I al poliției. Fellowe era un boxeur de forță, cu un pumn tare, și era foarte bine antrenat.

Apașii din Somers Town au fost primii care au aflat de agilitatea sa în arta boxului. Un anumit Grueler se opusese la arestare, în drum spre secție. Mai târziu, avu ce să povestească auditoriului său, de cele ce pățise în mâinile lui Fellowe !

Prestanța cu care Fellowe apărea în public, îi cîștigase mulți prieteni, dar îi procurase și mulți dușmani.

În drum spre casă, își spunea că sergentul Gurden îi era un dușman personal, pe care trebuia să-l aibă în grijă ; și nu pricepea de ce Gurden îl trata atît de dușmănos.

În definitiv, Fellowe nu-și făcea decît datoria. Că depășea ici colo limitele, nu era motiv suficient ca să justifice repulsia superiorului său față de el. Cea mai mare nenorocire era pentru el lipsa de activitate. De altminteri, nu înțelegea ce urmărea colonelul Black cu reclamațiile sale continue. Fellowe ridică din umeri. Nu era bănuitor și nu căuta în felul de a fi al sergentului Gurden față de el, alt motiv decît dorința, — de altfel explicabilă, a tuturor superiorilor închipuiți, — de a modera zelul impulsiv al inferiorilor lor.

Frank Fellowe își spuse că el singur trebuia să fie cauza supărării lui Gurden, prin felul său ciudat de a se purta. La urmă, se decise să nu-și mai spargă capul cu gîndurile astea și o luă pe Croonee Street, spre casa sa. Ajuns acolo, descuie și intră înăuntru.

Pereții casei erau zugrăviți cu gust. Mobila nu era din aceea care se găsește de obicei în asemenea locuințe. Tabloul de deasupra sobei trebuie să fi costat singur venitul pe un an al unui polițist. Masa splendidă din mijlocul camerei era, ca și scaunele și bufetul, cu siguranță un obiect antic.

În sobă ardea un foc strașnic, căci afară era frig. Fellowe se uită la cele două scrisori de pe masă ; dar nu le citi, ci trecu de-a dreptul în dormitor.

Locuința sa era, de altfel, amenajată conform dorințelor sale, căci proprietarul îi făcea toate minciunile.

Fellowe făcu o baie caldă, se îmbracă civil, își prepară o ceașcă cu ceai și, după o jumătate de oră, părăsi locuința.

Se îndreptă acum spre vestul Londrei. Luă un taxi, ca să-l ducă la Piccadily. Opri însă mașina înainte de a ajunge acolo.

În aceeași seară, pe la unsprezece, sergentul Gurden părăsi și el comisariatul. Cu toate că părea liniștit, în sine fierbea de minie.

Antipatia lui contra lui Frank Fellowe crescuse în ultimele săptămîni, din cauza atitudinii pe care tinărul polițist o avea față de colonelul Black ; căci acesta era un favorit deosebit al său.

Gurden avea o ambiție extraordinară. Sperase la începutul carierei, că se va face remarcat și că va avansa repede. Fiind însă lipsit de cultură și avînd o fire respingătoare, rămase în urmă, cu toată sîr-guința ce o depusese.

La sfîrșit recunoscuse limitele ce se puneau ca-pacității sale de către superiorii săi și se resemnase că nu va ajunge niciodată inspector sau ceva mai mare ; funcții la care poate rîvni orice polițist. Se zice doar că fiecare soldat poartă în ranița sa bas-tonul de mareșal. Dar rar e cazul, ca un soldat să ajungă mareșal !

Ambiția lui Gurden se îndrepta acum spre alt cîmp de activitate : să cîștige bani. Sergentul își concentra tot gîndul, cum ar putea să adune avere mare. Gîndul acesta îl pasiona atît, încît nu mai știa altceva. Zgîrcenia și lăcomia sa nesățioasă deveniră proverbiale în poliția londoneză.

Colonelul Black fusese amabil cu el. Dorința de bani și lăcomia, îl făceau pe Gurden să fie concil-lant față de calitățile morale ale binefăcătorului său. Cu toate că Gurden nu era din acei funcționari care ajutau intenționat pe răufăcători, totuși ni-

meni n-ar fi putut susține că un agent de bursă, fără să aibă dreptul de a lucra în bursă și căruia nu i se putea dovedi nici o înșelăciune, să fie un element inferior al societății.

Gurden își dăduse întâlnire cu Black și era acum în drum spre locuința acestuia.

Locuința luxos mobilată a colonelului Black era situată în Camden Town.

Gurden se grăbea. Nu avea timp nici măcar să-și schimbe uniforma. Dar nici nu era nevoie de așa ceva, întrucât legăturile dintre el și colonelul Black erau de așa natură, încât observarea regulilor bunei societăți erau de prisos.

Pe timpul acela, strada pe care se afla locuința lui Black era pustie. Gurden sună la intrarea dinapoi. Ușa fu imediat deschisă.

— D-ta ești, d-le sergent? — întrebă cineva din sala întunecoasă. La răspunsul afirmativ al lui Gurden, Black aprinse lumina electrică și-i ieși înainte.

— Sînt foarte mulțumit că ai venit.

— Am venit să vă cer scuze — începu Gurden, strîngînd mîna colonelului. — Și i-am făcut lui Fellowe reproșuri serioase.

Colonelul făcu un gest de respingere.

— N-aș dori ca unul din oamenii d-tale să aibă neplăceri din cauza mea. Purtarea lui Fellowe, e însă insuportabilă și de neiertat.

— Înțeleg supărarea dv. Dar știți singur, că funcționarii ăștia tineri, sînt cam pripiți și tind să depășească drepturile lor.

Gurden vorbea foarte politicos, aproape rugător, căci voia să-l convingă pe Black că nu aprobă deloc purtarea subalternului său.

Avea aparența că-i reușise intenția, căci Black îi răspunse cu bunăvoință.

— Să nu mai vorbim de asta. Sînt sigur că tînărul n-a avut intenția să mă ofenseze.

Își conduse musafirul în sufrageria spațioasă. Pe masă se găseau țigări și o sticlă de whisky.

— Servește-te, te rog.

Gurden se așează pe un scaun.

— Peste o jumătate de oră trebuie să fiu iar la secție. Mă veți scuza, cred.

— Până atunci vom fi discutat totul. Mai întâi de toate vreau să-ți mulțumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine.

Black scoase două bancnote din buzunar și le întinse sergentului, care protestă, însă cu ochii lucitori.

— Nu cred că am făcut atât de mult pentru dv., ca să merit atîta.

Colonelul surise.

— Îmi place să plătesc bine, chiar și pentru servicii neimportante. Am mulți dușmani — oameni, care înțeleg greșit intențiile mele — și e necesar să fiu prevenit. Nu e ușor să trăiești în Anglia, dacă ai nenoricierea să fii om de afaceri.

Gurden murmură cîteva cuvinte de aprobare.

— În afacerea mea, dragă d-le sergent, se întîmplă deseori, ca unii oameni, care nu cîștigă atât de mult, cît și-au închipuit că trebuie să cîștige, să fie decepționați. Ei aduc atunci tot felul de acuzații contra conducătorului afacerii în care și-au investit banii. Abia azi am primit o scrisoare, prin care sînt acuzat eu — tocmai eu — că fac afaceri veroase.

Gurden înțelegea foarte bine ideile speculantului.

— Nu vorbesc numai despre mine. Mai am și prieteni, pe care aș dori să-i apăr contra învinuirilor. De pildă dr. Essley — E, dublu s, l, e, y, — ai auzit de el ?

Deși nu știa nimic de dr. Essley, Gurden dădu din cap, ca și cînd l-ar fi cunoscut.

— Dr. Essley este un om care stă deasupra incriminărilor. El stă la apogeul carierei sale. Și totuși, nu m-aș mira, dacă aș auzi, într-o bună zi, că și de el se vorbește !

Sergentul murmură din nou câteva vorbe aprobatoare.

— Trebuie să contezi totdeauna pe faptul, că oameni ordinari caută să atace oameni care joacă un rol în viața publică. Eu știu, că d-ta afli cel dintâi asemenea lucruri și că-mi vei da ocazia — particulară, neoficială, bineînțeles — să mă apăr contra unor asemenea insinuări. De aceea mă simt întru-cîtva în siguranță și de aceea îți sînt atît de recunoscător, — termină Black tirada, bătîndu-l pe celălalt pe umăr.

Gurden se simțea în ceruri !

— Înțeleg prea bine situația dv. Fiți sigur că voi face tot ce-mi stă în putință. Voi fi fericit, să vă pot fi de folos.

Black îl bătu iar pe umeri.

— Și te rog să ai aceeași grijă și de prietenul meu, dr. Essley. Notează-ți numele ăsta. Am trimis azi să te cheme — aici ridică din umeri — dacă zic „să te cheme“, atunci exagerez. Căci cum poate un muritor de rînd, ca mine, să ordone ceva unui polițist ?

Gurden își răsuci mulțumit mustața.

— Mai degrabă, fac uz de prietenia d-tale valoroasă să-ți cer un sfat.

Black se așeză pe un scaun, în fața sergentului.

— Polițistul Fellowe, contra căruia am reclamat, a adus fiicei d-lui Theodore Sanford un serviciu mare. Cred că-l cunoști pe d-l Sanford.

Gurden răspunse aprobînd. De altfel, cine nu-l cunoștea pe Theodore Sanford, milionarul — rege al oțelului, care-și clădise în Hampstead un palat feeric și care cumpărase, pentru galeria sa de ta-

blouri, un original de Velasquez de la familia Denningston ?

— D-ra Sanford conducea automobilul. Fellowe se aruncă pe mașină tocmai în momentul, în care d-ra pierduse stăpînirea mașinii. Cu mare greutate și nu fără pericol pentru el singur, Fellowe a reușit să împiedice o catastrofă.

— Ah, Fellowe a fost acela ? — întrebă Gurden.

— Da. El a fost. Ambii tineri s-au mai întîlnit de-atunci. Deocamdată fără știrea tatălui fetei. Înțelegi... ce vreau să spun ?

Gurden nu înțelese, dar nici nu răspunse.

— Nu vreau să spun, că ar fi cine știe ce lucru rău, — dar un simplu polițist, nici măcar unul cu gradul d-tale, un polițist de rînd, în fine...

— Asta e ceva de neiertat !

— Dintr-un motiv, pe care nu-l înțeleg deloc, d-l Sanford permite acum vizitele tinărului polițist. Contra acestui fapt, nu avem ce face. Te-aș ruga însă să uzezi de influența d-tale asupra lui...

Gurden se ridică să plece. Știa foarte bine că nu-l poate influența pe subalternul său. Totuși, el era superiorul ! Gurden pricepea foarte bine ce voia Black.

— Aș dori, așadar, să aflu dacă lui Fellowe i se vor procura neplăceri. Nu uita, te rog : vreau să știu tot ce se va întîmpla în chestia asta.

— Fellowe e un om energic și capabil, — răspunse Gurden serios. — Are relații în societatea înaltă. Nu pot pricepe, cum de a ajuns acolo. Îmi vine să cred, că s-a virit în încrederea acelor oameni. Eu am spus-o totdeauna : locul adevărat pentru un polițist, este bucătăria ! Dacă văd un gardist yezînd în sufragerie sau în salon, atunci devin bănuitor. În ultimul timp s-au descoperit mulți șperțari. — Se opri, căci băgă de seamă, că și el se găsea

într-o sufragerie și că nu era prea departe de șperțari.

Colonelul îl conduse pînă la ușă.

— E posibil ca Fellowe ăsta să raporteze superiorilor săi, peste capul d-tale. Te rog să fii atent, mai ales asupra acestui lucru, și să-mi comunici imediat textul raportului său, dacă va fi cazul. N-aș dori să fiu surprins de împrejurări. Ca să răspund unei acuzații oarecare, trebuie să știu totul cît mai curînd posibil, căci atunci o să-mi fie mai ușor. Sînt foarte ocupat și mai am și alte lucruri în cap.

Cu aceste cuvinte se despărți de Gurden la ușa de la intrare.

Sergentul se înapoie cu pași repezi la secție și cu sufletul plin de sentimentul că vizita a fost rentabilă.

CAPITOLUL III. — O AVENTURĂ ÎN PIMLICO

Între timp, Frank Fellowe ajunsese la o bodegă în apropiere de Regent Street.

Își comandă un whisky cu soda, și se așază la o masă într-un colț al localului, care era aproape gol. Lângă bar stăteau 2—3 indivizi, care discutau între ei și scrutau pe fiecare din noii vizitatori. Frank știa că erau borfași de rind, cum se găsesc peste tot locul în Londra. Dar nu venise pentru ei acolo.

Aștepta citind un ziar.

Nu pentru prima dată se afla el în acest local și nu pentru prima dată venise degeaba. Dar Frank era răbdător și perseverent.

Pe la zece și un sfert își făcură apariția doi indivizi.

Frank Fellowe, care se uita la ei pe deasupra ziarului, putea zări obrazul lui Sparks, care discuta aprins cu celălalt. Sparks era în serviciul colonelului Black. Ba, ceva mai mult, era un fel de factotum al colonelului, care-i dădea, de multe ori, ordinele cele mai josnice. Și pe celălalt individ îl cunoștea Frank. Era un oarecare Iakobs, un hoț ordinar, care primea de la Black un fel de pensie.

Convorbirea fu din când în când întreruptă, și anume când Sparks se uita la ceasul din peretele localului, sau când Iakobs se uita la ceasul său de buzunar. La unsprezece fără un sfert părăsiră locul.

Frank îi urmă, lăsînd paharul cu whisky aproape neatîns.

Sparks și Iakobs o luară pe jos pe Regent Street, pînă ce întîlniră un taxi.

Frank opri și el o mașină.

— Urmează mașina din față. Ține-te însă la distanță de ea, și dacă oprește, ia-o înainte și oprește ceva mai departe.

Ambele mașini o luară spre Gara Victoria și de acolo, pe dreapta, spre Grosvenor Road. Puțin după aceea intrară în labirintul de străzi de la Pimlico.

Prima mașină opri, în fine, în fața unei case mari, înguste, care făcea o impresie de neglijență.

Frank opri mașina sa vreo optzeci de metri mai departe, pe partea opusă a străzii. Își notase casa, în fața căreia se oprise prima mașină. O placă de alamă, arăta că în acea casă se găsește un birou de plasare.

Sparks și Iakobs intraseră deja în casă, înainte ca Frank să fi ajuns acolo. Frank trecu strada și-și alegea un loc, de unde putea vedea poarta de la intrare.

Dar, abia pe la douăsprezece putu să vadă ceva.

Între timp trecuse un gardian pe lingă el, privindu-l bănuitor, lucru ce făcură de altfel și puținii trecători, care treceau la ora aceea pe stradă.

Un automobil particular sosi și opri brusc în fața casei. De acolo, de unde se afla, Frank putu recunoaște, fără greutate, pe colonelul Black în persoana celui care cobora din mașină. Colonelul era așteptat, fără îndoială, căci ușa de la intrare se deschise imediat.

Ceva mai tîrziu, o altă mașină opri în fața casei și din ea coborî un domn elegant, în care Frank recunoscuse pe Sir Isaac Tramber.

Tramber era în ținută de seară.

Ajunsa la capătul scării care ducea spre intrarea în casă, ezită o clipă. Urcă apoi scara și pipăi să găsească soneria. Înainte însă de a se atinge de ea, ușa fu deschisă și Tramber intră înăuntru.

É drept că Tramber nu știa că acolo, în încăperile de sus, era sedința Consiliului de Administrație ale unei societăți al cărei capital social era mai mare ca al celei mai însemnate întreprinderi din City, al unei societăți ale cărei filiale, agenți și metode de lucru, se puteau întâlni în toată lumea. Societatea aceasta ținea chiar și registre, — trebuia numai să le găsești și să le poți descifra !

Colonelul Black și Sir Isaac Tramber luaseră loc la o masă lungă. Sir Isaac era un om tânăr, cam de vreo 26 de ani, cu o față de copil. Purta o mustăcioară. Mutra lui era cunoscută tuturor posesorilor de grajduri și tuturor acelor care se interesau de curse de cai.

Dintr-un motiv bine determinat, Sir Isaac fusese exclus din societatea bună, deși descindea dintr-o familie care jucase un rol important în istoria Angliei și care fusese ridicată la rangul de baroni pe la începutul secolului al XVII-lea.

Numele ce-l purta, era un nume nobil, pe care mulți din înaintașii săi îl ținuseră în cinste și-l purtaseră cu mândrie.

Totuși, despre Sir Isaac nu se vorbea. Când invita el pe cineva, primea un răspuns politicos, dar negativ; iar pe el nu-l invita nimeni. Căci Sir Isaac fusese odată amestecat într-un scandal care rămăsese nelămurit. Clasele sociale sus puse sînt totdeauna îngăduitoare față de membrii lor. Ei iartă, eam în silă, ce-i drept, dar iartă și scuză greșeli și chiar crime. Există totuși unele fapte care nu pot fi lertate. Porțile caselor acelor, care stau pe treptele sociale cele mai înalte, se închid față de aceia care s-au făcut vinovați de asemenea greșeli.

Și pentru Sir Isaac erau porțile acelea închise. Numele său era amestecat în afaceri scandaloase, e drept ; dar nu pentru asta era el ocolit, ci pentru că-și călărise singur calul la o cursă de cai ! Calul său fusese atunci prim-favorit, — pe el se încheiaseră pariuri de 5 : 2.

Amănunte precise asupra acelei curse de cai se găsesc în analele Jockey-Clubului. Bariera fu luată cu asalt de către mulțimea furioasă, care încercă să pună chiar mina pe acel jokeu amator. Întimplarea aceea extraordinară era descrisă în amănunt și în ziarele de sport.

Sir Isaac fu citat în fața Juriului, iar cazul său fu supus președintelui Jockey-Clubului. — Urmarea a fost, că i s-a retras licența de a mai prezenta cai la curse și publicarea acestei decizii în „Calendarul oficial al curselor de cai“.

Păcatul i se iertă abia patru ani mai târziu.

Putea să ia parte din nou la curse și să lase să alerge caii proprii. Sir Isaac încercă și una și alta.

Disprețul societății înalte, ale cărei legi nescrise încercase el să le calce, rămase însă în picioare și nici ușile caselor nobile nu încetară să rămână închise în fața lui.

În lumea nobilă, Sir Isaac avea numai un prieten. Mulți erau de părere că Lord Verlong, bătrînul acela răutăcios și amărit, menținea prietenia cu el numai din încăpăținare. Se putea foarte lesne să fie așa, căci era îndeobște cunoscut că Lordul Verlong era omul cel mai clevetitor din toată Europa.

„Drumul spre iad e ușor“ zice un proverb vechi ; și pentru Sir Isaac drumul acesta era îndeosebi ușor, căci el arătase, în tinerețea sa, apucături decadente.

Sir Isaac ședea acum la capătul mesei, cu mâinile în buzunar și capul plecat într-o parte. Făcea impresia unei păsări exotice. Sir Isaac se dovedise a fi un om de afaceri de mîna întâia.

— Sintem adunați toți acei care trebuiau să fie de față — spuse Black, cu o privire sarcastică spre partenerul său. Pe Sparks și Iakobs îi lăsaseră într-una din încăperile de jos.

— Te-am poftit astă seară aici, ca să-ți citesc un raport asupra afacerilor noastre și sint vesel că-ți pot spune că am câștigat în ultimul an mai mult ca niciodată pînă acum.

Colonelul expuse apoi în amănunt activitatea sa, de conducător. Vorbea ca și cînd s-ar fi aflat în fața unui mare grup de ascultători.

— S-ar putea obiecta — spunea el, — că afacerea unui agent de bursă, care n-are concesiune, nu se poate uni cu situația mea recunoscută în lumea financiară. De aceea găsesc necesar să mă țin departe de asociația noastră. Remizierul fără concesiune este însă necesar, mai ales cînd ai la mînă vreo zece mii de clienți. Acest remizier poate să recomande, de exemplu, clienților săi pachete întregi de acțiuni ale societăților mele, fără ca să cadă în bănuiala că e cointerestat. Tocmai acum am nevoie ca publicul să se intereseze de cumpărarea acțiunilor.

— Am avut de suportat ceva pierderi, prin moartea lui Fank? — întreabă Sir Isaac, cu indiferență. — Sărmanul, a avut nenoroc. Ce-i drept, era și prea gras.

Colonelul se uită la Sir Isaac cu o privire liniștită și rece.

— Să nu vorbim de Fank. Moartea lui mi-a făcut mult rău și n-aș vrea să mi se amintească tot mereu.

— Nici cu n-am avut prea mare încredere în el, tot atît de puțin ca și în celălalt, care ne-a făcut anul trecut — prin februarie, parcă? — un scandal atît de mare. E bine că a murit și el.

— Să vorbim mai bine de afaceri, — îl întrepruse violent colonelul.

Baronul mai avea însă ceva pe suflet. El avea grijă de propria-i siguranță și era nerăbdător ca Black să isprăvească odată cu expunerile sale.

— Mai e un punct pe care nu l-am discutat încă — începu Sir Isaac.

Colonelul știa la ce se gîndea Sir Isaac, căci evitase cu intenție să amintească de chestiunea aceea.

— Sîntem amenințați de acei indivizi, — mai bine zis, te amenință pe d-ta. Știi cine e șeful?

Black clătină din cap.

— Nu știu. Vorbești desigur de „cei patru“?

Sir Isaac aprobă.

— Da. Am primit de la ei o scrisoare anonimă — continuă Black cu o indiferență aparentă, — nu mă îndoiesc însă, că toată afacerea e un mare bluff!

— Ce înțelegi d-ta în cazul ăsta prin „bluff“?

Black ridică din umeri.

— Cred că nici nu există o organizație „cei patru“. Totul e un basm. În realitate „cei patru“ nici nu există! Închipuiește-ți patru bărbați, care se asociază ca să corijeze justiția engleză! Asta miroase mai degrabă a roman senzațional, decît ca fapt concret. Așa ceva nu se întîmplă aici în Pimlico. Presupun mai iute, că în spatele acestei afaceri stă polițistul acela, despre care ți-am vorbit acum de curînd. Toată asociația asta romantică a „celor patru“ se compune numai din el singur. — Black rise. Dar Sir Isaac își răsucea nervos mustața.

— E absurd să spui că „cei patru“ nu există. Știm doar precis ce au făcut acum patru ani. Dar nici pe celălalt nu-l pot suferi.

— Pe cine? — întrebă Black.

— Pe polițistul acela, care-și bagă nasul peste tot. Nu poți să-l astupi gura?

— Cui? polițistului?

— Da. Dacă ai reușit să „învîrtești“ pe un sergent, cred că vei putea să „liniștești“ pe un simplu

gardian. — Cîteodată putea şi Sir Isaac să fie sarkastie...

Black îşi mîngîia, gînditor, bărbia.

— Ciudat că nu m-am gîndit încă la aşa ceva. Ar trebui s-o încerc. Se uită la ceas. Trebuie să te rog să pleci acum. Am la ora unu şi jumătate o constatare.

— Ciudată oră pentru o întîlnire !

— Toată afacerea noastră este ciudată...

— Ce fel de întîlnire ai ?

Black surise misterios.

— Un caz special — începu el. Se opri însă brusc din vorbă, căci auzi paşi grăbiţi pe scară. Uşa fu deschisă şi Sparks se repezi în cameră.

— Sintem supravegheaţi — strigă el.

— Cine ne supraveghează ?

— Un detectiv, de partea cealaltă a străzii... Sparks gesticulă cu mîinile. — L-am descoperit eu, dar cînd a văzut că l-am zărit, a plecat. Acum l-am văzut din nou.

Black şi baronul coborîră, împreună cu Sparks, la parter, de unde puteau observa, fără să fie zăriţi, pe acela care îndrăznise să-i spioneze.

— Dacă ăsta face parte într-adevăr din poliţie, atunci m-a înşelat Gurden. Abia de curînd mi-a spus, că Scotland Yard n-are nimic contra mea. — Black era foarte furios.

Frank băgase de seamă că locatarii casei deveniseră neliniştiţi. Pentru el nu era nici un secret că Sir Isaac Tramber e partenerul colonelului. Ştia de asemenea că Iakobs şi cu stimabilul de Sparks, luau parte activă la afacerile lui Black.

Nu-i era încă lămurit, ceea ce voia el să ştie.

Frank observase de mult pe un tînăr, care se uita mereu la numerele caselor. Subit îşi dădu seama că tînărul acela caută nr. 63, în faţa căruia se şi opri, cînd ajunse acolo.

Frank trecu pe celălalt trotuar și se apropie de tinărul în chestiune, care se întoarse speriat, auzindu-l venind.

Frank Fellowe îl recunoscu imediat.

— Nu trebuie să te sperii. Eu sint polițist. Vrei să intri în casa asta ?

— Da.

— Vrei să dai colonelului Black informații asupra afacerii stăpînului d-tale ?

Tinărul dădu din cap în semn negativ.

— Te-a trimis el ? — întrebă el la rîndul său.

— Nu — răspunse Frank, care se gîdea, cine să fie acel „el“. Am venit singur și vreau să te previn. Să nu te încrezi în colonelul Black.

Frank văzu cum fața tinărului se înroșise.

— D-ta ești gardianul Fellowe ! — spuse el brusc.

— Da. Eu sint gardianul Fellowe — răspunse Frank, surprins.

Pe cînd vorbea, ușa casei se deschise încet. Frank, care se afla cu spatele la ușă nu putea să vadă acest lucru. Colonelul Black coborî încet scara. Avea dorința vie să constate identitatea aceluia, care-l spiona. Se apropiase destul, ca să audă vorbele din urmă ale lui Frank.

— Fellowe ! Va să zică, iar te bagi în treburile mele ?

— Fie și așa ! Dacă vrei ! — Și adresîndu-se iar tinărului, îi spuse :

— Te previn încă o dată. Ai să regreti toată viața că te-ai dus în casa asta și că ai intrat în legătură cu acest individ !

— Ai să-mi plătești scump insulta asta ! — urlă Black. — Am să îngrijesc eu să-ți pierzi uniforma ! Am să te reclam ! Am să... !

— Dar, uite că ai o ocazie excelentă ! — ripostă Frank, care zărise pe partea cealaltă a străzii statura unui polițist, care se apropia încet. — Uite colo

o un polițist ! Cheamă-l încoace și reclamă-mă ! Nu văd motivul pentru ce n-ai face-o, nu există nici un motiv ca să te temi de publicitate !

— Nu, nu ! — se opuse tinărul. — Am să vin altădată, d-le colonel. — Se întoarse apoi furios spre Frank zicînd : Și în ceea ce te privește pe d-ta... !

— ...În ceea ce te privește pe d-ta ! — îl întreprinsese Frank, — îți dau un sfat : evită societatea oamenilor răi, tinere !

Tinărul se îndepărtă în grabă, după ce ezitase o clipă, lăsînd pe Frank singur cu Black.

Cei trei inși, care rămăseseră în antreu, observau curioși scena din fața casei. Cel puțin doi din ei aveau credința că Black le va da instrucțiuni, a căror îndeplinire n-ar fi avut urmări avantajoase pentru Frank Fellowe !

Dar colonelul își recăpătă singele rece. Și el văzuse pe polițistul de pe partea cealaltă a străzii.

— Ascultă, gardian ! Știu că n-ai dreptate, cu toate că d-ta ești convins de contrariul. Vino cu mine în casă să discutăm în liniște toată chestiunea.

Pe cînd aștepta ca Frank să-i răspundă, își aranjase un plan, cum ar putea să-l înlăture pe acest inamic periculos. De altfel nu credea o secundă, că Frank va accepta invitația și rămase perplex, văzîndu-l pe acesta că urcă scara...

CAPITOLUL IV. — JUDECĂTORII

Frank auzi un zgomot slab în pridvor și știa că acolo se ascunseseră indivizii care îl observaseră. Nu-i era frică, deși n-avea nici o armă la el. Avea încredere în forța sa fizică și în inteligența lui.

Black intră după el în hall și închise ușa, trase zăvorul și abia apoi aprinse lumina.

— Nu intenționăm nimic rău, Fellowe. După cum vezi, nu întrebuițăm cu d-ta nici un truc. Totul se petrece, la noi, pe față și cinstit.

Black sui o scară acoperită cu un covor. Frank îl urmă.

Casa era luxos mobilată. Pe pereți erau atârinate desene scumpe, ferestrele erau acoperite cu perdele de mătase, prin colțuri erau aranjate vitrine cu porțelanuri fine.

Black îl conduse pe Frank într-o încăpere mai mică de la etajul I, lângă aceea în care discutase mai înainte cu Sir Isaac.

Camera asta era mai simplu mobilată. Două birouri, un covor simplu, câteva scaune compuneau tot mobilierul. Singurul obiect de preț era un gobelin mare, care acoperea un perete întreg. Lumina venea de la o lampă atârnată în tavan.

În sobă ardea un foc bun. Pe o măsuță era pregătită cina pentru două persoane. Black se blestemă singur de nebăgarea de seamă a sa. Căci Frank observase măsuța... Ca să salveze aparențele, spuse :

— Face impresia că te-am așteptat, nu-i așa? În realitate, trebuie să vină niște prieteni și unul din ei va lua masa cu mine.

Frank înțelegea însă, ce însemna masa pusă, cit și hîrtia și creioanele pregătite pe birouri.

— Ia loc, te rog — îl invită Black, care se așeză pe un scaun lângă unul din birouri. Frank se așeză de asemenea pe un scaun și se uita la omul pe care voia să-l ruineze.

— Și acum, să discutăm afaceri — începu Black. — Nu vād de ce n-am ajunge la o înțelegere. Eu sînt un om de afaceri, d-ta la fel... afară de asta ești un om foarte capabil.

Frank nu răspunse. El știa doar ce va urma.

— Să presupunem — continuă Black, — că ajungem la următoarea înțelegere. D-ta îți inchipui că eu fac afaceri necinstite. Știu precis asta! D-ta te afli sub impresia că eu înșel lumea în mod murdar de tot. Nu trebuie să-ți spun cit de mult mă ofensează faptul că d-ta crezi așa ceva despre mine.

Vocea lui nu avea tonul „ofensei“. Din contra. Vorbea ca unul care era satisfăcut că avea prilejul să-și explice metodele.

— Sînt de acord cu intenția d-tale de a examina la sursă felul meu de a face afaceri. D-ta știi că noi primim foarte multe comenzi din toate părțile continentului și că plătim clienților noștri care — cum să-ți explic asta? — speculează prin noi sume enorme.

— Fie și așa.

— Ei bine, să presupunem că d-ta te duci odată la Paris. Poți doar să capeți ușor concediu. Sau te duci în provincie, într-unul din marile orașe ale Angliei, în care locuiesc clienții noștri. Acolo, îi vizitezi, îi descoperi, ca să te convingi dacă bazele afacerii noastre sînt cinstite. Poți să faci asta fără afiață. Îți dau chiar o listă a clienților noștri. Bine-

înțeles, voiajul nu-l vei face pe cheltuială proprie, căci nu cred să ai mulți bani disponibili pentru asemenea voiajuri. Dacă vrei, îți dau eu astă seară câteva sute de lire, pe care îi poți întrebuința cum vei crede de cuviință, ca să întreprinzi cercetări asupra mea și asupra felului meu de a face afaceri. Ce spui de propunerea asta ?

Frank surise.

— Ceea ce-mi propui d-ta, mi se pare genial ! Eu iau cele câteva sute de lire și sînt apoi liber să le întrebuințez, fie pentru scopul indicat de d-ta, fie pentru scopurile mele personale. Și nimeni nu mă poate trage la răspundere ! Te-am înțeles bine ?

Black surise și aprobă. Era extrem de mulțumit de rezultatul obținut.

— Ai o putere de percepere extraordinară !

Frank se sculă de pe scaun.

— Propunerea d-tale nu e acceptabilă.

Black încruntă sprincenele.

— Nu vrei s-o accepți ?

— Bineînțeles că nu. Nu mă poți cumpăra cu două sute de lire, nici chiar cu două mii, d-le colonel Black. Eu nu mă vînd. Sînt convins că d-ta ești unul din cei mai periculoși oameni pe care i-a cunoscut vreodată omenirea și cred că d-ta mergi pe drumuri nepermise, atît aici în casa asta, cît și în City. N-am să încetez pînă ce n-am să te bag în închisoare !

Black se sculă la rîndul său.

— Asta e intenția d-tale ?

Tonul vocii lui Black era acum dușmănos și el îl privea pe Fellowe cu ură.

— Are să-ți pară rău ! Ți-am dat o șansă, pe care cei mai mulți ar fi acceptat-o cu plăcere. Aș putea să-ți ofer și trei sute de lire...

— Și chiar de ai majora suma la treizeci și trei de sute sau la treizeci și trei de mii, n-ar schimba nimic din concepția mea. Te cunosc prea bine. Știu mai multe despre d-ta, decît crezi...

Își luă pălăria, se uită prin odaie și zise :

— În Franța este căutat un individ, un tip genial, care a fondat în toată țara, dar mai ales în Lyon și în sudul Franței, bănci prin care se puteau câștiga ușor bani mulți. Tipul acela este cunoscut sub numele de Olloroff. Pentru prinderea lui s-a pus un premiu mare. Olloroff a avut și un tovarăș, care a murit subit...

Fața lui Black se făcuse albă ca varul și miinile-i tremurau.

— D-ta știi prea multe !

Se întoarse brusc și părăsi camera. Frank se luă după el, căci se temea să nu fie tras pe sfoară. Dar ușa fu încuiată pe din afară, înainte ca el să fi ajuns la ea.

Frank încercă s-o deschidă ; în zadar.

Se uită iute prin odaie. De partea opusă ușii, se mai găsea o ieșire. Se îndreptă într-acolo, dar luminile se stinseră deodată și camera se afla în întuneric. Frank observase o fereastră, trebui însă să recunoască curînd, că nu era decît o trapă. Singura fereastră a odăii era de altminteri prevăzută cu gratii și jaluzele.

Întunericul nu-l prea speria pe Frank, căci se putea ajuta cu lampa sa de buzunar. Fusesse o greșală tactică de a preveni pe Black, dar Frank nu putuse rezista ispitei, ca să-l sperie pe acest individ închipuit.

Abia acum îi trecu prin minte, că se găsea într-o situație periculoasă. Afară de tînărul pe care-l întâlnise pe stradă și care, lucru ciudat, îl recunoscuse, nu știa nimeni că el se află în acea casă.

Frank cercetă în grabă încăperea și ascultă atent în direcția ambelor uși, dar nu auzi nimic.

Frank spera că și pe pereții din camera asta, în care se afla închis, se vor găsi, ca și pe peretele scării, arme orientale ca podoabă. Speranță zădărnică.

Își îndreaptă atunci atenția spre podea, pe care o cercetă de asemenea cu de-amănuntul. Voia să vadă dacă nu are ceva chepenguri sau infundături. Dar nu găsi nimic, care să-l neliniștească. În sfârșit se așeză pe marginea unuia din birouri și așteptă.

Inamicul dădu abia după o jumătate de oră semn de viață. Și anume, auzi deodată o voce spunând, lângă urechea sa :

— Vrei să fii acum înțelegător ?

Frank aprinse lampa sa de buzunar și îndreptă raza de lumină în direcția din care venise sunetul. Privirea-i căzu pe candelabru.

De la început i se păruse lui Frank straniu că lampa atîrnă de o țevă groasă. Acum înțelegea rostul. Corpul oval al lămpii era pîlnia unui difuzor.

Frank mai presupunea că aparatul servea lui Black mai degrabă ca să audă ce se vorbește în odaie, decît ca să comunice cîte ceva celor care se aflau acolo.

— Vino încoace și convinge-te singur — răspunse el.

Pe cînd aștepta să vadă ce o să se mai întîmple, își împărțea atenția între cele două uși. Credea că în fiecare minut putea să apară o rază de lumină la una din ele. Nu se gîndea însă că s-ar fi putut, ca și pe coridor să se fi stins lumina.

Umblînd prin mijlocul odăii, auzi un zgomot înapoi să și simți cum un laț i se puse pe brațe. Apoi fu apucat de picioare și trîntit la pămînt.

Se opuse din răspuțeri, dar lupta era prea inegală. Trebuia să fie răpus. Lațul îl împiedica să miște brațele. Zăcea pe covor, cu fața în jos. În

gură i se băgase un căluș și mâinile îi fură încătușate la spate.

— Ridicați-l de jos — se auzi vocea lui Black. În același moment se aprinse și lumina. Frank se ridică de jos cu ajutorul lui Iakobs.

În încăpere se mai afla și Sparks, precum și Sir Isaac. Baronul își acoperise însă cu o batistă de mătase partea inferioară a capului. Frank nu-i vedea decît ochii albaștri și partea de sus a obrazului.

— Duceți-l pe canapeaua de-acolo — porunci Black. — Așa ! Acum sper că ai să te cumințești — se adresă el lui Frank, după ce se executase ordinul pe care-l dăduse.

Fellowe nu putea răspunde din cauza călușului. Răspunsul i se putea însă citi din expresia ochilor.

— Propunerea mea e foarte simplă — continuă Black. — Nu-ți cer nimic altceva, decît să taci din gură și să nu te ocupi decît de afacerile d-tale proprii. Pentru asta vei căpăta azi cîteva sute de lire, ca aconto, și nu ți se va întîmpla nimic. Dacă respingi însă oferta mea, atunci trebuie să mă comport altfel cu d-ta, pentru ca să-mi asigur liniștea. — Black surise diabolic. — În casa asta sînt cinci pivnițe. Dacă-ți place istoria, ca și mie, te sfătuiesc să citești istoria castelelor de pe malul Rinului. Vei pricepe imediat că și eu am ceva similar închisorilor acelor vechi. Am să te închid într-o pivniță, ferecat în lanțuri, de perete. Un paznic credincios îți va aduce de mîncare. Pot însă să te asigur de pe acum, că paznicul ăsta e cam distrat, și că are să te uite deseori. În închisoarea asta vei rămîne atîta timp, pînă ce vei fi mulțumit și dispus să accepți condițiile mele, sau pînă ce vei fi innebunit, așa că internarea d-tale într-o casă de nebuni nu va fi greu de efectuat, și odată acolo, nimeni nu va mai crede în acuzațiile d-tale. Scoateți-i călușul din gură — se adresă el apoi lui Iakobs și Sparks — și să-l

transportăm în odaia cealaltă. Nu cred că de acolo i se va auzi vocea, orișicît ar urla.

Iakobs îi smulse călușul din gură și-l îmbrinci înspre camera alăturată.

Black o luase înainte și pipăia peretele ca să găsească comutatorul electric. Ceilalți rămaseră în pragul ușii.

Cînd Black aprinse lumina, rămase înlemnit de spaimă cu mîna pe comutator, apoi scoase un țipăt.

La masă ședeau patru străini — patru bărbați cu măști pe obraz.

O tăcere mormîntală domnea în cameră.

Black fu cel dintîi care-și reveni. Se îndreptă spre „cei patru“. Se opri însă din mers. Încercă să vorbească și nu reuși.

— Ce... cum ? — fu tot ce putu biigui Black.

Cel din „cei patru“ care ședea la capul mesei, se uita pătrunzător la el.

— Nu m-ai așteptat, d-le Olloroff ?

— Numele meu e Black. Ce căutați aici ?

— Ai să vezi numaidecît. Șezi acolo !

Black văzu abia acum, că la celălalt capăt al mesei erau rînduite cîteva scaune.

— Mai întîi am să vă preiau prizonierul. Sparks, scoate-i cătușele !

Sparks băgă mîna în buzunar ca să caute, pare-se, cheile de la cătușe ; însă mult prea adînc, așa că...

— Mîna la o parte ! — îi strigă mascatul, făcînd o mișcare abia vizibilă cu mîna și Sparks văzu deodată țeava unui revolver îndreptată asupra lui.

— Nu trebuie să-ți fie frică, Black. Vizita noastră de azi nu va avea urmări tragice — azi încă nu. Ai primit pînă acum trei înștiințări de la noi și azi am venit personal, ca să-ți aducem ultima înștiințare.

Black își regăsise prezența de spirit.

— De ce nu mă reclamați poliției, dacă credeți că n-am dreptate ? — întrebă el furios.

— O s-o facem și pe asta la timpul său. Deocamdată îți atrag personal atenția, Black, că ai ajuns la limită !

Colonelul nu era un laș. — Cu o înjurătură scoase un revolver din buzunar și se repezi la „cei patru“.

Dar... lumina se stinse imediat. Frank fu apucat de niște mâini puternice și tras afară. Auzi, în spațele său, trântindu-se o ușă. Se clătină apoi pe seară în jos, ușa de la intrare fu deschisă, — conducătorii săi cunoșteau probabil bine locuința. În fine, Frank se găsi, cam buimac, în stradă, cu doi bărbați mascați lângă el, îmbrăcat în haine de seară.

— Luați-o pe-acolo, d-le Fellowe — spuse unul din ei, arătându-i drumul spre Gara Victoria.

Frank ezită. Ar fi trăit cu plăcere sfârșitul aventurii. Unde au rămas oare ceilalți doi ? La ce au mai rămas ? Ce mai căutau acolo ?

Salvatorii săi parcă-i ghiciseră gândurile.

— Prietenii noștri sînt în siguranță. N-avea grijă de ei. Ne vei face un mare serviciu, dacă vei pleca iute de aici.

După ce le exprimă mulțumirea sa, Frank o șterse în grabă. Numai o dată se uită înapoi, dar cei doi bărbați dispăruseră.

CAPITOLUL V. — LORDUL, VERLOND

Colonelul Black era iritat. Nu știa ce să creadă de cele întâmplate. Pe de o parte era necăjit, pe de altă parte îi venea să rîdă.

Indivizii aceia misterioși, care făceau pe judecătorii lui, îi răvășiseră hîrțile și registrele. Apăruseră din neant și dispăruseră în neant. Îl neliniștiseră... și-i băgaseră o spaimă groaznică în suflet. Dar pentru unele caractere curajul nu e decît o chestie de lumină. În lumina razelor soarelui, Black devenise iar curajos; căci avea convingerea că „cei patru“ nu găsiseră nimic dăunător lui. Acum ședea la dejun în societatea lui Sir Isaac Tramber.

Colonelului îi plăceau lucrurile bune, mai ales mincăruri alese cît și avantajele tehnicii moderne. Masa-i era totdeauna bine garnisită.

Sir Isaac trăia mult mai simplu. Un coniac cu puțin sifon și un măr, formau tot dejunul său.

— Dar, în definitiv, ce s-a întîmplat? — mormăi el, prost dispus. (Se culcase tîrziu și dormise prost).

Black îi întinse o scrisoare.

— Ce zici de asta? — E o scrisoare obraznică de la firma Tangge, — indivizii ăștia vor să le plătim 10.000 lire și îmi fac cunoscut că, dacă nu le trimit imediat banii, au să declare în public că sînt de rea-credință, un mincinos.

— Atunci plătește-le — răspunse Sir Isaac obosit. Colonelul rise cu poftă.

— Nu vorbi prostii ! De unde vrei să am 10.000 de lire ? Sint aproape falit ; asta o știi doar. Amîndoi sintem în aceeași situație. Pe hirtie am o avere de două sute de mii de lire. Dar nu cred să pot aduna măcar cîteva mii, chiar dacă aș încerca.

Sir Isaac se uită la el.

— Vorbești serios ?

— Vrei să spui... relativ la bani ?

— Da. Mă apucă damblaua ! Dar, dragul meu, dacă tocmai acum ne lipsește banii ne-am dus pe copcă !

Black surise.

— Cam așa ceva s-a și întîmplat. Dar, indiferent dacă sintem la aman sau nu, trebuie să ne păstrăm singele rece. La bancă am depășit contul, acasă am numai vreo sută de lire și presupun că nici d-ta n-ai mai mult.

— Eu n-am nici măcar atîtea centime.

— Avem enorme cheltuieli. Știi doar singur cum se învîrtesc afacerile astea ! Avem vreo două-trei afaceri în perspectivă. Incolo nimic. Dacă ne-ar reuși fuziunea minelor de fier ! Am avea atunci bani cu grămada și am putea emite, fiecare, cecuri pentru o sută de mii de lire ! !

— Nu poți căpăta ceva bani în City ?

Colonelul tăia vîrfurile unui ou fierț și nu răspunse. Tramber cunoștea situația în City tot așa de bine ca și el.

— Hm — opină în fine Sir Isaac, — așa sau așa, ceva bani trebuie să ne procurăm.

— Cum stai cu prietenul d-tale ?

Întrebarea suna ca și cînd ar fi fost pusă cu indiferență. Black o cugetase însă bine.

— Care prieten ? Ce-i drept, n-am atîția prieteni ca să fie nevoie să denumesc pe unul în special. Desigur că te-ai gîndit la Lordul Verland.

— Da.

— Verlund este singurul om din lume, căruia nu trebuie să-i cer bani.

— Dar, e foarte bogat...

— Sigur ! Și se poate ca într-o bună zi averea lui să fie a mea...

— Ce face ? N-are moștenitori ?

— A avut. Un nepot, care umbla cu capul în nori. A fugit de acasă și se crede că a murit prin Texas. Lordul Verlund are intenția să ceară, în tot cazul, prin tribunal, să se constate că nepotul acesta a murit.

— Asta a fost o lovitură a soartei pentru bătrînul gentilom.

Sir Isaac începu să ridă cu poftă.

— Ce spui ? O lovitură a soartei ? Bătrînul îl ura pe nepotul său ca ciurma ! Lordul aparține liniei secundare a familiei, pe cînd tînărul era un adevărat Verlund. De aceea îl și ura bătrînul atîta. Sînt convins că i-a făcut viața un iad. Îl lăsa să vină la el la sfîrșitul săptămîinii și-l șicana atîta încît tînărul, disperat, își strînse bănișorii ce-i economisise, și o șterse de acasă.

Cîțiva din prietenii familiei i-au dat de urmă. Bătrînul însă nu făcuse nici un demers să-l regăsească. Ceilalți au procurat tînărului o slujbă într-o tipografie din Londra, dar n-a stat mult acolo, ci a plecat cu un bilet de emigrant, în America.

Și aici l-au urmărit cîțiva oameni, care se interesau de el. Tînărul se dusese în Texas la o fermă. Mai tîrziu s-a aflat că un individ, a cărui descriere i se potrivea, a fost ucis într-o luptă de stradă. Trebuie să fi fost într-o parte sălbatică a Americii, știi, cam cum se vîd în filme.

— Cine e acum moștenitorul ?

— Titlul nu-l moștenește nimeni. Averea trece asupra surorii tinărului, o fată foarte drăguță.

Black se uită la el printre genele întredeschise.

Sir Isaac își răsucea, gînditor, mustața, și repetă încă o dată, ca pentru sine : „Într-adevăr, e o fată tare drăguță“.

— Atunci... ai speranțe ?

— Ce naiba vrei să spui cu asta ?

— Exact ceea ce auzi. Bărbatul care o va lua în căsătorie, va cîpîta mulți bani, nu-i așa ?

— Da. Cam așa ceva.

Colonelul se sculă de la masă.

Black avea absolută și urgentă nevoie de numerar. Nu-i prea păsa de ceea ce se vorbea în City despre el. Altă afacere era, dacă Sanford se opunea fuziunii plănuite de el. Black spera însă că va reuși să isprăvească și cu Sanford, deși acesta era greu de influențat.

Se uita gînditor la tovarășul său.

— În ultimul timp pui foarte puțin preț pe legăturile noastre, Ikey. Ba, îți este chiar rușine de ele. Am descoperit la d-ta o înclinație subită spre cînste. Îmi pare rău.

— Ah, vorbe goale !... Știi foarte bine, că trebuie să-mi păstrez situația în societate.

— Dar îmi ești dator...

— Numai patru mii de lire, care sînt acoperiți cu o asigurare asupra vieții mele, de cincizeci mii lire.

— La care eu plătesc prima ! — răspunse Black, înțepător. — Dar nu la bani m-am gîndit acum.

Se uită la Sir Isaac și-l măsură din cap pînă-n picioare.

— Cincizeci mii lire ! Dragă Ikey, mort valorezi mai mult ca în viață !

Pe Sir Isaac îl trecură fiori de groază.

— Nu mai face glume proaste ! — bligui el și bău un pahar cu coniac, ca să-și revină.

Colonelul clătină din cap.

— Bine. Bine. Să nu ne mai certăm, — răspunse el, retrăgându-se în cabinetul său de lucru.

Meteahna prietenului său de afaceri, ca să devină om cinstit așa, dintr-odată, îi dădea de gîndit. Simptomele acelea îi displăceau și începeau să-l neliniștească. Black nu-și făcea iluzii. Nu se încredea în Sir Isaac mai mult ca în alți oameni.

Baronul se reabilitase numai cu ajutorul bănesc al lui Black. Cu banii colonelului își cumpărase iar niște cai de curse.

Black nu ajutase din bunătațe sufletească pe un om pe care buna societate îl disprețuia și cu care oamenii cumsecade nu voiau să aibă nimic de-a face.

Sir Isaac Tramber nu-i servea la nimic și nu-i putea fi de folos, atîta timp cît era exclus din societatea înaltă.

Black concretizase odată relațiile lui cu baronul, în fraza : „Baronul a fost unealta cea mai decăzută din cîte mi-au trecut prin mîină. L-am pus pe picioare, nu-i vorbă, și astăzi este, dacă nu o frumusețe atrăgătoare, cel puțin un gentleman suportabil.“

Sir Isaac se dovedise mai tîrziu de mare folos pentru Black. Banii întrebuițați de Black pentru a-l pune pe Sir Isaac din nou pe picioare, au adus profit. Dar și baronul cîștigase în afacerile pe care, acum, le disprețuia atîta.

Sir Isaac avea teamă de Black. Mai ales din acest motiv putea Black să-și exercite puterea asupra partenerului său. Baronul pierduse multe nopți nedormite, gîndindu-se cum ar putea să scape de tirania lui Black. Toate încercările sale au dat însă greș. În ultima noapte se petrecuse ceva, care cerea im-

perios ca să se separe de colonel. Sir Isaac avea, anume, șanse ca să-și îmbunătățească poziția socială.

Logodna sa cu Lady Mary Cassilis era în perspectivă. Fata asta avea, cum se exprimase atîta de vulgar colonelul, un sac plin cu bani !

Unchiul fetei, Lordul Verlong, îi dăduse să înțeleagă că ar accepta cererea în căsătorie. Lady Mary era pupila Lordului. Dar Lady Mary nu se lăsa terorizată de unchiul său. Nu era exclus ca bătrînul acela răutăcios să fi căpătat oarecare respect față de nepoata sa, căci Lady Mary nici nu lua în seamă izbucnirile de furie sau reproșurile bătrînului.

Sir Isaac se înapoia gînditor acasă. Trebuia să se separe de Black și, pentru că era lipsit de scrupule, nu-i păsa că situația sa de azi o datorează, de fapt, colonelului Black.

Ideea că se va elibera de sub influența lui Black, îl făcu să fie bine dispus. Se îmbracă spre a face o plimbare prin Hyde Park, unde se întîlni cu Lordul Verlong și cu nepoata acestuia.

Erau în Londra destui oameni malițioși, care vorbeau de Lady Mary și de Lordul Verlong ca de : „Frumusețea și Bestia“.

Lady Mary reprezenta tipul englezoaicei nobile. Avea un ten curat, ochi frumoși și plini de viață. Un păr bogat, castaniu, încorona capul ei de o frumusețe scilpitoare. Sprîncenele codate și bărbia energică, o făceau și mai atrăgătoare.

Era cu un cap mai înaltă ca însoțitorul ei. Verlong n-a fost niciodată frumos. La bătrînețe se urîțise și mai mult. Obrazul său era atît de rigid, atît de respingător, încît părea să fie săpat în granit. Ochii îi zăceau adînc în orbite.

Îl salută scurt pe Sir Isaac.

— Ia loc, Ikey.

Lady Mary îl salutase pe baron numai cu o înclinare abia perceptibilă a capului și-și îndreptase

apoi, imediat privirea spre lumea care forfotea pe alcea principală.

— N-ai ieșit azi călare ? — întrebă Sir Isaac.

— Ba cum nu ? — răspunse Lordul, — momentan sînt călare pe calul albastru, în fața brigăzii mele de cavalerie.

Lordul Verlond obișnuia să răspundă cu ironie la întrebări inutile.

Văzînd că atenția nepoatei sale e atrasă de altceva, se aplecă spre baron și-i șopti :

— Mă tem că o să ai greutate.

— Sînt obișnuit să înlătur greutățile — răspunse Sir Isaac cam de sus.

— Cu asemenea greutate, n-ai să isprăvești cu una cu două. — Nu te înșela ! Nu te crede prea deștept. Eu îi cunosc caracterul, știu cit e de încăpățînată ! Sînt doar nevoit să trăiesc cu ea sub același acoperiș ! Lady Mary e un drăcușor impertinent. Nu găsesc altă expresie.

Sir Isaac se uită prevăzător în jurul său.

— Crezi că iubește pe altul ?

Văzînd cum Lordul încruntă din sprîncene, se uită și el în direcția în care privea acesta.

Un tînăr, cu surîsul fericit pe buze, se apropie de ei.

Surîsul nu era destinat nici Lordului, și mai puțin baronului. Era fără îndoială destinat Lady-ei Mary, care părea, de asemenea, foarte plăcut surprinsă, căci ochii-i străluceau. Făcu semn tînărului să se apropie.

Trăsăturile feței lui Sir Isaac se întunecară.

— Afurisitul ăsta ! — murmură el, pentru sine.

— Bună dimineața ! — Horace Gresham se adresă Lordului : — Ați ieșit la plimbare ?

— Nu. Sînt în baie. Prind pești submarini ! Zbor ! Parcă nu vezi ce fac ! Șed aici și trebuie

să răspund la toate întrebările stupide, pe care mi le pun trecătorii !

Horace rise. Umorul înțepător al Lordului nu-l speria. Fără a continua discuția cu Lordul, se adresa fetei.

— Mă bucur că te-am întâlnit.

— Ce-ți face armăsarul ? — îl întrebă ea.

Horace aruncă lui Sir Isaac o privire surizătoare.

— Oh, are să facă treabă la curse. În tot cazul, are să-l sîcîie destul pe Timbolino.

— Calul meu va fi totdeauna superior calului d-tale, orișunde se vor întâlni — răspunse Sir Isaac supărat. — Fac prinsoare pe o mie de lire.

— N-am intenția să-ți câștig acești bani. Consider ca ceva necinstit pariuri câștigate atît de sigur, ca pariul propus de d-ta. Ar fi necinstit și față de prietenul d-tale...

Ultimele cuvinte, deși pronunțate cu mare indiferență, lăsau să se subînțeleagă ceva. Sir Tramber înțelese numaidecît că tinărul acela știa mai multe despre relațiile sale, decît i-ar fi fost lui plăcut, mai ales în momentul acela.

— Pe tovarășul meu nu-l interesează pariurile mele — răspunse Sir Isaac iritat. — Ți-am oferit un pariu pe față. Dacă nu vrei să-l accepți... — termină el ridicînd din umeri.

— Dacă vrei, îl accept — răspunse Horace cu indiferență și se adresa din nou Lady-ei Mary.

— Ce vrea Gresham ? — întrebă Lordul, văzîndu-l pe baron necăjit.

— Nu știam că ți-e prieten. Unde l-ai cunoscut ? Lordul rînji.

— Acolo unde se fac cele mai multe cunoștințe neplăcute : la Jockey-Club. Toate cursele devin acum afurisit de nobile. Nu mai găsești aproape pe nici unul din vechii pariori. Ultima dată, cînd m-am dus la curse, am fost dezamăgit. Salonul de ceai

era atît de plin, încît nu puteai deschide uşa ! Afară însă era gol. Cursele de cai se duc la dracu, la noi, în Anglia, Ikey.

Lordul ajunsese la subiectul său de predilecţie. Sir Isaac nu se prea simţea bine ; căci odată pornit pe poveşti vechi, Lordul nu putea fi oprit...

— Azi nu mai poţi paria ca înainte vreme. Odată am pariat cinci mii de lire pe un cal, 20 : 1, fără ca să se fi schimbat cituşi de puţin cota. Unde mai poţi face azi aşa ceva ?

— Hai să ne plimbăm puţin — spuse Mary.

Lordul, absorbit cum era de acuzaţiile ce le aducea contra Jockey-Clubului de azi, nici nu băgă în seamă, că nepoata sa se depărtase cu Horace.

Sir Isaac i-ar fi întrerupt bucuros tirada, dar îi era teamă să nu-l supere şi mai mult pe bătrîn.

— Nu înţeleg cum unchiul d-tale se ocupă de asemenea oameni — spunea Gresham.

— Nu mă mir deloc. Răbdarea unchiului meu faţă de elemente dubioase e proverbială.

— Faţă de mine nu prea e amabil.

— D-ta nu te-ai făcut încă destul de urît în societate. Trebuie să te cerţi mai întâi cu toţi oamenii şi apoi are să te apere şi să te stimeze el.

— Dar aşa ceva nu e în caracterul meu, nu-i aşa ? Mary se roşi puţin.

— Nu. Sint convinsă că d-ta eşti un tinăr drăguţ şi amabil. Trebuie să ai mulţi prieteni buni. Din contră Ikey are cunoştinţe dubioase. De curînd a luat masa într-un local în societatea unui om imposibil. Îi cunoşti ?

Horace clătină din cap.

— Îmi pare rău, dar nu cunosc oameni imposibili.

— Era un oarecare colonel Black.

— Am auzit de el.

— Cine este ?

— Un colonel.

— Din armată ?

— Nu din armata engleză. În America există o mulțime de titluri de politețe și colonelul este, — ei bine, — este prieten cu Sir Isaac.

— De aici deduc, că nu are un caracter bun.

Horace se uită mulțumit la ea.

— Sint atât de încântat că ai spus asta. Mi-era teamă...

— De ce-ți era teamă ?

Ea nu-l mai văzuse în halul acela de timiditate.

— Ei bine... vreau să spun... se aude una, alta... Știu că e un om de rînd și mai știu ce bună și drăgălașă ești d-ta, Mary ; te iubesc mai mult decît orice pe lume !

Lady Mary se îngălbeni și mîna-i tremura. Nu se gîndise niciodată, că cineva i-ar fi putut face o declarație de dragoste în mijlocul unei mulțimi de oameni. Situația asta o întîmîdă și-i tăie respirația. Se uită la el. Și el pălise.

— Nu trebuia să spui așa ceva — îi spuse ea în șoaptă, — atât de dimineață...

CAPITOLUL VI. — POLIȚISTUL ȘI ARISTOCRATA

Frank Fellowe „lucra“ în podul casei sale cu punching-balul și-și descărcă tot necazul ce-l avea pe suflet pe balonul acela de piele.

Sergentul Gurden îi făcea zile fripte. Îi dădea serviciul cel mai neplăcut și-l încărcă cu îndatoriri extraordinare, orișicând putea s-o facă.

Afară de asta, Frank Fellowe își luase singur, în special, însărcinarea de a observa activitatea colonelului Black și a creaturilor sale. Frank, dac-ar fi voit, putea să înlăture toate greutatețile cu o singură lovitură. Dar asta nu sta în caracterul său. Frank voia să prevină și să distrugă, în orice caz, planurile colonelului Black. Pusese la o parte orice alte interese care ar fi putut să-l distragă de la problema asta.

Cîtva timp după accidentul avut, se întîlni cu fiica milionarului Sanford, pe care o salvase, și a cărei cunoștință o făcuse cu ocazia aceea. Ea aștepta cu bătaie de inimă întîlnirea. Atunci, cînd Frank sărise pe mașină, ca să-i ajute, avusese pentru el recunoștință și admirație. Impresia asta se adînci în timpul plimbării cu el prin grădina zoologică. Ea-i trimisese un bilet de intrare, căci voia să știe cine era salvatorul ei.

Se temea că va fi decepționată. Căci un polițist în uniformă, cu fața încadrată de un chivăr lucitor, putea să arate mizerabil în haine civile. Cine știe ce

Just ordinar putea el să arate în alegerea hainelor, fără a mai vorbi de cravată și ghete.

Se pregătise serios să-l vadă cu o cravată confectionată gata. Era atît de pătrunsă de conștiința de castă, încît se decisese să meargă cu el numai pe aleile lăturalnice. Cînd văzu însă, că-i iese înainte un domn drăguț, îmbrăcat după ultima modă, rămase surprinsă. Frank nu arăta nici ca un măcelar la o festivitate și nici ca un meșteșugar la o înmormîntare !

După ce ea i-a arătat lui două colivii și i-a explicat diverse animale, preluă el conducerea și începu să-i povestească lucruri despre animale sălbatice, lucruri pe care ea nu le auzise niciodată. Frank îi explică deosebirea între cinci feluri de vulpi și-i povesti o serie de anecdote. Ea-l asculta plină de admirație. Frank o conduse apoi spre o clădire, pe care ea nu o cunoștea încă și în care se țineau animalele bolnave, în convalescență. La sfîrșit, Frank îi mai spuse că nu era nevoie să-i trimită bilete de intrare, căci el era membru al societății pentru întreținerea grădinii zoologice !

Le era imposibil să viziteze totul într-o zi ; și așa se făcu, că trebuiau să se mai întîlnească. Afară de aceasta călăreau împreună, dimineața, în parc. Ea presupunea, bineînțeles, că el închiriasse calul de la un maneș, cu toate că nu călărea totdeauna pe același cal.

— Dar cîți cai ai d-ta în grajd ? — îl întrebă ea odată, în glumă.

— Șase — răspunse el prompt. — În timpul sezonului iau parte la multe vînători...

Se opri însă brusc din vorbă. Graba îi jucase un rengaș.

— Dar... d-ta ești funcționar... polițist... vreau să spun... iartă-mă dacă am fost nepoliticoasă.

— Am ceva avere personală. Sînt de abia de douăsprezece luni la poliție, înainte am fost... n-am fost polițist.

Nu se exprima tocmai lămurit și ea nu-l prea înțelegea văzîndu-l cum, prins în cursă, schimbă subiectul conversației. În sine se mira însă de cele ce-i spusese el, cu toate că expunerile sale îi erau foarte agreabile.

Ciudat era că, după convorbirea asta, i se născu ideea că nu mai trebuia să se întâlnească cu el. Dar, în cazul acesta n-ar fi trebuit să se întâlnească nici înainte cu el? De ce să-i fie permis să facă o plimbare cu un polițist, pe cînd cu unul de aceeași clasă socială cu a ei, nu? Cu toate astea, ei continuau să se întâlnească și deveniră, încetul cu încetul, atît de intimi, încît își ziceau pe nume: „May“ și „Frank“.

Theodore Sanford, un om foarte energic, era totuși un mare democrat. Glumea cu fiica sa de „polițistul“ ei. Făcea aluzii la vizite discrete în bucătărie și o întreba dacă i-a dat ceva bani de mîncare. La urmă discutară însă serios asupra viitorului lui Frank. Era oare necesar ca să rămînă polițist? El singur spusese că are avere. La ce ar păstra atunci funcția subalternă a unui simplu gardian?

Convorbirile acestea între tată și fiică luară un caracter din ce în ce mai serios și într-o bună zi May se așeză și-i scrisese lui Frank o scrisoare, care de fapt era un ultimatum. În zelul său, ea expedie scrisoarea; fapt pe care-l regretă însă imediat.

Theodore Sanford se uita la ea cu un surîs blind.

— Va să zică, ești serios necăjită pe polițistul tău?

Dar pentru May chestiunea nu era o glumă. Pe fața ei frumoasă se desena decizia.

— Bineînțeles că d-l Fellowe poate să facă ce vrea. Eu n-am nici un fel de putere asupra lui. —

May nu spunea adevărul și știa foarte bine acest lucru. — Dar am dreptul să cer de la prietenii mei...

O trecură lacrimile de necaz. Tatăl ei se uita cu duioșie și teamă la ea. Pierduse soția de timpuriu. Fetița era încă mică de tot pe-atunci. Ii era frică, să nu descopere și la ea semnele bolii nemiloase, care-i răpise soția iubită.

— Nu trebuie să te necăjești, draga mea. Sint convins că el va face tot ce-i vei cere, dacă simte și gîndește cît de puțin ca un om cu suflet. Arăți rău — adăugă el îngrijorat.

Ea surise.

— Mă simt obosită.

— Arăți slăbită în ultimul timp. Și Black mi-a spus asta, ultima dată cînd te-a văzut. Mi-a recomandat un medic excelent, — mi-am notat adresa.

Ea clătină energic din cap.

— N-am nevoie de doctor.

— Dar...

— Te rog, tată, nu mă chinui — îl rugă ea. — Nu trebuie să mă silești.

În momentul acela, un servitor intră în cameră, după ce bătuse mai întîi la ușă.

— D-l Fellowe dorește să vă viziteze.

— Unde este ? — întrebă May. D-l Sanford o văzu cum se roșește și clătină din cap.

— Vă așteaptă jos în salon.

— Mă duc jos. — Tatăl său o aprobă.

— Desigur, că are să fie drăguț și amabil cu tine, — de altfel e un gentleman.

— Ce ai spus ? Îndrăznești să pui la îndoială, că e un gentleman ? — se supără May.

— Iartă-mă !

Intrînd în salon, May îl găsi pe Frank citind scriitorica ei, scrisoare care-l adusese atît de iute acolo...

May îi întinse mîna, pe care el o ţinu într-a sa mai mult decît cereau convenienţele.

Apoi Frank începu să vorbească. Îi venea greu, căci niciodată nu apăruse atît de frumoasă ca în seara aceea...

May Sanford aparţinea acelui fel de femei, a căror frumuseţe e atît de neobişnuită, încît nu se poate descrie.

Frumuseţea unei femei nu e dată numai printr-o singură trăsătură. Ea reiese din mai multe amănunte caracteristice : din forma gurii, din felul cum ţine capul, din frizură, din tenul feţei, din supleţea corpului, din felul mersului şi altele.

May Sanford era într-adevăr o frumuseţe. Fusesse şi ca copil delicioasă. Cînd se făcu mare, nu numai că nu-şi pierduse nimic din drăgălăşenia ei, ci din contră...

— Crezi serios ceea ce mi-ai scris ? Nu cred să fie asta intenţia d-tale.

— Am crezut... cred... că e bine. Mă tem că nu ne vom putea înţelege asupra unor lucruri. În ultimul timp ai fost cam aspru, d-le Fellowe.

Frank păli la faţă.

— Nu-mi amintesc să fi fost nepoliticos cu d-ta.

— E absolut imposibil ca să rămii poliţist !

May se apropie de el şi-i puse mîinile pe umeri.

— Nu vezi că şi tatăl meu face glume în direcţia asta ? E teribil. Sînt sigură că şi servitorii discută despre asta... eu nu sînt mîndră... dar...

Frank rise.

— May, nu înţelegi că n-aş fi gardian, dacă n-ar exista un motiv puternic ? Eu fac serviciul ăsta pentru că l-am promis superiorilor mei.

— Dar... dar... dacă-ţi dai demisia din poliţie, atunci nu mai ai superiori.

— Nu pot să părăsesc serviciul — răspunse el simplu. Se gîndi o clipă şi continuă :

— Îmi ceri ca să-mi calc cuvîntul dat. Îmi ceri ca să comit o nedreptate mult mai mare, decît aceea pe care vreau s-o ispăşesc. Doar nu vrei aşa ceva ? Nu poţi să-mi ceri asta !

Ea se depărtă dezamăgită de lingă el.

— Înţeleg, nu vrei să faci ce-ţi cer eu. — Îi întinse mîna. — N-am să te mai rog niciodată să faci vreun sacrificiu.

El îi luă mîna, i-o strînse o clipă, apoi ea părăsi camera fără a mai scoate o vorbă.

Frank mai aşteptă puţin, în speranţa că ea va regreta procedeul şi că va reveni. Dar uşa pe unde ieşise May, rămase închisă.

Abătut şi trist Frank părăsi casa.

CAPITOLUL VII. — DR. ESSLEY SE ÎNTILNEȘTE CU UN DOMN

Dr. Essley era ocupat cu o analiză la microscop. Încăperea, în care se găsea el, era luminată numai de lampa puternică a microscopului.

Se părea că e mulțumit de rezultatul obținut, căci scoase preparatul din microscop și-l aruncă în foc. Aprinse apoi lumina, se așază și luă un ziar în care citi un articol interesant, anume asupra morții subite a lui Augustus Fank.

„Decedatul discuta tocmai cu cunoscutul financiar, colonelul Black, amănuntele unei noi fuziuni pe piața fierului, când se prăbuși subit și decedă, înainte de a i se fi putut da vreun ajutor medical. Se presupune că a sucombat din cauza unui anevrism“.

Deoarece Fank era într-adevăr bolnav de inimă, cazul nu se cercetă mai departe.

Ăsta a fost, așadar, sfârșitul lui Fank. Dr. Essley clătină din cap. — Da ăsta i-a fost sfârșitul. Și acum ?

Scoase din buzunar o scrisoare, a cărei adresă era scrisă de Sanford.

Essley făcuse cunoștința milionarului încă pe timpul când acesta era în relații bune cu colonelul Black. Îi fusese recomandat de Black și-l tratase chiar în câteva rânduri. Sanford îl numea : „doctorul de la periferie“.

„Cu toate că sînt acum cam certat cu prietenul nostru Black“ — îi scria milionarul — „sper că legăturile dintre d-ta și mine nu sînt atinse de cearta aceea ; și asta cu atît mai mult, cu cît te-aș ruga să faci o vizită fiicei mele“.

Essley își aducea aminte de fata aceea frumoasă cu ochii albaștri, surizători.

Băgă scrisoarea din nou în buzunar, se duse în laborator și încuie ușa. Cînd ieși afară, era îmbrăcat cu o manta lungă. În mîină ținea o geantă. Avea exact timpul să mai prindă un tren spre oraș. Pe la unsprezece ajunsese în fața casei d-lui Sanford.

— Ești într-adevăr un medic misterios — îl salută Sanford. — Vizitezi pe toți pacienții la o oră așa de tîrzie ?

— Numai pe cei nobili.

— Păcat de sărmanul Fank. Abia acum cîteva săptămîni am luat masa cu el. Ți-a povestit că s-a întîlnit cu un individ, care te-a cunoscut în Australia ?

Pe fața doctorului se zări o umbră de plictiseală.

— Să vorbim mai bine de fiica d-tale. Ce-i lipsește ?

Sanford surise timid.

— Probabil că nimic important. Dar e singurul meu copil. Cîteodată îmi închipui că e palidă. Doctorul meu de casă zice că n-are nimic.

— Hm, hm... Unde e domnișoara ?

— La teatru. Trebuie să crezi că sînt nebun, că te chem în oraș ca să vezi pe fiica mea, cînd ea se poate duce la teatru. A avut de suferit ieri ceva neplăcut, care a atins-o mult ; și eu am fost mulțumit că azi a vrut să vadă o operetă.

— Cei mai mulți părinți sînt niște proști. Am s-o aștept. — De ce te-ai certat cu Black ?

Milionarul încreți din frunte.

— Din cauza unor afaceri. Vrea să mă silească să fac ceva care e contra intereselor mele. Și eu i-am ajutat doar, acum patru ani...

— Dar și el te-a servit.

— Asta nu corespunde cu nimic ajutorului meu. I-am dat atunci o șansă bună. El a fondat societatea mea, la care eu am câștigat frumos, dar el a câștigat mai mult. Afacerea a luat dimensiuni atât de mari, încât ar fi stupid să fuzionez cu alte firme din branșa fierului. Nu mă pot abate de la punctul ăsta de vedere.

— Înțeleg.

Încăpăținarea asta trebuie distrusă, se gândea el și singurul drum pentru a ajunge la acest rezultat, era fiica lui. Astă seară nu putea face încă nimic. Asta o știa el prea bine.

— Mi se pare că durează prea mult. Am să vin iar, mâine seară.

— Îmi pare rău...

— Nu e nevoie să te scuzi. Ai să găsești vizita asta în nota ce ți-o voi trimite.

Sanford rîse, conducîndu-l spre ușă.

— Ești tot atât de bun om de afaceri, ca și prietenul d-tale.

— Aproape.

Taxiul, care-l așteptase, îl duse la gara Charing Cross. — Se duse imediat la telefon și chemă un hotel în Bloomsbury.

Avea tot interesul să se întâlnească cu un anumit domn Weld pe care-l cunoscuse în Australia.

Obținut legătura și aștepta ca portarul să-l cheme pe d-l Weld la telefon.

— Aici e Weld. — Vrei să-mi vorbești ?

— Da. Numele meu e Cole. Te cunosc din Australia și am să-ți comunic ceva de la un prieten comun. Pot să te văd încă astă seară ?

— Da. Unde să ne întâlnim ?

Dr. Essley își aranjase deja planul.

— În fața lui British Museum. Acolo e pustiu pe vremea asta și nu o să ne greșim unul pe altul.

— Bine. Într-un sfert de ceas ?

— Foarte bine. La revedere.

Essley atîrnă receptorul, predă geanta la depozitul de bagaje din gară și o porni pe jos spre Great Russell Street. Intenționat nu opri nici o mașină, căci voia să evite tot ce-ar fi putut contribui, ca să fie recunoscut. Black ar fi fost, înainte de toate, acela care s-ar fi supărat. Gîndul acesta îl făcu să suridă. Strada Great Russell era pustie. Trecea numai ici-colo cîte un automobil. Pietoni nu se zăreau aproape deloc.

D-l Weld aștepta deja în fața lui British Museum. Era un bărbat înalt și voinic, cu fața inteligentă.

— Dr. Essley ? — întrebă el, îndreptîndu-se spre el, cum îl văzu că se oprește.

— Așa mă... dar se întrerupse imediat. — Numele meu e Cole. De unde pînă unde să spui că sînt dr. Essley ?

— Ți-am recunoscut vocea, — răspunse Weld liniștit. — De altfel, e indiferent ce nume porți acum. Voiam să te văd.

— Și eu aveam dorința asta.

Ajunseră acum la colțul unei străzi lăturalnice.

— Ce vrei de la mine ? — întrebă medicul.

Celălalt rise.

— Ți-am spus doar, că vreau să te văd. Dar nu semeni deloc cu Essley pe care l-am cunoscut eu. Acela era mai înalt și mai zvelt. Avea și altă culoare a feței. Am fost totdeauna de părerea că Essley, pe care l-am cunoscut eu în Australia, a murit acolo...

— Posibil — răspunse doctorul, care înainte de toate voia să cîștige timp. Strada era pustie. Essley

știa că, numai cîțiva pași mai departe, era o boltă în care un individ putea să zacă pînă ce-l va descoperi o patrulă de poliție.

În buzunarul hainei avea un fulg ud, înfășurat în hirtie de pergament. Essley scoase pachetul afară și-i desfăcu, cu mîinile la spate învelișul.

— ...serios, dr. Essley — spunea tocmai Weld, — am impresia că d-ta trăiești sub un nume fals. Essley se uită la el.

— D-ta gîndești prea multe. Și totuși, nu știu cine ești. Ia uită-te la mine.

Tinărul se întoarse spre el. Essley ridică mîna cu iuteala fulgerului...

Dar chiar în clipa aceea, mîna-i fu apucată ca într-un clește. Alți doi bărbați apărură, ca ieșiți din pămînt. I se aruncă în obraz ceva, care împrăstia un miros mucegăit și care-l ameți. Essley se apără ca un disperat, nu e vorbă, dar erau prea mulți. Mai auzi numai fluierul de alarmă al unui polițist și se prăbuși la pămînt...

Cînd își reveni zări, plecat asupra lui, pe un gardian. Instinctiv își duse mîna la cap.

— Ești rănit ?

— Nu.

Essley se sculă cu greu de jos. Abia se ținea pe picioare.

— I-ai prins ?

— Nu. Au șters-o. I-am zărit abia în momentul cînd d-ta ai căzut la pămînt. Au dispărut, ca și cînd i-ar fi înghițit pămîntul !

Doctorul se uită pe jos ca să găsească fulgul. În zadar. Cam contra voinței, își spuse numele și adresa. Polițistul opri o mașină.

— Ești sigur că n-ai pierdut nimic ?

— Sigur. Mi-ai face un mare serviciu, dacă nu vei raporta ce s-a întîmplat. — Cu aceste cuvinte,

li băgă o bancnotă de cinci lire în mână. — N-aş dori să apară în ziare.

Poliţistul îi înapoie banii.

— Regret ; dar nu-i pot lua, chiar dacă aş vrea.

Poliţistul se uită pieziş în jurul său şi adăugă :

— Mă însoţeşte un funcţionar superior de la Scotland Yard.

Essley se uită şi el în direcţia în care se uitase gardianul şi zări un bărbat ascuns în umbră.

— El te-a văzut mai întâi — spuse poliţistul, un băiat tânăr şi vorbăreţ.

Essley se îndreptă — parcă-ar fi fost atras de o forţă neînţeleasă — spre străinul acela pitulat în umbră.

— Vă sînt foarte recunoscător şi sper că şi dv. veţi avea amabilitatea de a lăsa moartă chestia asta. Mi-ar fi foarte neplăcut, dacă presa s-ar ocupa de ea.

— Te cred !

Străinul era îmbrăcat în haine de seară. Fuma o ţigară, al cărei vîrf roşu îi împiedica pe Essley să-l poată vedea la faţă.

— În chestiunea asta, vom face noi ceea ce vom crede că e bine, d-le dr. Essley.

— De unde ştiţi cum mă cheamă ?

Celălalt surise şi voi să plece.

— Daţi-mi voie !

Essley făcuse un pas înainte şi voi să se uite în obrazul străinului.

— Vocea dv. îmi pare cunoscută !

— Posibil — răspunse străinul, dîndu-l la o parte.

Dr. Essley, care nu era nici el un slăbănog, rămase surprins de forţa bărbatului acela.

— Cred că ar fi mai bine să vă duceţi acasă — i se adresă acum gardianul, care nu voia să ofenseze nici pe doctor, dar mai ales pe superiorul său, pe acel director misterios de poliţie, care apă-

rea și dispărea pe neașteptate, la toate secțiile. De obicei vizitele sale inopinate aveau ca urmare pedepse.

— Da. Am să mă duc acasă, — răspunse Essley, — aș dori însă, să cunosc numele domnului acesta.

— Asta nu te interesează deloc — răspunse străinul, în locul gardianului.

Essley ridică din umeri. Trebuia să se mulțumească cu răspunsul acesta.

Se gîdea acum la ceea ce trebuia să facă. Hîrtii nu avea, ca să le distrugă. Cînd ajunse în laborator, goli mai întii trei sticlute în jgheab. Pe a patra o luă cu el. O să mai aibă nevoie de ea. Sticluta aceea verde, mai folosise odată lui Black...

Deschise robinetul, ca apa să îndepărteze orice urmă a otrăvurilor pe care le turnase. Sparse apoi sticlele și le aruncă în cutia cu gunoi.

Trecu apoi în dormitor. Nu se putea liniști însă. După citva timp se sculă, incuie ușa, sprijini clanta cu un scaun, cercetă dulapul cu haine și se uită chiar și sub pat. La sfîrșit se mai liniști puțin și se culcă, punînd revolverul sub pernă.

În drum spre Forest Hill, se gîdea la cele întîmplate în noaptea aceea, fără să înțeleagă nimic. Cine să fi fost cei trei? Ce intenții aveau? Cine era străinul acela, care stătuse în umbră? Era posibil ca cei care îl atacaseră să fi lucrat în înțelegere cu poliția?

Nu găsisese încă răspunsul la întrebările astea, cînd ajunse acasă, unde locuia singur, numai cu o femeie bătrînă care-i ducea menajul.

În fine, ajunse la concluzia că dr. Essley trebuia să dispară. Essley trebuia să plece din Londra. Nu era nevoie să-l înștiințeze pe colonelul Black. Acesta

va afla din vreme de plecarea lui. Voia numai să aranjeze chestiunea cu Sanford și cu fiica acestuia și apoi să plece.

Intră în odaia sa de lucru și aprinse lumina.

Pe birou se afla un plic cenușiu, subțire. Plicul trebuia să fi fost predat personal. Adresa era scrisă de o mână energică.

Din întâmplare se uită la hîrtia sugativă de pe birou și tresări.

Scrisoarea fusese scrisă aici, pe locul acesta. Cereala fusese uscată cu tamponul său !

Nu exista nici o umbră de îndoială. Sugativa o reînnoise el în dimineața aceea.

Essley se uită iar la plic.

N-a fost un pacient. Bolnavii săi nu veneau niciodată aici. Clientela sa era, de altfel, foarte puțin numeroasă. Afară de asta, ușa era încuiată și numai el avea cheia. Desfăcu plicul, scoase afară o coală de hîrtie și citi :

„Ne-ai scăpat astă seară. Nu mai ai decît zece zile, ea să te pregătești pentru soarta care te așteaptă.

Cei patru“

Prăpădit de spaimă, Essley se prăbuși într-un scaun.

Au fost deci „Cei patru“ — și el scăpase din ghearele lor !

„Cei patru“ ! Își prinse obrazul în mâini și căuta să-și adune gîndurile. Îi mai dădeau răgaz zece zile. În acest timp mai putea face el multe. Și totuși îl apucă groaza morții, — pe el, care trimisese atîția oameni pe lumea cealaltă. Atîția oameni, fără să simtă vreo remușcare ! Dar acum era vorba de el însuși ! Se apucă de cap — și se uită plin de spaimă prin cameră. El, specialistul în otrăvuri ; el care se juca atît de ușor cu moartea ; el, care reînviase vechea artă a familiei Borgia, și care re-

uşise să se sustragă legilor; ei nu mai avea de trăit decât numai zece zile! Ei bine, voia să pună mîna, cel puţin, pe acel domn Sanford! Asta trebuia s-o facă, pentru Black!

A doua zi dimineaţa se simţea prăpădit şi ca băţut. Obrajii îi erau palizi, în jurul ochilor avea cearcăne negre.

Totuşi se îmbracă cu îngrijirea obişnuită.

La prînz se duse la Sanford, unde fu condus imediat în salon.

D-ra Sanford era singură. El constată că era tare frumoasă.

D-ra Sanford simţi numaidecît că-i era antipatic. Văzîndu-l că se apropie, se posomori la faţă. Lui îi venea să ridă...

— Tata nu e acasă.

— Admirabil. Putem deci vorbi nestîngheriţi, — şi luă loc, fără ca ea să-i fi oferit un scaun.

— Tatăl meu se sperie de pomană.

Tocmai în momentul acela, intră şi d-l Sanford.

— Ei bine, cum o găseşti?

— Aparenţa înşeală — răspunse Essley.

Acum nu putea face experienţa cu fulgul. Trebuia să fie atent şi prevăzător. Mai conversă cîteva clipe şi se sculă să plece.

— Am să-ţi trimit o doctorie.

May strîmbă din nas.

— Nu eşti silită s-o iei — zise Essley ironic.

— Poţi să vii marţi la noi la masă? — îl întrebă Sanford.

Dr. Essley reflectă — azi e sîmbătă, peste trei zile — mai avea apoi şapte. Între timp se puteau întîmpla multe.

— Da. Am să vin.

Îşi luă apoi un taxi şi se duse la una din locuinţele sale, în apropiere de Embankment. Încăperile ce le avea acolo, i-au fost de multe ori de folos.

CAPITOLUL VIII. — COLONELUL BLACK SE SPERIE !

D-l Sanford avu o discuție definitivă cu colonelul Black.

Multe zvonuri circulau prin City. Unul spunea altuia, că-i merge rău lui Black, — fuziunea uzinelor de fier despre care se vorbise atita, nu-i reușise.

Black ședea la biroul său și se juca cu un coup-papier. Era și mai posomorit ca de obicei. Mina care ținea cuțitașul îi tremura nervos.

Se uită la ceas. — Sanford trebuia să sosească dintr-un moment în altul. Sună și întrebă pe funcționarul care apăruse imediat în pragul ușii :

— N-a venit încă d-l Sanford ?

— Tocmai acum a sosit.

— Condu-l înăuntru.

Amîndoi bărbații se salutară ceremonios. Black își invită musafirul să ia loc și-l întrebă scurt :

— Spune-mi, cum stăm amîndoi ?

— Ca și pînă acum — răspunse Sanford foarte rece.

— Serios că nu vrei să îei parte la fuziune ?

— Nu.

Black lovea ușor cuțitașul de masă. Sanford se uita curios la el. Colonelul se schimbase la față. Îmbătrînise. Fața sa galbenă era plină de zbîrcituri.

— Asta înseamnă că sînt ruinat. Am mai mulți creditori decît pot să-i număr. Dacă s-ar face fu-

ziunea, m-aș putea aranja. Odată cu mine, se mai dau și alții peste cap. De pildă : Ikey Tramber, — îl cunoști doar pe Sir Isaac ? E prieten cu Lordul Verlund.

Vorbele lui Black nu făceau însă nici o impresie asupra lui Sanford.

— Ești singur de vină că ai ajuns în halul ăsta. Ai tras peste treizeci și unu. Sau mai bine zis, ai considerat ca fapt îndeplinit, ceea ce nu era decât un plan.

Black se uită țintă la el.

— E foarte ușor să stai pe scaun și să faci morală.

— În vocea lui Black se simțea iritarea ce-l cuprinsese și pe care căuta s-o ascundă : — N-am nevoie de sfaturi... nici de vorbe bune... Am nevoie de bani. Dacă nu iei parte la fuziune și nu accepți planul meu...

— Atunci ?

— Nu te ameninț. Te previn numai. Riști mai mult decât crezi.

— Vreau să iau riscul asupra mea. Mai ai ceva de spus ?

— Nu. Nimic.

— Atunci, la revedere.

Ușa se închise în urma lui Sanford, dar Black nu se mișca de la locul său. Rămase în birou până ce se întunecă bine de tot. Desena niște figuri pe hîrtia sugativă din fața sa.

Se sculă în fine și se duse acasă, în Victoria Street.

— Vă așteaptă un domn — îi spuse servitorul, ajutîndu-l să-și scoată paltonul.

— Cine e ?

— Nu știu precis. Face impresia unui detectiv.

— Un detectiv ? — Lui Black îi tremurau mîinile și era supărat pe sine, de slăbiciunea sa. Ră-

mase o clipă în hol, ca să-și recapete sîngele rece, apoi intră în salon.

— Vrei să-mi vorbești ? — se adresă el domnului care îl aștepta.

— Da. Trebuie să vă întreb ceva.

Black era cît pe-aci să-l întrebe dacă e polițist, dar nu avea curaj.

Străinul îi dădu singur explicația necesară.

— Un avocat m-a însărcinat să aflu adresa doctorului Essley.

Black se uită cu atenție la el.

— Dar asta nu e atît de greu... numele și adresa lui se găsesc în cartea de telefon.

— Știu asta. Și totuși nu îl pot găsi. De altfel nici nu vreau să îi aflu adresa, ci numai să îl identific.

— Nu înțeleg.

— Nu știu cum să mă explic. Dacă îl cunoașteți pe dr. Essley, vă veți aminti, că a trăit cîțiva ani în Australia.

— Exact. Am venit împreună de acolo.

— Și dv. ați fost în Australia ?

— Da. Am fost împreună cîțiva ani acolo, dar nu în continuu.

— Înțeleg. Ați plecat împreună de aici ?

— Nu.

— L-ați văzut în ultimul timp ?

— Nu. I-am scris numai de cîteva ori. — Black se silea să nu își piardă cumpătul. Individul acesta nu trebuia să bage de seamă cît de mult îl nelinișteau întrebările lui.

Străinul își notă cîteva lucruri și se pregătea să plece, cu vorbele :

— V-ar surprinde, dacă vă voi spune că adevăratul dr. Essley a murit în Australia ?

Black trebui să se sprijine de masă.

— Nu știam asta — răspunse el cu indiferență aparentă. — Asta este tot ?

— Da. Mulțumesc. Nu e destul ?

— Poți să îmi spui, cine te-a trimis ?

— Regret, dar nu am voie.

După plecarea detectivului, Black se plimbă tulburat prin odaie.

După ce se mai liniștise puțin, se așază la birou și își ticluie un voiaj... Răspunsul negativ al lui Sanford pusese capac la toate celelalte greutateți ale sale.

Deschise apoi safeul din colțul camerei și scoase cele trei pachete cu bancnote franțuzești. Fiecare bancnotă era de o mie de franci.

Trebuia să fie gata pentru orice eventualitate și nu trebuia să riște nimic. Băga bancnotele în buzunar, ca să aibă banii la el în caz de nerezusită a tuturor planurilor sale și dacă va trebui să fugă.

Black părăsi apoi locuința și o luă spre partea opusă a orașului. Nu băgă însă de seamă că îl urmăresc doi bărbați.

Lauda lui Black, că firma sa nu ținea registre și că nu are nici scripte, se dovedi exactă în noaptea în care „cei patru“ îl vizitară pe nepoftite. „Cei patru“ percheziționară sistematic toate dulapurile, fără să găsească dovezi pe care le-ar fi putut întrebuința contra lui în fața unei instanțe judecătorești.

În realitate însă, Black ținea o mulțime de registre, scrise într-un cifru pe care numai el era în stare să îl descifreze. „Cheia“ cifrului nu și-o notase colonelul niciodată.

Colonelul era ocupat, în seara aceea, să ascundă registrele sale secrete, astfel ca „Cei patru“ să nu poată da de ele. Avea și motiv să se teamă și să fie neliniștit căci „Cei patru“ fuseseră foarte activi în ultimul timp și îi mai trimiseseră încă o scrisorică...

De la nouă și pînă la unsprezece Black distruse scrisori, neimportante în aparență. La unsprezece se uită la ceas, căci mai avea multe de aranjat în noaptea aceea.

Trimise o telegramă lui Sir Isaac, rugindu-l să îl viziteze încă în noaptea aceea. Black avea nevoie de el, ca prieten. El căuta orice sprijin și orice ajutor, ori de unde i-ar fi venit.

CAPITOLUL IX. — LORDUL VERLOND DĂ UN SUPEU

Într-o după masă, Lordul Verlond făcu o vizită d-lui Sanford. Venise din mai multe motive. Motivul cel mai important, nu îl cunoștea însă nimeni. Lordul Verlond avea un pachet mare de acțiuni ale uzinelor metalurgice conduse de Sanford. Zvonurile care circulau prin City, despre o fuziune, erau suficiente ca să justifice o convorbire. Justificarea găsea un sprijin și în faptul că primul om cu care se întâlnea Lordul la Sanford, era Black. Colonelul îl întâmpină extrem de amabil. Lordul nu prea era mulțumit că Black începuse să-i vorbească.

— Am auzit multe despre dv., Mylord.

— Pentru Dumnezeu, nu îmi zice „Mylord“, mă silești să fiu nepoliticos !

Dar nu exista cineva care să fi putut fi repulsiv față de Black. Acesta surîdea atât de amabil și se uita atât de prietenos, încât dezarma pe oricine.

— Cunosc pe unul din prietenii dv. — spuse Black, lingușitor.

— Vrei să spui, probabil, că îl cunoști pe Ikey Tramber, ceea ce nu-i tot una.

Colonelul Black rîse ca la o glumă bună.

— Tramber povestește totdeauna de dv...

— Știu că mă vorbește numai de bine, că sînt un om fin și că toată viața nu are sens pentru el, dacă nu mă vede o zi... — Verlond se uită ironic la el. — Ikey îți mai povestește, probabil, ce sports-

man excelent sînt, ce suflet credincios și nobil zace în învelișul acesta aspru, și că toți oamenii m-ar iubi, dacă ar ști acest lucru, — așa-i că numai în felul acesta vorbește ?

Colonelul se înclină ușor.

— Ei bine, s-o lăsăm baltă ! — opină Lordul. Se uită apoi cîteva clipe la Black. — De fapt, ai putea veni și d-ta în seara asta la masă, la mine, — ai să găsești acolo mai mulți oameni care nu te pot suferi !

— O să-mi facă o deosebită plăcere — răspunse Black politicos, care spera că va lua și el parte la convorbirea dintre Lord și Sanford.

Se înșelă însă. Black ar fi putut, de altfel, să își ia ziua bună și să plece. Preferă, totuși, să stea de vorbă cu May : artă, muzică și alte lucruri, despre care el nu avea habar. May era distrată și se gîndea la alte lucruri, așa că nu observă lipsa de cultură a colonelului.

May ar fi adus cu plăcere vorba despre polițiști, în speranța că Black ar fi amintit de un anume polițist tînăr... Ar fi putut să îl întrebe, dar era prea mîndră. Black însă, nu schimbă subiectul : vorbea într-una despre tablouri, chiar și cînd Lordul reveni cu Sanford în salon.

— Adu și pe domnișoara diseară — propuse Lordul Verland.

Sanford ezită.

— Din fericire nu sînt liber diseară și nu îmi place să iasă singură...

Colonelul Black zări o șansă pentru el...

— Dacă e vorba de reuniunea de astă-seară, m-aș simți fericit dacă îmi permiteți să vă pun mașina mea la dispoziție.

Sanford o lăsă pe May să decidă singură.

— Cred că distracția o să îmi facă bine, tată. — Acestuia nu îi prea părea bine, că o va conduce Black. Drumul era însă scurt.

— Voi fi foarte onorat, să pot ține locul tatălui d-tale, — glumea Black.

Prinse însă o privire piezișă a Lordului, care îl observa cu atenție și, fără să vrea, fu apucat de frică...

— Foarte bine — murmură Lordul, fără să-l slăbească pe Black din ochi, — nu e departe și cred că nu îi se va întâmpla nimic în drum.

May surise. De pe fața bătrînului Lord, expresia aspră nu dispăru însă.

— Deoarece ești bolnavă, d-ră, am să rog pe Sir James Bower și pe Sir Thomas Bigland să vină și ei. Nu îi cunoști pe medicii ăștia? Prietenul d-tale, dr. Essley, îi cunoaște desigur. Ambii sînt capacități și specialiști în domeniul otrăvurilor cu alcaloizi.

Pe fruntea lui Black apărură broboane de sudoare. La față nu se schimbă, însă, deloc. Numai în ochi i se citea frica și furia. Se uită provocator la Lordul Verlong, — ba surise chiar.

— Așadar, am încheiat afacerea!

Lordul se retrase și tot drumul spre casă rise pe înfundate.

Lordul Verlong era cunoscut ca punctual. Se spunea de el, că pe față îi era zugrăvită asprimea caracterului său și că i se putea citi povestea vieții sale. Silca pe prietenii lui să îi poarte respect, — sau cel puțin frică, ceea ce înlocuiește de multe ori respectul.

„Prietenii“ nu era expresia exactă pentru cunoștințele sale. În afară de Sir Isaac Tramber, nu avea prieteni.

— Există oameni, cu care stau cîteodată la masă — se exprimase el odată, cinic.

Seara, aștepta în biblioteca locuinței sale din piața Carnarvon. Lordul trăia după o anumită împărțeață a timpului.

Se uită la ceas, — după două minute va fi în drum spre salon, ca să-și salute musafirii.

Sir Isaac Tramber se gîdea că Lordul Verlong a procedat ciudat, că l-a invitat și pe Horace Gresham. Considerîndu-se ca prieten al Lordului, își permise chiar să facă o observație...

— Am să-ți trimit o telegramă cu răspuns plătit, cînd am să am nevoie de sfatul d-tale pentru invitațiile mele, Ikey.

— Credeam că nu îl poți suferi pe Gresham.

— Bineînțeles că nu îl pot suferi. Îl urăsc chiar. Urăsc în general toți oamenii. Te-aș uri și pe d-ta, dacă nu ai fi un sărac păcătos și fără importanță. Te-ai împăcat cu Mary ?

— Nu înțeleg ce vrei să spui cu asta. Am încercat să fiu amabil cu ea, dar rezultatul a fost, că m-am făcut de rîs !

— Aha ! „Ea“ a înțeles cum devine cazul, — rîse Lordul cu poftă.

Sir Isaac se uită urît la el.

— Știi doar că vreau să mă însor cu Miss Mary ?

— Știu că vrei să câștigi bani, fără să muncești. Mi-ai mai povestit asta odată. Eu nu uit așa ceva. Și noaptea mă gîndesc la lucrul ăsta !

— Aș dori să nu îți bați într-una joc de mine. Mai aștepți și alți musafiri ?

— Nu. Eu șed pe Montblanc și mănînc budincă de orez !

Tramber tăcu din gură.

— Am mai invitat și pe un vechi prieten al d-tale. Dar mi se pare că nu vine.

Sir Isaac încreți din frunte.

— Un vechi prieten al meu ?

— Da. Pe prietenul d-tale militar, pe colonelul.

Trebuie să fie colonel într-o armată care nu există nicăieri.

Sir Isaac făcu o mutră consternată.

— Doar nu vrei să spui că pe Black ?

Lordul dădu însă din cap. Ochii îi luceau de o bucurie diabolică.

— Ai ghicit ! Chiar pe Black !

Verlond nu pomeni însă nimic de Miss Sanford. Se uită la ceas și strîmbă din nas.

— Rămii aici. Mă duc să telefonez.

— Nu pot eu...

— Nu. D-ta nu poți — se răsti Lordul la el. Lordul reveni după cîtva timp. Un suris ciudat îi flutră pe buze.

— Prietenul d-tale nu vine — spuse el lui Sir Isaac, fără a divulga însă cauza de ce nu vine colonelul și nici din ce cauză era el atît de vesel.

Horace Gresham ședea la masă, lîngă aleasa inimii sale. Mary era extrem de amabilă și bine dispusă. Gresham era atît de fericit, încît uitase de toți și toate și, în primul rînd, de mușafirii adunați în jurul mesei Lordului. Gazda, însă, nu îi dădu răgaz să se bucure.

— M-am întîlnit azi cu un prieten al d-tale — îi spune Lordul.

— Ce interesant ! — răspunse Horace.

— D-l Sanford, omul acela din New-Castle, care a avut atîta succes.

Horace dădu din cap.

— D-l Sanford e și cu d-ta prieten — continuă Lordul, adresîndu-se lui Tramber. — Invitasem și pe fiica d-lui Sanford. Dar, fiindcă tatăl era reținut în altă parte, nu a putut veni nici fiica.

— D-l Sanford îmi este prieten, dar numai așa... — răspunse Tramber. — E prietenul unuia din prietenii mei.

— Vorbești de colonelul Black ? De escrocul acela de remizier ? Ești și d-ta amestecat în aface-rile sale ?

— Am rupt toate relațiile cu el — răspunse Sir Isaac, în pripă.

Lordul rîse ironic.

— Asta înseamnă că s-a dus pe copcă.

Se adresă apoi lui Horace.

— Sanford mi-a lăudat enorm pe un polițist, care face curte fiicei sale. — Nu e un prieten al d-tale ?

— Da. Mi-e chiar un foarte bun prieten.

— Cine este ?

— Ah, servește în corpul polițiștilor.

— Și eu mai presupun, că are două picioare, un cap și o pereche de mâini. Ești extraordinar de vor-băreț ! Aceasta știu și eu, că e polițist. Toată lu-mea se ocupă acum de el. Ce face... de unde vine... ce înseamnă toate astea ?

— Îmi pare foarte rău că nu îți pot da infor-mațiile cerute. Știu numai că e un gentleman.

— Un gentleman și polițist ?

— Da, Da.

— Apoi, asta e o nouă meserie pentru copiii de nobili ? — Întrebă Lordul sarcastic, — Azi nu mai au, deci, nevoie să fugă de acasă, ca să intre în armată. Nici unul nu se mai duce ca elev la ma-rină, sau cowboy la una din fermele americane...

Văzînd cum privirea nepoatei sale se tulbură, se scuză :

— Îmi pare rău, — nu m-am gîndit la fratele tău. Dar, cum am spus, tîneretul nu mai are azi nevoie să plece pînă la capătul lumii ca să moară ca un erou într-o armată străină ; nici să revină, într-o bună zi, cu sacul plin cu aur, ca să aurească blazônul familiei, — azi lucrul e foarte simplu, azi se fac polițiști ! Ar trebui să se scrie un roman

despre asta. Cine poate să scrie articole de sport, trebuie să știe să scrie și un roman, Gresham ! De altfel, am să vin marți la Lincoln. Vreau să văd cum pierde calul d-tale !

— Dacă vii pentru asta, faci un drum degeaba. Calul meu va câștiga !

Gresham căută, ceva mai târziu, prilejul să vorbească cu Lordul între patru ochi.

— Aș dori să vă vorbesc într-o chestiune personală.

— Ai nevoie de bani ?

— Nu. Nu cred că am renumele unui om care trebuie să se împrumute.

— Atunci, vrei să te însori cu nepoata mea ? — întreabă Lordul brutal.

— Da. Asta doresc. — Răspunsul lui Gresham era rece ca gheața. El se putea acomoda ușor de tot tonului bătrînului Lord.

— Nu se poate. D-ta ai aranjat ca animalul d-tale să câștige la curse, eu am aranjat ca Ikey să o ia pe nepoata mea. Așa cel puțin s-a aranjat Ikey cu mine.

— Și dacă Mary nu e de acord ?

— Sînt convins că nu e de acord. Nu îmi pot închipui — rînji el — că ar exista cineva căruia să-i fie drag Ikey. După mine unul, e nesuferit. Nu își plătește datoriile, nu are cultură și e moșic. Toți cunoscuții săi — eu inclusiv — sînt cei mai răi oameni din Londra. M-a asigurat, că vrea să se schimbe. Ciudat, ciudat. Eu nu am încredere în asigurarea asta.

Deodată se uită la Horace.

— Du-te și îndepărtează-l de lângă dînsa ! — ochii îi luceau ironic. — O idee splendidă ! Și mie mi se pare, că îi ești drag lui Mary. Afurisitul de Ikey ! Du-te ! — și plecă, lăsîndu-l pe Horace uluit.

Horace o găsi pe Mary în salon. Era plin de bucurie. Nu se așteptase că bătrînul putea fi cucerit atît de lesne, atît de lesne încît faptul acesta îl nelinișteea chiar. Lordul Verlong avea, probabil, intenția cu atît mai mult, să-l înjosească mai tîrziu. Horace povestî Lady-ei Mary cele întimplate.

— Nu-mi vine să cred, — a fost atît de amabil și de conciliant. Bineînțeles a fost și brutal, dar așa este el totdeauna.

Mary se uită șiret la el.

— Nu-l cunoști bine pe unchiul meu !

— Dar...

— Știu că toți gîndesc rău de el și că îl consideră ca pe cel mai groaznic om din lume. Și eu am împărtășit cîteodată părerea asta. Totuși nu am înțeles niciodată, de ce l-a gonit pe fratele meu.

— Fratele tău ?

Mary aprobă cu ochii umezi.

— Sărmanul ! Nici el nu l-a înțeles pe unchiul. Cîteodată, unchiul nu se înțelege pe el singur. Dacă te gîndești, ce lucruri groaznice vorbește el de oameni și cum își face peste tot dușmani...

— Și totuși, mie îmi vine să cred că e îngerul Gabriel ! E un binefăcător al omenirii, un dăruitor de ofrande superbe...

— Nu exagera. — Mary îl luă de braț și intră cu el în seră.

Sir Isaac avea altă părere despre Lordul Verlong, decît Horace Gresham.

Verlong părea să aibă o plăcere diabolică să-l scoată pe baron din sărute. Îi spunea ba ceva lingușitor, ba ceva ofensator. Îi era indiferent Lordului Verlong dacă ceea ce spunea la zece era diametral opus celor ce debitase la opt. Putea să-și schimbe ideile de douăsprezece ori pe zi, dacă îi plăcea așa !

Sir Isaac se găsea într-o stare de spirit extrem de rea, și voia tocmai să plece, când i se aduse o scrisoare. Căută un loc retras unde să o citească în liniște. Scrisoarea era de la Black. Sir Isaac nu înțelegea de ce Black n-a profitat de o ocazie atât de strălucită, ca să fie împreună cu Lordul Verland. Poate că i-o scria Black în scrisoare.

O citi cu atenție, o reciti, o făcu în patru și o băgă în buzunarul vestei. — Scoțind mai târziu ceasul, nu observă că îi căzuse afară scrisoarea. Horace o găsi și o dădu Lordului.

Acesta se retrase în cabinetul său unde citi scrisoarea fără să-și facă vreun scrupul. În timpul cititului obrazul i se schimonosi de un ris sardonice.

CAPITOLUL X. — OBLIGAȚIILE UNUI POLIȚIST

În Somers Town locuia pe timpul acela, un individ cu numele de Willie Iakobs, care avea oarecare calități, deși trecutul său era cam întunecat. Trecutul acesta era format din mai multe condamnări la închisoare, fiecare condamnare pe o durată de trei luni. Numai în ocnă nu fusese încă.

Willie era de statură mică, avea obrazul slab, ochii negri. Se purta bine între oameni și era totdeauna bine îmbrăcat. Aveai impresia că e un funcționar în concediu. De altfel, în ceea ce privește munca regulată, Willie era totdeauna în vacanță.

Colonelul Black, îi plătise câțiva ani de-a rindul o subvenție. În timpul acela, Willie Iakobs dusese viața unui gentleman. Așa credea el, cel puțin.

Cîteodată se simțea, ca și cînd ar fi fost un Lord, și făurise și în direcția asta un ideal. — Extravanșanța asta nu și-o permitea el deseori, căci era, din fire, econom și sobru. Se comporta însă ca un gentleman. Asta o puteau confirma toți conlocatarii din Somers Town. Se culca atunci cînd voia, se scula uneori odată cu privighetorile, care nu existau, sau stătea în pat și citea ziarul său favorit.

D-I Iakobs era un om fericit. Nu ducea niciodată lipsă de un pahar cu bere și nici nu stătea vreodată la îndoială, dacă să parieze sau nu la curse, un șilling mai mult sau mai puțin. Cîteodată își permitea chiar luxul să ia cafeaua cu lapte în pat !

Poștașul îi aducea în fiecare simbătă dimineața un mandat de cinci lire, pe care i le trimitea un binefăcător al său, care nu îi cerea nimic altceva, decît să trăiască fericit și să nu-și aducă aminte că a surprins pe un remizier de bursă, cum scotocea prin buzunarele unui mort.

Lucrul acesta îl văzuse Willie Iakobs.

El era din copilărie un borfaș și era tare mîndru de înaintașii săi, care exercitaseră cu iscusință aceeași meserie. Willie intrase în serviciul firmei Black & Co., nu cu intenția ca să-și asigure o pensie pe douăzeci de ani, ci ca să găsească ocazia prielnică de a încasa pe neașteptate niște dividende grase.

Colonelul Black îl ținea însă din scurt.

Pe timpul acela, Consiliul de Administrație avea ca membru pe un om neplăcut, adică pe un om care era dăunător lui Black. Ceea ce i-a cauzat chiar o moarte subită. Examenul medical conchise că a murit de un anevrism. Nici „D-l Iakobs“ nu știa altceva. El se strecurase într-o zi pe ascuns în biroul directorului. Asta nu însemna nimic extraordinar, căci Willie Iakobs fura în tăcere, însă cu succes. Căuta tocmai mărci poștale și ceva bani mărunți, care se găseau, de obicei, împrăștiati pe biroul lui Black. Iakobs se așteptase să nu găsească pe nimeni în birou. Cînd îl văzu însă pe d-l director aplecat asupra unei persoane lungite pe jos, fu apucat de o spaimă groaznică. Colonelul era ocupat cu scormonirea buzunarelor mortului. Căuta o scrisoare. Decedatul venise la el să-i înmîneze demisia, în care scrisese motivele care l-au determinat să facă pasul acela. Cea mai mare prostie pe care o făcuse mortul în viața sa, a fost că i-a divulgat lui Black că a scris toate motivele în scrisoarea de demisie.

Bineînțeles că Willie Iakobs nu știa nimic de acea scrisoare și de aceea nici nu-și putea explica pentru

Black scormonea buzunarele mortului. Spiritul său simplu găsi soluția în aceea că Black căuta bani. Să furi bani era, pentru Willie Iakobs, același lucru ca și furtul de mărci poștale, însă în stil mare. În enervarea sa, îi și spuse lui Black acest lucru.

Iakobs nu se prezentă la proces. De altfel, el nici nu trebuia să aibă idee de această afacere. Totodată se retrase din activitatea sa la firma Black & Co., și trăi de aici încolo în căsuța sa din Somers Town, fără să aibă altă ocupație. Devenise pensionar pe viață, fără altă obligație, decît să tacă din gură asupra unor anumite lucruri.

Doi ani mai tîrziu, — era în ajunul Crăciunului — primi o bombonieră splendidă. Pe cartea de vizită, care însoțea bomboniera, era scris : „cu cele mai bune urări“. Trimițătorul bomboanelor nu găsisse însă de cuviință să-și scrie numele și adresa. D-l Iakobs, căruia nu-i prea plăcea ciocolata, se miră mult de cadoul acesta scump și ar fi fost mai mulțumit, dacă i s-ar fi trimis bere în loc de bomboane !

„Prinde, Spot !“ Cîinele prefera ciocolata, berii. Spot prinse bomboana, o înghiți și... dădu din coadă, ca să-i mai dea una ! Deodată îl apucă un tremurici, se întinse pe jos și-și dădu sufletul.

A durat cam mult, pînă ce Willie Iakobs să înțeleagă legătura între moartea animalului și bomboanele ce le primise.

Repetă experiența cu cîinele gazdei. Rezultatul fu același. De asemenea și cu păsărica unui vecin. Încetul cu încetul ar fi trimis pe lumea cealaltă toate animalele din Somers Town, dacă proprietarul său nu l-ar fi reclamat poliției. Cu ocazia asta, adevărul ieși la iveală : ciocolata fusese otrăvită. Willie Iakobs se văzu tratat ca eroul unei afaceri întunecoase de otrăvire, și fu descris în toate zia-

rele. Mulțumirea pe care el o avusese când s-a văzut în gura lumii, se risipi însă curînd și făcu loc unei mari amărăciuni. Căci fotografia sa fu recunoscută de un negustor, pe care îl furase el pe timpuri. Și astfel, d-l Willie Iakobs se văzu condamnat la cele trei luni închisoare, obișnuite pentru el.

Se aștepta, la ieșirea din închisoare, să găsească acasă un teanc de mandate poștale. În loc de teancul așteptat, nu găsi decît un singur mandat pentru suma de douăzeci de lire, precum și o scrisoare, bătută la mașină prin care era încunoștiințat că nu va mai primi nici un ajutor.

Iakobs scrisese imediat colonelului Black. Răspunsul fu o scrisoare, prin care colonelul îi spunea că nu înțelege pretențiile lui, că nu i-a trimis niciodată bani și că nici nu știa pentru ce i-ar trimite.

Willie Iakobs se înfurie peste măsură de lipsa aceasta de recunoștință și de nemernicia fostului său șef; se duse cu scrisoarea la un avocat, și îi povesti totul.

Avocatul caracteriză însă acțiunea lui Iakobs cu un singur cuvînt: „șantaj“. D-l Iakobs se văzu deci nevoit să muncească. El „muncea“ în felul său, bineînțeles. Specula cîteodată la bursă, dar mai ales se ocupa cu furtul. Din fericire nu își pierduse agilitatea ca hoț de buzunare. Lucrurile furate le ducea la un borfaș, care se stabilise de curînd în Eveswall Road.

În seara în care Lordul Verlong dădea serata sa, Willie Iakobs o pornise de acasă, cu intenția să facă „afaceri bune“. Să nu-l nedreptățim însă, Iakobs nu avea habar de planurile Lordului.

După ce a trecut prin curtea îngustă și prin străzile strîmte care-l despărteau de Stibbington Street, Iakobs se îndreptă spre Euston Road. Trecu apoi

agale prin Tottenham Court Road, ca să ajungă în Oxford Street.

Tottenham Court Road era la ora aceea, foarte animată. Trecătorii se uitau cu interes la vitrinele luminate feeric, se plimbau de colo pină colo, se salutau, etc. La stațiile de autobuze, aglomerația era mare. Tocmai bine pentru ceea ce căuta Iakobs !

Iakobs prețuia îndeosebi pe aceia care își concentrău atenția asupra unui punct anumit și nu se mai gîndeau la nimic altceva. Întrucîtva, Iakobs era un bun psiholog.

În jurul unui autobuz, care tocmai oprise, se îmbulzeau o mulțime de oameni nerăbdători să se suie. Iakobs își găsi numaidecît prada.

Era un bărbat scund și corpulent. Făcea impresia unui om cu stare, după felul cum era îmbrăcat.

Iakobs nu se gîdea, bineînțeles, să facă o plimbare cu autobuzul — totuși începu și el să se înghesuie, făcîndu-și loc cu coatele, ca să ajungă mai iute la intrarea în autobuz.

Ajunse chiar cu bine acolo unde voia, dar se rîzîndise între timp, căci dintr-odată nu mai era atît de grăbit ; ba părea că și-a adus aminte de o întâlnire și căuta să iasă iar din înghesuială. Apoi căută să o șteargă cît mai iute de acolo.

Dar tocmai în momentul acela, o mină puternică se puse prietenește pe umăr. Iakobs se uită înapoi și zări în spatele său pe un tînăr înalt, elegant.

— Alo ! Nu mai vrei să pleci cu autobuzul ?

— Nu, d-le Fellowe. Mi-am adus chiar acum aminte că am lăsat acasă deschis gazul.

— Apoi, să mergem împreună, să-l închidem — îi răspunse Fellowe, care în seara aceea avea ceva deosebit de făcut.

— Dacă mă gîndesc mai bine — zise acum Iakobs — nu e nici un pericol. Am un automat, care se stinge de la sine.

— Fie și așa. Să mergem atunci la mine acasă, să vedem dacă nu arde acolo.

Fellowe îl ținea pe Iakobs ușor de braț. Dar când Iakobs făcu un gest ca să se elibereze, îl strinse ca într-un clește.

— Dar ce s-a întâmplat, d-le Fellowe ?

— Tot mereu același lucru. Stai puțin, Willie, ai pierdut ceva.

Fellowe se aplecă și ridică portofelul, pe care-l „scăpase“ Willie. Pe Willie însă, îl ținea tot de braț.

Autobuzul era gata de plecare. Frank făcu semn conductorului să oprească.

— Mi se pare că unul din pasagerii, care s-au urcat acum, și-a pierdut portofelul. Dacă nu mă înșel păgubașul e domnul acela corpulent de acolo.

„Omul cu stare“ (după părerea lui Willie Iakobs) coborî în grabă din autobuz și își recunoscă imediat portofelul.

— Ce să-i faci, d-le Fellowe ! Fatalitate ! Dar nici nu vă văzusem...

— Știu că nu m-ai văzut, deși sînt destul de mare !

— Și urît !

Frank surise.

— D-ta nu ești autoritate, care să aprecieze așa ceva !

O porniră spre comisariat.

— Spuneți-mi, vă rog, d-le Fellowe, de ce nu încearcă poliția să-l prindă pe un individ ca Ollo-roff ? De ce îi prindeți numai pe hoții mici ca mine ? Eu îmi cîștig cu multă trudă existența, pe cînd hoțul ăla cîștigă cu miile și ruinează sute de oameni. De ce nu-l băgați pe el la pușcărie ?

— Sper să-l aducem și pe el în curînd acolo !

— Foarte bine, — și apoi mai este și celălalt, cel care-i atrage pe cei mici în cursă, — cînd de pildă,

un funcționar citește prospectele sale, crede cine știe ce și subscrie și el cinci lire, ca să cumpere acțiuni în valoare de un milion, ale unei mine de aur. Idiotul de funcționar subscrie și dă banii, — mai bine zis îi fură din casa de bani a stăpinului. Nu fură cu intenția de a fura, căci crede că într-o bună zi, va intra în biroul șefului său ca om bogat, cu degetele încărcate cu briliante. Înțelegeți ce spun, d-le Fellowe ?

— Foarte bine.

Iakobs continuă :

— Vedeți, — așa ar spune funcționarul hoț șefului său — aici sînt eu, Longfellow, care a dispărut atunci. Iată ce am ajuns eu, fostul dv. casier, care am greșit atunci. Știți, „mi-am împrumutat“ din casa de bani a dv. cinci lire. Uitați-vă, briliantele acestea sînt veritabile ! Puneți mina pe gulerul paltonului, astrahan prima ! Da, da, eu sînt, eu, fostul dv. funcționar !

Nu trebuie să ne mire, că vorbeau de Black, căci tocmai în ziua aceea se judecase un proces contra lui. Un client prea încrezător, care își pierduse banii în întreprinderile colonelului, îl dăduse în judecată, sperînd să-și recapete astfel banii. Black nu-și luase însă nici măcar osteneala să trimită un avocat să-l reprezinte și să-l apere în instanță.

— Și eu am lucrat odată pentru Black. Știți, în calitate de curier. Aveam un salariu de treizeci de șilingi pe săptămînă, — atît cît are și un dricar !

Se uită apoi brusc la Frank.

— Ați numărat vreodată prietenii lui Black, care au murit subit ? Black este un pom otrăvitor. Veți aștepta atîta, pînă cînd „cei patru“ vor veni și-l vor lua. Aștia n-au să facă multă brînză cu el.

Iakobs tăcu o clipă.

— Gîndiți-vă, d-le Fellowe. M-ați prins azi pentru a treia oară, — spuse el apoi, cu aceea familiaritate caracteristică între polițiști și vechii pușcăriași.

— Și eu m-am gîndit la asta.

— Stați puțin. M-ați prins în Tottenham Court Road, în Charing Cross Road și în Cheapside.

— Ai o memorie !...

— Și niciodată în cartierul său — murmură Iakobs, ca și cînd ar fi vorbit cu el însuși. — Și totdeauna îmbrăcat civil. Mă urmărește continuu. Aș vrea numai să știu pentru ce ?

Frank reflectă o clipă.

— Hai să bem un pahar cu ceai. Cu ocazia asta îți voi povesti ceva frumos — îi spuse el apoi.

— Cred că vom trece, în curînd la fapte.

După ce se așezară la o masă, în cafeneaua în care intraseră, Frank vorbi :

— Vreau să fiu sincer față de d-ta, Willie.

— Dacă nu vă supărați, v-aș ruga să nu-mi mai spuneți pe nume. N-ar fi bine dacă s-ar afla că sîntem prieteni.

Frank rîse cu poftă. Willie îi făcea și înainte plăcere.

— Te-am prins pînă acum de trei ori. Dar asta e prima dată cînd îmi vorbești de prietenul nostru. Dacă îmi vorbeai înainte, nu ți-ar fi mers atît de rău.

Willie Iakobs se uită în tavan.

— Da, da. Ați mai bătut odată șaua ca să prieceapă...

— Nu vrei să îmi spui pentru ce-ți plătește Black cinci lire pe săptămînă ?

— Dar nu o mai face — sări Willie cu gura. — Pentru că e un porc de cîine, un nemernic, un mincinos...

— Spune tot ce ai pe suflet.

Willie ezită.

— Și dacă spun, ce-mi va ajuta? Tot o să spuneți mai tirziu, că v-am mințit.

— Încearcă.

Încetul cu încetul Willie își descărcă tot sufletul. Convorbirea dură mai bine de o oră.

Se despărțiră apoi, plecând fiecare în altă parte. Frank se duse la comisariat, unde un cetățean furios, căruia i se furase averea, aștepta nerăbdător. Jakobs se duse acasă, mulțumit că scăpase teafăr. Pe de altă parte era întrucitva intimidat.

La comisariat, Frank termină iute afacerea. Sergeantul de serviciu rămase perplex de purtarea unui polițist în civil, care dădea ordine și dispozițiuni, cu prestanța unui superior.

Frank își luă apoi o mașină și se duse la Black acasă. Negăsindu-l acolo, se duse la Hampstead. Ordonașe șoferului să nu se sinchisească de regulamentul circulației.

May Sanford îl aștepta pe colonel în salon. Își puneă tocmai mânușile, când îi fu anunțată vizita lui Frank. Se silea să-și ascundă bucuria că fostul ei prieten venise să o vadă.

— Unde te duci?

May se uită mirată și ofensată la el.

— Nu ai nici un drept să mă întrebi pe tonul ăsta. Totuși îți spun: mă duc la o serată.

— Cu cine?

May se roși de minie.

— Cu colonelul Black. — Se silea să rămână calmă.

— Nu îți pot permite acest lucru.

Ea rămase uluită.

— Vreau să-ți spun odată pentru totdeauna, d-le Fellowe, că sînt stăpînă pe faptele mele și că fac

ce-mi place. Nu ai nici un drept să îmi poruncești ceva ; n-ai absolut nici un drept — și lovind cu piciorul în podea — să-mi spui ce să fac. Mă duc unde vreau și cu cine vreau.

— Astă-seară n-ai să te duci nicăieri !

— Dacă am să vreau să ies, am să mă duc.

— Nu ai să te duci. Am să stau în fața casei și dacă te văd ieșind cu acest individ, am să te arestez !

Ea se dădu un pas înapoi, speriată.

— Am să te arestez ! Nu vreau să știu ce fel de urmări va avea aceasta pentru mine. Am să te acuz de un fapt oarecare, indiferent care, am să te duc pe jos la comisariat și am să te bag la celulă, ca și când ai fi criminală. Am să fac toate astea pentru că te iubesc, pentru că îmi ești cel mai scump lucru pe lume, — pentru că te iubesc mai mult decît viața, mai mult decît te poate iubi altcineva. Și știi pentru ce am să te arestez ? Pentru că acolo, la poliție, ești în siguranță ! Femeile care vor îngriji acolo de d-ta, îmi sînt cheazășie că un asemenea nemernic nu se poate apropia de d-ta, — acolo nu te poate urma, oricît de neobrăzat ar fi el.

Se întoarse furios spre ușa prin care intra tocmai colonelul Black, îmbrăcat în toaletă de seară.

— Păzește-te de mine ! — îl apostrofă el.

Black păli la față.

May își regăsi în fine prezența de spirit.

— Cum de-ți permiți ? — Cum de îndrăznești ? Vrei să mă arestezi ? — Cum ? Și mai ai obrazul să spui că mă iubești ?

Tremura de furie.

Frank clătină încet din cap.

— Da. Te iubesc. Te iubesc atît de mult, încît prefer ura d-tale, ca să-ți știu viața în siguranță ! Se poate iubi mai mult ?

Vocea lui Frank avea un ton amar și în același timp dureros. Seriozitatea deciziei sale era însă evidentă.

Nu plecă din cameră, pînă ce nu-l văzu pe Black (cu care avu o discuție violentă) că o părăsește pe May.

Frank uitase, în iritația sa explicabilă, să ceară și să ia de la Black o sticlută verde, cu dop de plută.

Revenit acasă, Black găsi semne neîndoielnice că locuința îi fusese sistematic percheziționată. Nu a fost însă în stare să afle, cum acei oameni au intrat în casă. Toate ușile au fost deschise cu chei potrivite, deși erau prevăzute cu broaște de siguranță complicate. Black le încuiase singur cu o cheie din care nu exista duplicat. Ferestrele erau închise ermetic. Nu-i lipseau nici bani, nici lucruri prețioase. Singurul semn vizibil, că a fost „vizitat“ era un sigiliu de ceară pe hîrtia sugativă de pe birou.

Sigiliul avea forma cifrei IV. Pur și simplu. Dar, tocmai simplitatea asta îl speria și mai mult. Se părea că „cei patru“ distrugneau toate încercările sale de a se sustrage puterii lor. Ei descuriau, fără dificultate, toate lacătele. Știau tot ce face el, mai bine ca cei mai buni și mai inițiați prieteni ai săi; și veneau și plecau, cum voiau.

Faptul acesta l-ar fi intimidat pe oricare altul, care nu poseda perseverența lui Black. — Colonelul mai dusesese destule lupte grele! Cîte amenințări nu primise el pînă acum! Trăise doar tot timpul în umbra răzbnării, și nu i se întîmplase încă nimic!

Era mîndru de faptul că nu-și pierduse niciodată calmul și nici nu se lăsase tîrît la acțiuni nesăbuite.

De data asta, însă, — pentru prima dată în viața sa — acțiunile îi erau dictate nu de dorința de câștig ci de o pasiune mai mare : voia să se răzbune !

Ideea asta îl făcu să fie mai neglijent ca altădată. Nu se uită dacă-l urmărește cineva în seara aceea, și totuși — multe umbre erau în urma lui, — multe, nu numai una singură !

CAPITOLUL XI. — CALĂTORIA LA LINCOLN

În drum spre Lincoln, Sir Isaac Tramber era foarte rău dispus. Își rezervase un compartiment în trenul special spre Lincoln și blestemă coincidența, cînd constată că compartimentul vecin cu al său era rezervat pentru d-l Horace Gresham.

Își aștepta musafirii, plimbîndu-se pe peronul gării King Cross. Lordul Verlong îi promisese că va veni, aducînd și pe nepoata sa. De aceea, Sir Isaac nu prea era încîntat să vadă, la fereastra compartimentului vecin, placardul cu inscripția : „Rezervat pentru d-l Horace Gresham și invitații săi“.

Horace sosi cu vreo cinci minute înainte de plecarea trenului. Era mulțumit și bine dispus. La salutul abia perceptibil al lui Sir Isaac, Horace răspuase cu o ușoară înclinare a capului.

Tramber se uita nervos la ceas și-l înjura în tăcere pe Verlong și felul sucit al acestuia. Abia trei minute înainte de plecare, apărură și bătrînul Lord.

— Ai crezut că n-o să mai venim, așa-i ? — îl întrebă Lordul, intrînd în compartiment. — Îmi pari cam nervos astăzi.

— Nu credeam că o să întîrzieți atîta.

— Dar n-am întîrziat deloc.

Lordul se așează comod pe locul pe care Sir Isaac îl prevăzuse pentru Lady Mary.

Unul din cunoscuții care treceau prin fața compartimentului, mai curios decît ceilalți, se opri și întrebă :

— Mergeți și dv. la Lincoln ?

— Nu, — răspunse Lordul amabil, — mă pregătesc tocmai să mă culc...

Curiosul nu știu cum s-o șteargă mai repede.

— Șezi lângă mine, Ikey... las-o pe Mary singură. Mai întâi de toate, vreau să știu amănunte asupra calului d-tale. Am pariat pe el o sută cincizeci de lire. E mai important să-mi dai mie informații, decît s-o întrebi pe nepoata mea lucruri inutile.

— Nu aveam intenția asta.

— Lasă că știu eu. Vrei să știi dacă a dormit bine noaptea trecută, dacă nu-i e prea cald, dacă nu-i place mai bine un loc la fereastră sau dacă nu preferă să șadă în direcția mersului trenului... Las-o pe Mary în pace, Ikey. Eu o cunosc mai bine ca d-ta. — Lordul se uită apoi spre Mary, făcîndu-i un semn de întrebare și-i spuse : — Tinărul Gresham e în compartimentul de alături. Du-te pe coridor și bate-i în geam, ca să iasă afară.

— Mi se pare că e cu prietenii, unchiule.

— N-are importanță. Ce ne pasă nouă de prietenii săi ?! Și apoi, tu nu ești prietena lui ? Adu-l aici.

Sir Isaac fierbea.

— Dar n-aș vrea să-l am aici. D-ta uiți că nu pot vorbi despre Timbolino în prezența lui ?

— Mofturi. Nu fi atît de fricos ! Crezi că Horace nu e tot atît de bine informat asupra lui Timbolino, ca și d-ta ? Crezi că el n-a citit ultimele știri sportive ?

— Jurnalele nu pot să știe, ceea ce știe proprietarul.

— Eu am aflat mai multe lucruri din ziare, decît îmi poți spune d-ta. Calul d-tale a fost favorit ieri dimineată, — azi însă s-a întors medalia, Ikey !

— Eu nu pot controla pariurile tuturor nebunilor — mormăi Ikey.

— Judecă puțin : nebunii aceștia nu-și retrag pariurile ! Adu-ți aminte de asta, Ikey. Dacă d-ta ai fi câștigat atîți bani la curse, cît am câștigat eu pînă acum și dacă ai avea experiența mea, n-ai prea pune bază pe ceea ce zice proprietarul unui cal. Tot așa ai putea întreba pe o mamă de calitățile copilului ei. O mamă judecă tot atît de puțin obiectiv, ca și proprietarul unui cal.

Trenul alerga acum prin cîmpiile înverzite. Ieșise din Londra. Ziua era splendidă, soarele cu razele lui calde, făcea ca toți oamenii să fie mulțumiți.

Numai Sir Isaac nu era mulțumit. Nu avea nici măcar gust să discute chestiuni sportive și mai puțin despre cînstea posesorilor de cai de curse.

Mary ieșise, spre necazul său, pe coridor. Deși nu bătuse în geam, așa cum o sfătuisese unchiul său, Sir Isaac ar fi jurat totuși că a auzit o ciocănitură ușoară în fereastra compartimentului vecin. Mary trecuse numai prin fața ferestrei ; dar Gresham, care se întreținea de minune cu prietenii săi, o zărise. În clipa următoare era și el pe coridor.

— Unchiul a vrut să te chem afară. Eu n-am nici o vină...

— Lordul Verlong e un gentleman ! Retrag tot ce am spus vreodată în defavoarea sa.

— Am să-i raporteze asta.

— Nu. Nu. În nici un caz !

— Aș dori să-ți vorbesc serios — spuse ea brusc. — Vino la noi în compartiment. Unchiul discută cu Sir Isaac despre Timbolino... nu-i zice așa calului lui Sir Isaac ?

El rise, dar ea continuă :

— Așa că n-au să bage de seamă ce vorbim noi.

Lordul îl salută scurt pe Horace. Dar Sir Isaac îi aruncă o privire posomorită. Îi era greu fetei să vorbească cu Horace lucruri intime, tocmai în compartimentul lui Sir Isaac. Se aranjă însă în așa fel,

că vorbea lucrurile mai importante atunci cînd discuția între ceilalți doi devenea mai intensă și mai zgomotoasă.

— Sînt foarte necăjită din cauza unchiului — spunea Mary.

— E bolnav ?

— Nu sînt necăjită din cauza bolii, deși e cam suferind. Mă necăjește firea sa extrem de ciudată. Simpatia ce ți-o arată azi se poate schimba brusc în contrariul. Știi doar cît de ușor a admis, ca tu...

Ea ezită. Horace o luă de mină, sub ziarul pe care-l ținea desfăcut pe genunchi.

— A fost într-adevăr admirabil gestul acela. N-am crezut niciodată, că bătrînul ăsta de dîă..., că simpaticul tău unchi (se corectă singur) ar putea să fie atît de prietenos.

Lordul se certa tocmai cu Sir Isaac.

— Tocmai pentru că și-a dat atît de ușor consimțămîntul poate să și-l retragă tot atît de iute. Mi-e teamă să nu-și schimbe părerea și să-ți devină dușman.

— S-o încerce ! Știu eu să-i țin piept.

— Ascultă, Gresham — se adresă Lordul lui Horace. — D-ta aparții doar acelui fel de oameni, care știu totul. Cine sînt „cei patru“ ? Tot orașul vorbește despre ei.

Sir Isaac Tramber se uită atent la Horace. Sir Isaac nu-și ascundea bănuiala.

— Nici eu nu știu mai multe decît d-ta. Se pare că este compusă din bărbați, care și-au luat însărcinarea să distrugă pe toți dăunătorii societății omenești. Coaliția asta este demnă de admirat.

— Dar cine sînt ei ? Ei, care îndrăznesc să creadă că pot distinge dreptatea de nedreptate ? — Lordul se uita posac la Horace. — Asta e o obrăznicie ! La ce plătim lefuri judecătorilor, juraților, polițiștilor și altora ? Pentru ca maimuțele astea să vină aici

și să se amestece în justiția noastră ? Asta e nemai-pomenit și în același timp ridicol — strigă Lordul miniat.

Horace ridică rugător mina.

— Vă rog, nu-mi faceți mie reproșuri.

— Bine, dar d-ta admiți așa ceva ! Ikey o spune,

— Ikey, care știe de toate. Nu-i așa ?

Sir Isaac făcuse fețe-fețe.

— Dar n-am spus că Gresham știe ceva despre asociația asta, — se apără el.

— De ce minți ? — îl întrebă Lordul aspru. — Abia acum câteva clipe mi-ai spus, că presupui că Gresham este unul din „cei patru“.

Cu toate că Sir Isaac era obișnuit cu butadele Lordului, totuși se făcu roșu ca un rac la față.

— Dar, pentru Dumnezeu, n-am crezut așa ceva. Pentru ce mă aduci în situația asta ? Mai mă poate da și în judecată.

Horace rămase nepăsător. Nu-l impresiona uluiala baronului.

— Nu te speria. Nu am intenția să te dau în judecată.

Se adresă apoi din nou Lady-ei Mary, căci Lordul începuse o nouă discuție cu Sir Isaac. Bătrînul avea obiceiul să schimbe, fără tranziție, subiectul conversației. Acum îl întreba despre pescuit. Sir Isaac era chinez în arta asta și nu înțelegea o vorbă din cele ce-i spunea Lordul, de felul cum se prind păstrăvii, știuca și alți pești.

Pe la prînz ajunseră la Lincoln. Horace își închiria de obicei o căsuță la marginea orașului. Acolo stătea tot timpul cît durau cursele. De data asta însă, voia să se întoarcă în aceeași zi la Londra, așa că renunțase la căsuța aceea. Se despărți de Mary la gară.

— Am să te revăd la curse. Ce aveți de gând ? Plecați diseară înapoi ?

Mary îi răspunse afirmativ și adăugă :

— Înseamnă mult pentru tine dacă câștigi ?

— În general, lumea nu-și prea face mari griji din cauza curselor de cai din Lincoln. E una dintre primele curse ale anului și nici cei care pariază în mod obișnuit, n-au siguranța necesară, ca să parieze pe sume mari. Caii și performanțele lor sînt încă necunoscuți. Eu cred că Nemesis are să câștige, cu toate că, de obicei, cursa principală în Lincoln n-o câștigă o iapă tinăra. Afară de asta, Nemesis e bună la sărituri și la distanțe mici. Dar au mai câștigat cursele astea și alți cai ca ea ! În general însă, un cal ca Nemesis nu are prea multe șanse.

— Eu credeam că ești absolut sigur de reușita calului tău.

El surise.

— Exact. Luni ești plin de încredere, iar marți ești plin de îndoială. Nu se poate să fie altfel. Performanța cailor nu se schimbă nici pe jumătate atît de lesne și iute, ca dispoziția bună sau rea a stăpînilor. Probabil că am să mă întîlnesc acum chiar cu vreun individ, care-mi va spune precis că ultima cursă o va câștiga un „anumit“ cal. Individul acela o să mă apuce de un nasture și o să-mi țină un discurs, ca să mă convingă cum se poate câștiga ușor bani la curse. Și dacă-l voi întîlni după ultima cursă, are să-mi spună foarte calm, că el nici n-a pariat pe calul în chestiune care n-a câștigat, bineînțeles, căci în ultimul moment a căpătat un alt „tip“ de la un necunoscut pentru un alt „anumit“ cal. Iar necunoscutul acela știa precis că noul „anumit“ cal va câștiga ; căci el, necunoscutul, e prieten cu sora mătușei proprietarului noului „anumit“ cal ! Așa e la curse. Oamenii își schimbă părerile din minut în minut. Eu sînt convins că Nemesis va câș-

liga, dar nu mai cred cu atîta siguranță. În fața profesorului, cel mai bun și silitor student devine nervos.

Lordul Verlong se apropiase de ei și ascultase ultima parte a convorbirii.

— Ikey e și acum absolut convins că Timbolino va fi cîștigătorul cursei. Acum am aflat că pista e cam moale.

Horace se uită aproape cu spaimă la el.

— Asta nu e prea bine pentru calul d-tale ! Un „sprinter“, care încearcă cursa din Lincoln are nevoie de o pistă tare. Parcă văd cum am să duc acasă o mie cinci sute de lire cîștig !

— Ai pariat pe Timbolino ?

— Nu-mi pune întrebări indiscrete și, în afară de asta, nici necesare. Știi foarte bine că am pariat pe Timbolino. Nu crezi ? Am pariat. Mă tem însă că am să pierd.

— Te temi ?

Horace știa că Lordul era, în ceea ce privea banii, foarte mărinimos, cu toate celelalte greșeli ale sale.

Lordul nu glumea. De pe fața lui dispăruse expresia de răutate obișnuită. Dintr-odată se schimbă. Devenise — cum constată Horace cu surprindere — un domn bătrîn foarte simpatic. Pe obraz i se desenase o umbră de melancolie...

— Da. Mă tem serios — vorbea acum liniștit și fără amărăciunea cinică, ce însoțea de obicei vorbele sale și care părea că face parte din caracterul său. — Alergările astea au o mare importanță pentru anumiți oameni. Pe mine nu mă interesează. Cunosc însă pe cîțiva pentru care rezultatul curselor de azi înseamnă viață sau moarte. — Fără tranziție, își reluu aspectul obișnuit. — Ce zici de asta, că Lordul Verlong a devenit sentimental ?

Horace clătină uluit din cap.

— Mi-e teamă că nu te-am înțeles.

— Poate că o să mă înțelegi altfel — răspunse aspru Lordul. — La revedere !

Horace se uită după el, pină ce nu-l mai zări și o porni apoi spre locul alergărilor.

Purtarea bătrînului îl neliniștise. Se știa în tot orașul că Lordul Verlond e rău la gură. Cugetînd însă mai adînc, Horace nu găsi deloc că Lordul ar fi spus vreodată ceva ce ar fi putut ofensa oameni nevinovați. Ironia-i mușcătoare lovea mai ales pe oamenii din clasa lui socială, iar exploziile sale de furie erau, de cele mai multe ori, destinate adevăraților răufăcători. Oameni ca Sir Isaac Tramber, aveau cel mai mult de suferit.

Felul cum se purtase cu moștenitorul său, era într-adevăr de neiertat. Lordul nu și-o ierta nici odată, dar evita întotdeauna cu încăpăținare să discute chestiunea asta. În general, nici nu îndrăznea nimeni să deschidă vorba despre afacerea aceea, în prezența sa.

Lordul Verlond era un om foarte bogat. Horace, la rîndul lui, putea să se felicite că și el poseda o avere frumoasă. De ar fi fost sărac, ar fi avut foarte puține șanse. Faptul că era bogat, excludea presupunerea că aleargă după milioanele Lordului. Lui Horace îi era indiferent dacă Mary va moșteni sau nu milioanele unchiului ei.

Nu toți oamenii care se aflau în acea zi în Lincoln priveau situația cu aceeași liniște sufletească.

Sir Isaac se duse de-a dreptul la vila pe care o închiriasse Black pentru două zile. Sir Isaac ajunsese acolo într-o stare de spirit oribilă.

Black dejuna tocmai.

— Alo, Ikey ! Ia loc !

Sir Isaac aruncă o privire critică la bunătățile de pe masă.

— Mulțumesc... am dejunat în tren. Aș vrea să-ți vorbesc.

— Ușurează-ți sufletul — îi răspunse Black, luându-și încă un cotlet. Black era un mare mîncăcios.

— Vezi, Black, situația este într-adevăr disperată. Dacă nenorocitul meu de cal nu cîștigă azi, nu știu de unde să mai iau bani !

— Știu un lucru : de la mine nu ! Și eu sînt tot atît de pirlit ca și d-ta.

Tramber tăcu pînă ce Black termină cu dejunul.

— Cît am putea cîștiga cu Timbolino ?

— Vreo douăzeci și cinci de mii de lire — răspunse Sir Isaac abătut. — Nu știu însă dacă o să cîștige... Mi-e teamă de calul lui Gresham.

Black rîse pe înfundate.

— Asta-i pentru mine ceva nou. Nu te-am mai auzit vorbind așa !

— Nu e deloc de rîs. Tubbs a observat-o pe Nemesis. Iapa aleargă extraordinar de iute. Singura întrebare e, dacă va rezista pe toată lungimea cursei.

— Nu se poate să ne... apropiem de ea ?

— Stupid ! Cursa începe peste trei ore. D-ta n-ai habar ! Nu poți scoate un cal din forma sa, orice ai încerca, într-un interval atît de scurt. Dacă am avea timp trei zile, poate. Dar ar trebui să avem și ajutorul îngrijitorului calului. Dar, îngrijitori care să lucreze contra propriului lor cal, se găsesc numai în romane...

Black își aprinse o țigară.

Chemă apoi servitoarea și-i spuse :

— Să vină trăsura. Nu mă prea rup pentru curse. Dar azi vreau să stau mai mult în aer liber. Pot să cuget mai bine și poate că voi avea inspirații.

CAPITOLUL XII. — ALERGĂRILE DE CAI

Pista era foarte animată. Lumea sportivă se interesa enorm de cursele din Lincoln. Vremea splendidă atrăsese mulți vizitatori din toate colțurile țării, care voiau să ia parte la acest eveniment festiv al sezonului de curse de cai din Anglia.

Printre vizitatori se găseau și mulți străini, precum și mulți englezi care reintrau în patrie după ce-și petrecuseră iarna în Egipt, sau în sudul Franței, sau făcuseră sport în Alpi.

Toate clasele sociale erau reprezentate : bogați și săraci, negustori modești — pentru care asemenea spectacole erau cea mai mare distracție, — care renunțau chiar la concediu, numai să poată asista la deschiderea sesiunii alergărilor de cai. Printre spectatori se aflau și membrii Parlamentului, care se recreau de munca istovitoare a discuțiilor din Parlament ; și apoi... jucători de cărți, borfași și alții certați cu justiția, care erau în căutare de noi victime.

Ici-colo se zărea și cîte un ziarist, care privea sceptic și blazat ; oameni tineri de tot felul, fermieri și alții. Toți formau laolaltă o comunitate mare, care aducea omagiul ei acestui sport regesc.

Groomii începură să ducă la locul de plecare caii, care trebuiau să ia parte la prima cursă. Numărul calului era cusut pe mîneca groomului.

„Caii arată încă hibernal“, se exprimă Gresham și avea dreptate, căci toate animalele mai aveau pe

ele blana de iarnă. Gresham își notă pe program caii care credea el că vor ajunge la potou.

Ceva mai târziu se întâlnește cu Lady Mary, care-l salută așa cum salută un naufragiat o barcă de salvare.

— Sînt atît de încîntată că te-am găsit ! Eu nu înțeleg nimic din cursele de cai. Nu vrei să-mi explici și mie ? Sînt toți caii ăștia în formă bună ?

— Dar tot știi ceva ! Nu, nu toți caii sînt în formă.

— Apoi atunci nici nu pot cîștiga ?

— Bineînțeles că nu. Proprietarii lor știu foarte bine lucrul ăsta. Un antrenor știe foarte bine că animalul său nu e în formă și tot îl trimite să alerge ca să vadă ce poate. Probabil că va cîștiga calul cel mai bun. La alergări se poate vedea cît mai lipsește unuia sau altuia din animalele care aleargă, ca să aibă șanse în viitor.

— Aș vrea să-l văd pe Timbolino. Așa-i zice doar calului lui Sir Isaac ?

— Da. Și eu aveam intenția asta. Să vedem numai dacă-l vom găsi.

Într-un colț al peluzei, îl descoperiră pe Timbolino, — un cal mare, voinic. Era învelit cu o pătură.

— Într-adevăr, un animal frumos pentru cursele din Lincoln — spuse Horace gînditor. — Anul trecut l-am văzut alergînd la Ascot. Cred și eu că poate fi un adversar serios calului meu.

— Sir Isaac mai are și alți cai ?

— Da, vreo cîțiva. Sir Isaac e un om curios...

— Ce vrei să spui cu asta ?

Horace ridică din umeri.

— Se știe doar...

Se opri însă, căci simțea că nu e corect să vorbești de rău pe un rival. Mary înțelese.

— De unde capătă Sir Isaac bani ? — întreabă Mary deodată.

Horace se uită la ea.

— Nu ştiu. Poate că are moşii ?

— Aş ! Dar eu nu te întreb pentru că aş avea vreun interes deosebit pentru averea lui sau pentru şansele sale. Tot interesul meu este îndreptat... în altă direcţie, — răspunse Mary, cu o privire şireată.

Horace trebui să facă o sfortare, ca să nu-i strângă mîna. Erau prea mulţi oameni în jurul lor...

Mary schimbă subiectul conversaţiei.

— Hai acum să vedem calul tău.

Horace o conduse spre grajd, unde Nemesis se afla sub îngrijirea groomului său.

Nemesis era o iapă cu membre fine, cu un cap foarte frumos şi un gît zvelt, cum rar se găseşte la un cal pur sînge. La cursele din Cambridge obţinuse cu uşurinţă, anul trecut, locul al patrulea şi de atunci îşi îmbunătăţise mereu forma.

Horace se uita cu priviri critice la ea ; ochiul său experimentat nu putea găsi însă nici o greşeală. Nemesis era liniştită şi părea să fie făcută pentru ceea ce trebuia să pună la cale în după amiaza aceea. Horace ştia totuşi că victoria nu va fi uşor de cîştigat. În sufletul său nu se îndoise niciodată că va obţine de data asta premiul I. Mai erau şi alţi cai, cunoscuţi ca „sprinteri“. Tempo-ul alergărilor va fi, din cauza aceasta, foarte iute. Dacă Nemesis nu va rezista...

În ziua trecută, cu ocazia deschiderii sezonului, mai cîştigase un alt cal din grajdul său un premiu. Faptul acesta îl învioră, deoarece calul acela bătuse pe toţi ceilalţi, cu toate că era un animal greoi. Pe Nemesis se pariase, din cauza asta, sume mici.

Gresham pariase, singur, puţin. El nu paria niciodată sume mari, cu toate că se spunea despre el că pierde şi cîştigă mulţi bani în pariuri. Gresham nu

se sinchisea de ce se spune de el, de aceea nici nu combătea părerea semenilor săi.

Reducerea cotei de câștig pentru Nemesis avu însă urmări serioase, în legătură cu Timbolino. Era foarte greu să se salveze mizele puse pe acest cal, mizînd pe Nemesis. Pentru asta erau, în tot cazul, necesare sume mari de bani.

Horace lua masa, cînd se alerga pentru cursa a II-a. Pe Lordul Verlong il părăsise într-o dispoziție binevoitoare. Spre surprinderea lui Horace, Lordul acceptase invitația lui la masă, cu o nepăsare de parcă s-ar fi așteptat la așa ceva.

— Presupun că nu l-ai invitat și pe Ikey — îi spuse el cu o clipire sarcastică din ochi.

— Nu, căci nu cred ca Sir Ikey să fie de acord cu mine.

— Asta se poate. De altfel Ikey e invitat de colonelul Black. Un om foarte simpatic, colonelul ăsta. Ultima dată m-a copleșit cu onoruri, ca și cînd aș fi fost cine știe ce persoană oficială sus pusă; și mi-a arătat atîta respect, ca și cînd s-ar fi așteptat să-l recompensez cine știe cum pentru condescendența sa. Ikey are mare interes, ca Black să-mi facă o impresie bună...

Black vedea și simțea cum se strînge din ce în ce mai mult plasa în jurul său. Nu știa ce puteri misterioase lucrează contra lui, trebui însă să constate din zi în zi mai mult, că planurile sale erau parate. Descoperea mereu noi obstacole în drumul său. Se decisese acum să facă decontul definitiv.

În drum spre locul de curse, fu deșteptat din visurile sale de gălăgia pe care o făceau pariarii. Totul era în fierbere. Lîngă el striga cineva: „șapte la unul! șapte la unul pentru Nemesis!“ Black înțelegea destul, ca să știe că se întîmplase ceva cu favoritul său. Întîlnindu-se cu unul din cei care în-

cheiau pariuri, pe care-l cunoștea superficial, îl întreabă :

— Ce cal are șanse, după părerea d-tale ?

— Timbolino.

Ceva mai departe, îl găsi pe Ikey stînd la barieră. Baronul era palid și iritat.

— Din ce cauză a ajuns calul d-tale iar pe planul întii ?

— Am mai încheiat cîteva pariuri.

— Ce face ?

— Da. Am fost nevoit să fac asta. Dacă pierd atunci pierd mai mult decît pot plăti. Și atunci nu mă mai interesează. Ți-am spus doar, că sînt complet distrus în cazul cînd Timbolino nu cîștigă. Afară numai dacă d-ta mai poți face ceva pentru mine. D-ta ai să mă ajuți, nu-i așa Black ? N-are nici un sens ca să avem secrete unul față de altul.

Black se uită atent la el. Dacă Timbolino pierdea, atunci Sir Isaac intra și mai mult sub stăpînirea sa și atunci putea uza de numele lui, cît și de poziția-i socială, mai mult ca pînă acum.

— Dacă afurisitul ăla de Verlong n-ar fi atît de cîinos — continuă Sir Ikey. — A atîțat direct fata contra mea. Fata mă tratează acum ca și cînd n-aș exista pe lume. Și eu credeam că totul e în regulă ! Am pariat atît de mult, numai pentru că speram să capăt banii ei.

— Dar ce s-a întîmplat ?

— M-am întîlnit chiar acum cu Lady Mary și am avut o discuție neplăcută. Fata era rece ca gheața și m-a respins pur și simplu. E teribil !

În momentul acela, mulțimea începu să se agite. Peste marea de capete, Black și Sir Isaac puteau vedea șepcile jockeyilor, care se duceau la start.

Sir Isaac evitase dinadins să se ducă în apropierea peluzei, după ce aruncase o privire asupra calului său. Horace, din contra, supraveghe pe al său pînă

În ultimul moment. Controlă dacă curelele erau bine strinse, dacă era bine așezat căpăstrul și mai dădu ultime instrucțiuni jockeyului. Se uită după Nemesis și abia apoi se îndreptă spre centru.

— Stai puțin, Gresham — îl strigă Lordul, care venea în urma lui. — Crezi că iapa d-tale va câștiga ?

— Da. Acum sînt sigur de asta. Am toată încrederea.

— Crezi că Timbolino se va plasa pe locul I, dacă Nemesis nu câștigă ?

— Da. Cred și asta — răspunse Gresham mirat.

Lordul Verlong își trecu de cîteva ori cu mîna pe obraz, parcă ar fi fost absent. Îl întrebă apoi, făcîndu-se că e indiferent :

— Dacă te-aș ruga să împiedici calul d-tale să câștige ?

De minie, Gresham se roși ca focul.

— Glumești, d-le Verlong ?

— Nu glumesc deloc. Vorbesc cu d-ta ca cu un om de onoare, și aștept ca să-mi respecti încrederea. Să presupunem că te-aș ruga serios să faci ca Nemesis să rămînă înapoi... Ce zici ?

— Nu voi face așa ceva. Dar nu înțeleg...

— N-are nici o importanță dacă înțelegi sau nu. (Lordul vorbea acum cu tonul său obișnuit). Dacă te-aș ruga și ți-aș promite, ca răsplată, îndeplinirea dorinței d-tale cea mai fierbinte... ai face-o atunci ?

— Nu. Cu nici un preț — răspunse Horace, serios. Pe fața bătrînului Lord flutură un zîmbet amar.

— Înțeleg.

— Dar eu nu pot înțelege de ce mi-ai pus întrebarea asta. Știi doar...

Horace era ca zăpăcit.

— Eu știu numai că d-ta crezi că am vrut să te fac să-ți reții calul, pentru că am pariat pe celălalt. Te-aș sfătui să nu fi prea mîndru pe propria-ți ones-

titate. S-ar putea să regreti peste câteva zile, că nu mi-ai îndeplinit rugămintea.

— Dacă mi-ai spune... — începu Horace.

Cererea asta subită a Lordului care, cu toate apucăturile sale bizare, era totuși un adevărat sportsmăn, îl zăpăcise cu totul.

— N-am să-ți spun nimic... pentru că n-am ce să-ți spun.

Horace îl conduse pe scara ce ducea la tribună. Atitudinea bătrînului îi răscolise toate sentimentele. Îl cunoștea ca pe un om excentric; știa de asemenea că Verlong avea renumele unui om rău, cu toate că nu existau dovezi pentru acest renume. Dar nu i-ar fi trecut prin gînd niciodată, nici chiar atunci cînd s-ar fi gîndit cu ură la el, că nemernicul acela de bătrîn, — așa-i zicea acum Horace — să-i fi putut cere serios, să facă să fie reținută iapa de la alergare. Nu putea crede așa ceva! Își aduse aminte că Lordul Verlong era președintele și conducătorul multor alergări de cai și că era membru al unuia din cele mai renumite cluburi sportive din lume.

Își făcu drum pînă sus, unde zărea pălăria cu pana albă a Lady-ei Mary.

— Pari indispus — îl întrebă ea. — Te-a supărat unchiul?

— Nu.

— A căpătat Nemesis dureri de cap?

— Mi-am adus aminte de ceva neplăcut.

Toți caii erau acum adunați la potou.

— Calul tău stă la margine — strigă Lady Mary.

Horace se uită prin binoclu și putu recunoaște șapca cafenie și bluza verde a jockeyului său. De asemenea recunoscă bluza albă cu dungi cenușii a jockeyului lui Timbolino, care-și găsisese loc în partea dinăuntru.

Cei douăzeci și patru de cai erau iritați și împiedică timp de zece minute darea semnalului de pornire. Starterul, un scoțian, așteptă mai întâi, răbdător, câteva clipe. Începu apoi să comande, să dea sfaturi și la urmă, să injure ! De, el n-avea nici un respect pentru favoritul jockeyilor !

Horace își reveni acum din sperietura ce i-o cauzase propunerea Lordului, care discuta liniștit lângă el, ca și când nu s-ar fi întâmplat nimic.

Faptul că darea semnalului de pornire întârzia, însemna pentru Sir Isaac o încordare aproape insuportabilă a nervilor. Miinile-i tremurau ; și o spaimă groaznică-l cuprinsese în momentul când se dădu semnalul de pornire. Cîmpul se împărți mai întâi în trei grupuri ; caii se împrăștiară apoi pe toată pista și goneau într-un galop tunător, pe drumul care-i ducea spre țintă.

Din mulțime se auziseră, în momentul pornirii, strigăte. Toate binocurile erau acum îndreptate spre pistă. Primele sute de metri nu se observă nici o deosebire. Startul fusese admirabil. Fugarii se apropiau ca la paradă. Deodată, un cal o luă înainte. Era Timbolino.

— Se pare că Timbolino o să câștige — spuse Horace cu o liniște filosofică. — Nemesis e prea încercuită de alți cai.

Jockeyul de pe Nemesis căuta o ieșire. Calul său era prins între alți doi, ai căror călăreți nici nu se gîndeau să-i dea drumul. Abia după ce au parcurs aproape jumătate din drum, jockeyul reuși să-și scoată calul din strîmtoare. Rămase puțin înapoi și-i ocoli pe cei care îl încercuiau.

Jockeyul lui Sir Isaac era sigur de izbîndă. Nu se uitase tot timpul înapoi. Nici n-avea nevoie, căci locul său era un loc admirabil. Ca să se convingă dacă-l amenință vreun pericol, se uită o dată înapoi și zări pe Nemesis apropiindu-se din ce în ce.

Ochiul său experimentat îi spuse că aici zace pericolul.

Jockeyul lui Nemesis își antrenă calul la vreo sută de metri înaintea țintei și mai că-l ajunse pe Timbolino.

Văzînd acest lucru, jockeyul lui Timbolino începu să lucreze cu miinile și pintenii. Docil, Timbolino ascultă imediat de poruncă.

Ambii cai erau acum pe aceeași linie și cu mult înaintea celorlalți. Avantajul părea de partea lui Timbolino. Horace știa însă că animalul din mijloc are o șansă mai bună. El vizitase terenul și știa că la mijloc pista era mai compactă.

Timbolino răspundea din răsputeri ostenelilor călărețului său și reuși chiar s-o ia înaintea lui Nemesis. Jockeyul acesteia scoase atunci biciușca, dar nu o întrebuiță. Se uită atent la Timbolino și, la douăzeci metri departe de țintă, îi dădu drumul! Dar și Timbolino nu se lăsă mai prejos și cînd ambii cai trecură prin fața arbitrului, numai el ar fi putut spune cine e învingătorul.

Horace se întoarse spre Lady Mary. Pe buze îi flutura un surîs critic.

— Nemesis a cîștigat — strigă ea. — Nu-i așa? — Ochi îi luceau de plăcere.

— Nu pot spune precis. Căci erau prea aproape unul de altul, ca să se fi putut vedea de aici.

Horace se uită apoi spre Sir Isaac. Baronul tremura ca varga.

— Există cineva, care aștepta rezultatul cu mai multă frică decît mine — se gîdea Gresham.

Mulțimea era foarte agitată. Abia acum se paria cu pasiune, căci nu se înălțaseră încă numerele.

Ambii cai își aveau partizanii lor.

Deodată se auzi un zgomot infernal. Arbitrul decise că a fost un match nul! O cursă moartă! Două zerouri marcau rezultatul pe tabelă.

— La naiba ! — fu singurul lucru, ce-l putu spune Horace, repezindu-se cit putu mai iute pe partea cealaltă a pistei. Sir Isaac după el. În drum, Black îl opri.

— Lasă să se repete cursa ! A fost o fericire neașteptată că Nemesis l-a ajuns pe Timbolino. Jockeyul d-tale a dormit ! Ascultă-mă pe mine și lasă să se repete cursa.

Sir Isaac ezită.

— Acum aş căpăta jumătate din premiu și jumătate din pariuri ! — răspunse el gânditor.

— Caută să obții totul ! Haide ! Nu-ți fie teamă ! Și eu cunosc meseria. Nimic nu te poate împiedica să fii victorios !

Încet, Sir Isaac o porni spre locul unde stăteau caii.

Gresham era deja acolo. Bine dispus, se uită la baron.

— Ei bine, Sir Isaac, ce ai de gând să faci ?

— Ce crezi d-ta ? — îl întreabă acesta bănuitor.

Sir Isaac era convins că toți oamenii sînt pungași. El credea, că cel mai bun lucru e tocmai contrariul celor ce dorea concurentul său. Ca orișicare om bănuitor, aprecia greșit pe alții.

— Cred că-i bine să ne împărțim premiul. Caii au alergat greu. Sînt convins că Nemesis a avut ghinion, altfel cîștiga.

Vorba asta îl decise pe Sir Isaac.

— Nu. O să repetăm cursa.

— Cum crezi. Am însă dreptul să te previn. Calul meu a fost încolțit în prima jumătate a cursei ; altfel ar fi cîștigat ușor. A trebuit...

— Știu toate astea — îl întrerupse aspru baronul. — Vreau mai bine o decizie clară.

Horace clătină din cap și se îndreptă spre îngrijitorul calului, ca să se sfătuiască cu el. Dacă baronul voia ca alergarea să se repete, el nu se putea

opune. Legea curselor de cai zicea lămurit că, pentru ca premiul să poată fi împărțit, era nevoie ca posesorii ambilor cai să se înțeleagă între ei.

Sir Isaac anunță direcția curselor de intenția sa și se hotără ca decizia să se obțină înaintea ultimei curse a acelei zile.

Tramber tremura de iritație, când se înapoie spre Black.

— Nu știu dacă ai dreptate. Gresham spune că iapa sa a fost înghesuită. Eu n-am văzut asta. Întrebă d-ta, te rog.

— Nu-ți face griji inutile. Nu te irita. Ai să câștigi cursa definitivă tot așa de ușor, cum îmi e mie să mă duc la peluză.

Sir Isaac nu se liniștise însă. Întrebă pe un cunoscut al său, un ziarist, care se înapoia de la oficiul poștal :

— Ai văzut cursa ?

— Da, Sir Isaac. Probabil că Gresham a insistat să se repete alergarea ?

— Nu. N-a făcut asta. Eu cred că a fost numai o coincidență nenorocită că Timbolino n-a ieșit primul.

— Îmi pare rău, dar nu sînt de părerea d-tale. Calul d-lui Gresham ar fi putut să fie ușor învingător dacă n-ar fi fost prins între alți doi cai.

Tramber povesti colonelului cele auzite.

— Doar n-ai să te iei după vorbele unui ziarist ?

— răspunse Black cu dispreț. — Ce știu ei ? N-am și eu ochi ?

Dar Sir Isaac nu se putea liniști deloc.

— Indivizii ăștia sînt buni cunoscători. Îmi pare rău că n-am împărțit premiul.

Black își bătu amicul pe umeri.

— Începi să te pierzi cu firea, Ikey. Ai să-mi mulțumești diseară, la masă, că ți-am salvat multe mii de lire ! Așa-i că Gresham s-a opus ?

— Cine ? Gresham ?

— Da... Ce a spus ?

— Nu s-a opus. Era de părere să nu muncim prea mult caii.

Black rise.

— Dar asta-i stupid ! Îți poți închipui cât se sinchisește un om ca Gresham dacă animalul său e obosit sau nu ! Nu, dragă Ikey, Gresham a fost tot atât de atent ca și mine. A văzut că leneșul d-tale de jockey ar fi putut câștiga cursa, dacă n-ar fi dormit. Desigur că n-a vrut să riște o a doua cursă. Te asigur că Timbolino va câștiga cu ușurință.

Optimismul colonelului îi dădu și lui Sir Isaac puțin curaj, așa că așteptă acum decizia ceva mai bine dispus. Dispoziția sa bună spori, auzind cum cei mai mulți spectatori se exprimau cam la fel cu Black. Toți pariau pe Timbolino. Contra iepei se putea paria 2 : 1.

Buna dispoziție a lui Sir Isaac nu ținu însă decît foarte puțin.

Gresham fusese cu Mary să ia un ceai și stătea tocmai la intrarea spre tribună, cînd auzi strigînd : „2 : 1 contra Nemesis“.

— Doar nu vor paria contra calului meu ? — se întrebă el mirat.

Făcu semn unui cunoscut, care tocmai trecea pe acolo.

— Ce, se pariază contra calului meu ?

— Da. Un agent primește orice ordine.

— Du-te, te rog, și pariază pentru mine atîția bani, cîți poți. Vezi să aduci cota la 1 : 1.

Gresham nu era un jucător pasionat, dar era om deștept și priceput în afaceri. Putea să judece ce s-a întîmplat. Faptul că el începuse să parieze pe propriul său cal, a făcut mare impresie. Interesul pentru Timbolino scăzu și se îndrepta acum spre Nemesis.

Apoi iar se încheiară pariuri mari pe Timbolino. Black nu parie așa, într-o doară. Vedea aici o șansă să câștige ușor parale. Credea în cele ce-i spusese lui Sir Isaac și era convins că jockeyul nu și-a dat destulă osteneală. Mai avea ceva credit pe piață și de aceea paria pe sume mari.

Și iarăși se schimbă situația și iar era Timbolino favoritul ! Interesul pentru Nemesis scăzuse, — 6 : 4, apoi 2 : 1, apoi 5 : 2.

Acum însă soseau pariuri din afară, telegrafic. Descrierea și rezultatele curselor apăruseră în rubrica sporturilor a ziarelor din Anglia, Irlanda și Scoția.

Și cei mici reîncepură să ponteze. Unii sperau să-și recupereze pierderile, alții să-și mărească câștigul.

Mai toți pariau pe Nemesis. Reporterii obiectivi nu aveau alt interes, decât să adune știri precise și să descrie cele întâmplate, așa cum s-au petrecut într-adevăr. Reporterii vedeau însă lucrurile altfel de cum le vedeau Sir Isaac și Black.

Ultima cursă era fixată pentru ora patru și jumătate. Timbolino și Nemesis fură conduși ceremonios la start !

Chestiunea locului era acum indiferentă. Caii erau călăriți de doi jockeyi experimentați. Startul nu dură mult. Pornirea a doi cai nu implică un start regulat. Deși se părea că totul e în regulă și că ambii cai vor porni deodată, când semnalul fu dat, Nemesis se învîrți o dată în jurul său și pierdu ceva teren.

— Pariez pe Timbolino ! — zbieră cineva cu o voce ascutită. — Țin pariul, 3 : 1 — se auzi răspunsul. Propunerea fu acceptată din mai multe părți.

Sir Isaac urmărea cursa de la peluză. Black stătea lângă el.

— Vezi, ce ți-am spus ? Ai banii ca și în buzunar ! Uită-te, cu trei lungimi avans. Cursa asta n-o poți pierde, lkey — vorbea colonelul.

Jockeul n-o gonea deloc pe Nemesis. Se mulțumea cu trei lungimi în urma lui Timbolino. Gresham, care urmărea tactica jockeului său, era mulțumit.

Ambii cai alergau liniștiți. La kilometrul 8 jockeul lui Nemesis dădu drumul hăturilor și, fără vreo încordare vizibilă, Nemesis ciștigă teren. Jockeul, care știa acum ce poate calul său, îl reținu intenționat. Restul cursei a fost simplu de tot. De fapt a fost mai mult o plimbare, pînă la ultimii piloni înainte de țintă. În clipa aceea jockeul de pe Timbolino se uită înapoi.

„E pierdut“ spuse Gresham către sine însuși. Știa din experiență cu unii jockeyi se uită înapoi atunci cînd simt cum calul de sub ei începe să slăbească.

Două sute de metri înaintea țintei, Nemesis o porni la drum, îl ajunse pe Timbolino ușor, o luă înainte, (deși jockeul lui Timbolino îl lovi de două ori cu biciul și-l făcu să sară cu un cap înainte) și ciștigă cursa cu o lungime și jumătate.

Sir Isaac nu voia să creadă. Răsufală greu, lăsă să-i cadă binoclul și se uita speriat la Timbolino.

Era precis : calul său fusese învins, cu mult înainte de țintă !

— Jockeul reține dinadîns calul ! — urlă el, ieșit din sărute. — Uitați-vă la șarlatanul ăla ! Am să-l dau în judecată ! Nu se călărește așa !

Mina lui Black îi prinse brațul ca într-un cerc de fier.

— Taci din gură ! Vrei să știe toată lumea, că ești falit ? Alergarea a fost în regulă. Ai fost învins. Și eu am pierdut ca și d-ta ! Hai să plecăm !

Sir Isaac se strecură prin mulțimea care discuta rezultatul cursei. El era ca amețit și nu putea concepe ce înseamnă rezultatul acesta pentru el. În disperarea și uluiala sa înțelegea numai un lucru : Timbolino pierduse ! Avea numai o imagine palidă a faptului că era ruinat, dacă Black nu l-ar salva

din situația asta. Aceasta era singura speranță ce-i mai rămânea.

— Calul a fost reținut intenționat — murmură el sobru. — Ar fi fost imposibil ca să piardă. Nu-i așa Black ?

— N-ai să isprăvești odată ? — se răsti Black la el. — Ai să-ți atragi cele mai mari neplăceri, dacă n-ai să taci din gură.

Îl conduse la un bar și-i dădu să bea un brandy. Încetul cu încetul, baronul își reveni. Reveni la realitate și-i apăru în față situația dezastruoasă în care se găsea.

— Nu pot plăti, Black. Ce catastrofă !! Ce idiot am fost, că am acceptat propunerea d-tale ! La naiba ! D-ta ai făcut un pact cu Gresham... de ce m-ai sfătuit ? Cît ai cîștigat la înșelăciunea asta ?

— Taci din gură ! Ești un idiot, Ikey ! De ce faci scandal ? Ți-am spus doar, că și eu pierd tot atît de mult ca și d-ta. Trebuie să facem acum un plan, ca să ne procurăm bani noi. Cît ai pierdut ?

Sir Isaac clătină din cap.

— Nu știu. Șase-șapte mii de lire. Și momentan n-am decît șase pînă la șapte sute de lire. E o catastrofă groaznică pentru mine ! Black, un om în situația mea !... Va trebui să-mi vînd cai !

— Situație ? — Black rise. — De asta nu m-aș sinchisi acum. D-ta vorbești de poziție socială ? Parcă nu trăiești pe pămînt ! Nu vezi că amîndoi n-avem poziție socială ? Cine se întreabă dacă d-ta îți plătești datoriile de onoare sau nu ? Lumea s-ar mira mai mult dacă ai plăti, decît dacă n-ai plăti. Scoate-ți odată prostia asta din cap și cumînțește-te ! Poți să-ți recîștigi tot ce-ai pierdut. Ba mai mult chiar. Înainte de toate, trebuie să te însori. Și asta cît mai curînd. Și-apoi, trebuie ca Lady Mary să moștenească averea unchiului ei..., tot așa de iute...

Ikey se uită cu dispreț la el.

— Chiar dacă m-ar lua în căsătorie, tot ar trebui să aștept ani de zile.

În drum spre casă, îi ajunse un individ, care se adresă baronului :

— Scuzați, Sir Isaac, am să vă predau plicul acesta.

— Pentru mine ? — Ikey desfăcu surprins plicul și scoase din el un bilețel și patru bancnote a o mie lire fiecare.

Cu respirația tăiată, citi Tramber :

„Plătește-ți datoriile și fă-te om cumsecade. Păzește-te de colonelul Black ca de ciumă și apucă-te de muncă serioasă, ca să-ți câștigi existența“.

Scrisul era prefăcut. Stilul era însă, nu încăpea nici o îndoială, al Lordului Verlond.

CAPITOLUL XIII. — CINE ERAU „CEI PATRU“ ?

Lordul Verlong citea, la dejun, ziarul „Times“.

Dejunul era, în casa Lordului, un lucru anost. Lady Mary, care ședea la capătul celălalt al mesei, îmbrăcată într-o toaletă de dimineață splendidă, era mulțumită că-și putea citi în liniște scrisorile și ziarele. Nu se aștepta ca unchiul său să înceapă o discuție cu ea.

Lordul se uită gînditor la nepoata sa. Fața sa avea totdeauna o aparență de omenie cînd nu discuta dușmănos cu alți oameni. Privirea sa era însă îndreptată azi asupra ei cu o expresie, pe care Mary nu o mai văzuse încă.

— Poți să suporti o mare surpriză, Mary ?

Ea surîse, cu toate că avea o presimțire ciudată. Mai trecuse odată, în casa asta, printr-o spaimă mare.

— Cred că am s-o pot suporta.

Lordul tăcu o clipă, uitîndu-se însă neconținut la ea.

— N-ai să leșini, dacă ai să afli că flușturisticul de frate-tău trăiește ?

— Trăiește ? Fratele meu trăiește ? — sări ea în sus.

Verlong nu mai avea nevoie s-o întrebe cum o influența știrea asta. Obrazul i se roșise și ochii îi străluceau de bucurie.

— E adevărat ?

— Da. E adevărat. Ciudat, cum se perindă unele lucruri în viață. Eu credeam că e mort... și tu credeai la fel, nu-i așa ?

— Ah, nu vorbi astfel, unchiule ! Tu singur nu crezi ceea ce spui.

— Ba, eu cred tocmai așa cum spun — se răsti el la ea. — Băiatul a fost foarte obraznic cu mine. Știi tu ce mi-a spus înainte de a pleca ? Știi tu ce poreclă mi-a dat ?

— Dar... asta a fost acum șaisprezece ani !

— Din partea mea putea să fi fost acum șaisprezece mii de ani ! Mi-e absolut indiferent cât e de atunci. Mi-a spus-o, și basta ! A spus că sînt un bătrîn vorbăreț și plicticos. Ce zici de așa ceva ?

Mary rîse. Și trăsăturile feței Lordului se înveseliră puțin.

— Bineînțeles că tu poți să rîzi. Dar nu e atît de ușor pentru un membru al Camerei Lorzilor ca să fie poreclit de către un elev al școlii din Eton, așa cum a făcut-o frate-tău. De cîte ori îmi aduceam aminte de cuvintele astea, precum și de plecarea lui în America, trebuia să-mi zic că a murit. Afară de asta, eu sînt un drept-credincios, dau destule ofrande și mă pot aștepta la o recompensă din partea lui Dumnezeu. Nu-i așa ?

— Unde se află acum fratele meu ?

— Nu știu. L-am urmărit pînă-n Texas. Se pare că a lucrat acolo la o fermă, pînă ce a împlinit douăzeci de ani. De acolo mi-a fost greu să-l urmăresc.

— Va să zică, tot ți-ai interesat de el ? Ai pus să se cerceteze ?

O clipă, Lordul rămase perplex.

— N-am făcut așa ceva. Ce ? Crezi că am să arunc bani buni și frumoși pe fereastră, ca să aflu unde se învîrtește potaia aia ?

— Ah, taci din gură. Tot ai făcut-o. O ştiu precis. De ce vrei să apari totdeauna ca un om rău?

— Aşadar, a fost găsit pe undeva, mi se pare — răspunse Lordul supărat. — Asta înseamnă că o mare parte din averea mea, pe care ai fi moştenit-o tu, va trece asupra lui. Gresham nu o să mai vrea să ştie de tine!

Mary surise.

Lordul se sculă de la masă şi se duse spre uşă.

— Spune-i hoţomanului ăsta... — începu el.

— Cui?

— Bineînţeles lui James... că nu vreau să fiu deranjat de nimeni. Ai înţeles?

Lordul Verlong avea foarte mult de lucru în dimineaţa aceea. Dar colonelul Black, precum şi prietenul său, n-au stat degeaba. Era începutul săptămînii, luni, o zi în care toate datoriile trebuiau să fie plătite. „Bookmakerii“ aşteptau cu ceasul în mină, ca Black şi Sir Isaac să-şi plătească datoriile cu care erau înscrşi la ei. Spre marea mirare a tuturor acelor care cunoşteau situaţia, obligaţiile acestor doi bărbaţi fură ţinute cu mare punctualitate.

„Firma“ primise pe neaşteptate fonduri noi...

După amiaza şi-o petrecu, Sir Isaac, foarte bine dispus. Căpătase iarăşi speranţe pentru viitor! Datoriile sale de onoare erau achitate, putea să se arate iar printre oameni... În drum spre biroul lui Black, fredona o melodie uşoară.

Colonelul nu era însă la birou. Sir Isaac se duse atunci acasă la el, în Chelsea.

— Vii tocmai la timp. Am să-ţi comunic ceva foarte plăcut. Şi d-ta aparţii doar acelor care se tem de „cei patru“. O societate curioasă. Nici d-ta n-ai să crezi că un membru al clubului „Wesley“-enilor ar fi capabil de faptele care se pun în sarcina „celor patru“.

D-l Charles Grimbard, director de bancă, un cunoscător în ale artei și un mare mecena ; ai auzit, desigur, de el. Apoi, Wilkonson Despard ; pe asta îl bănuiam eu de mult, — am urmărit articolele sale din ziare, mai ales cele din „Post Herald“ care este totdeauna bine informat de cele ce fac „cei patru“. Despard asta a mai scris și despre problemele sociale. Locuiește în Jermyn Street. Am însărcinat pe cineva să facă cunoștință cu servitorii săi. A reușit să afle amănunte de la intendentul lui. Intendentul a pierdut de curind mulți bani la curse. Iată deci lista „celor patru“. Pe listă cînd îi vezi, nu-ți inspiră atîta respect, ca atunci cînd îți apar cu masca pe față.

Sir Isaac citi cu mult interes numele scrise.

— Dar aici sînt numai trei nume. Cine e al patrulea ?

— Al patrulea e șeful... Nu-ți poți închipui cine ar putea fi ? Bineînțeles că Gresham.

— Gresham ?

— Ce-i drept, n-am o dovadă sigură. Presupun numai. Aș putea paria că nu mă-nșel. Gresham se potrivește de minune. El poate organiza și ticlui toate detaliile.

— Ești sigur că Gresham e al patrulea ?

— Bineînțeles.

Black terminase cu îmbrăcatul.

— Unde te duci astă seară ?

— Mai am ceva de făcut. Nu cred să te intereseze. — Se răzgîndi. — Ba se poate ca totuși să te intereseze. Hai cu mine. Ai cinat de-acum ?

— Nu încă.

— Din păcate, nu te pot invita. Mai am o convorbire importantă care cere să fiu atent și prevăzător. De altfel nici nu ești îmbrăcat pentru masă. Pentru vizita noastră, merge. În partea aceea a orașului nu se cere toaletă de seară.

Își puse un palton lung, pe care-l închise pînă la git. Pe cap își puse o pălărie moale de fetru și-i spuse :

— Hai să mergem.

Strada era întunecoasă. Un vînt aspru sufla cu putere. Colonelul Black făcuse bine că se îmbrăcase cu un palton gros. Merseră pe jos pînă la Vauxhall Bridge Road. Acolo Sir Isaac refuză să mai meargă pe jos.

— Ce naiba ! Mie nu-mi plac marșuri de astea.

— Mai ai puțină răbdare. N-ai să vrei să oprese aici în Chelsea o mașină și să spun șoferului unde să ne ducă ? De unde știu eu că nu sîntem supravegheați ? Mi se pare că nu te gîndești la asta.

— Dar și aici poate să ne urmărească.

— Posibil. Dar e mai puțin sigur că se va auzi unde mergem.

Opri o mașină și spuse șoferului adresa atît de încet, încît nici Sir Isaac n-o înțelese.

Black se uita prin ferestruia din partea dinapoi a mașinii.

— Deocamdată nu s-a luat nimeni după noi. Chestiunea nu e prea importantă. Dar dacă unul din „cei patru“ ar fi aflat că planurile lor au fost trădate, s-ar putea naște mari neplăceri pentru noi.

Automobilul o luă pe strada întortocheată, care duce de la Oval la Kensington Green. Trecu apoi în Camberwell Road. Cam pe la jumătatea străzii, Black bătu la fereastră ; făcu un semn și mașina opri.

Colonelul se dădu jos din mașină, urmat de Sir Isaac.

— Așteaptă-ne acolo-n colț.

Strada era plină cu case mici, sărăcăcioase, în care locuiau negustori modești și meseriași. Cu ajutorul unei lămpi de buzunar, Black căută și găsi numărul casei pe care o vroia. Ajunseră în fine în

fața unei case înguste, mici, cu o grădiniță în față. O fetiță deschise ușa, auzind bătaia lui Black.

— D-l Farmer e acasă ?

— Da. Poftiți înăuntru.

Fetița îi conduse sus pe scară și bătu la o ușă, pe stînga.

Se auzi un „intră“. Camera, în care pătrunseseră era sărăcăcios mobilată și prost luminată, numai de flacăra focului din sobă. La masă ședea un bărbat, care se ridică la intrarea lor.

— Trebuie să-ți explic — se adresă Black lui Sir Isaac, — că d-l Farmer a închiriat camera asta pentru cîtva timp. Vine numai ocazional aici, ca să se întâlnească cu prietenii săi. Domnul acesta, (acum se adresa străinului) este un bun prieten al meu.

Închise apoi ușa și așteptă pînă ce fetița, care-i condusesese sus, părăsi camera și coborî scara.

— E mai avantajos să ne întîlnim într-o casă ca asta — spunea d-l Farmer, — căci cea mai mică mișcare o face să se cutremure de sus pînă jos și se aude totul.

Farmer imita, în expresii, pe oamenii culți. Vocea lui era însă aceea a unui om de rînd, care petrecuse mult timp în preajma oamenilor bine situați și se căznea acum să le imite expresiile, fără însă a putea să le imite și tonul.

— Poți vorbi fără teamă, d-le Farmer. Domnul acesta are toată încrederea mea. Sintem amîndoi la fel de interesați de caraghioslicul acela de societate secretă. După cîte înțeleg eu, ai plecat din serviciul d-lui Wilkonson Despard ?

— Da. Am părăsit ieri serviciul.

— Ai aflat cine e al patrulea ?

Individul ezită.

— Nu sînt sigur. E mai bine să vă spun cîstit, că n-am certitudinea absolută că cel de al patrulea ar fi d-l Horace Gresham.

— Dar d-ta mi-ai spus că el e, cînd i-am pronunțat eu numele — întîmpină Black.

Celuilalt nu-i păsa de bănuiala care reieșea din vorbele lui Black.

— Aveți dreptate. Dar pe ceilalți trei îi cunosc în schimb bine. Cu al patrulea n-am avut încă nimic de a face. Venea de obicei seara tîrziu. Nu l-am văzut niciodată la față. Și nici vocea nu i-am auzit-o vreodată. Eu îi deschideam numai ușa de la intrare și el se ducea de-a dreptul în biroul d-lui Despard. Dacă ați ști cum sînt orînduite încăperile, veți înțelege imediat, că este imposibil să auzi ceva.

— Dar cum ai aflat că ei sînt „cei patru“ ?

— Hm... așa cum află de obicei servitorii, — am tras cu urechea.

D-l Farmer era jenat.

— Și totuși n-ai putut afla cine e șeful ?

— Nu.

— Ai mai aflat ceva nou ?

— Da. Înainte de a pleca de-acolo, am aflat că alegerea a căzut pe dv. adică dv. sînteți primul pe care vor să-l pedepsească.

— Adevărat ?

— Am auzit cu urechile mele. Asta a fost noaptea trecută. De față erau numai „trei“. Șeful venea de obicei numai cînd trebuia să se decidă ceva important. Șeful aducea bani, cînd era nevoie, și împărțea rolurile. De asemenea, tot el desemna pe aceia care trebuiau să fie pedepsiți. El v-a pus pe listă. Asta o știu precis. Alaltăieri au avut o întîlnire, cu care ocazie s-a vorbit de dv.

— Cum de ai putut auzi asta ?

— Mă găseam în odaia învecinată. Lângă încăperea în care se țin de obicei conferințele, se află o garderobă. La ușa acesteia aveam eu o cheie.

Black se sculă de pe scaun și se făcu că vrea să plece.

— E foarte regretabil că d-ta nu mai ești în serviciul acestui domn Despard.

— Dar de mine au vorbit „cei patru“ vreodată ? — întreabă acum Sir Isaac.

— Nu vă cunosc — răspunse politicos Farmer.

— Nici nu e nevoie să știi cum mă cheamă — răspunse baronul iute.

— Deoarece am pierdut slujba, sper că veți face tot ce vă stă în putință ca să găsesc o ocupație. Poate că unul din dv. are nevoie de un servitor credincios...

Se uită la Sir Isaac, ca și când ar găsi mai degrabă la acesta un post, decît la Black.

— Nu. Nu am nevoie de cineva care ascultă la uși și care să mă spioneze — răspunse cu brutalitate baronul.

Expresia aceasta ofensatoare nu părea să-l jignească pe d-l Farmer. Înclină numai puțin capul, dar nu răspunse nimic.

Black îi întinse două bancnote.

— Iată douăzeci de lire. Ai primit în total două sute douăzeci. Dacă mai afli ceva într-adevăr interesant pentru mine, voi urca suma la trei sute ; dar să ne înțelegem : trebuie să fie ceva cu totul important. Caută să rămii în legătură cu servitorii... îi cunoști pe toți ? Ai vreun motiv, care să te împiedice să mai intri în casa lui Despard ?

— Nu. Am fost concediat pentru neglijență.

— Cunoști adresa mea și știi unde mă poți găsi. Dacă se va întîmpla ceva, anunță-mă.

— Prea bine.

— Au „cei patru“ de gînd să întreprindă ceva în zilele următoare ?

— Nu. Vă pot spune precis că nu. I-am auzit spunînd că ar fi prielnic, dacă s-ar despărți pentru citva timp. Unul din ei voia să plece pe continent, pentru vreo lună ; altul vroia să se ducă în America, pentru ca să mai afle ce e cu concesiunile sale miniere. Au fost cu toții de acord că nu e necesar să se întâlnească luna viitoare. De aici deduc eu că nu se va întîmpla nimic important.

— Foarte bine. Excelent ! — exclamă Black.

Strînse mîna lui Farmer și ieși din cameră urmat de Sir Isaac.

— Trebuie să fie foarte neplăcut să ții o asemenea creatură în casă — se exprimă Sir Isaac, în drum spre taxiul care-l aștepta.

— Sigur ! Dar nu e casa mea și eu n-am nici un fel de prejudicii. În general cred că nu e bine să spertuiești pe servitori, ca să afli secretele stăpînilor lor. În unele cazuri însă, un asemenea procedeu e complet justificat.

CAPITOLUL XIV — MĂRTURIA LUI WILLIE IAKOBS

După plecarea lui Black și a lui Sir Isaac, acela pe care Black îl numise „d-l Farmer“, se pregăti să plece și el, după ce a mai stat câteva clipe. Când ajunse în stradă, automobilul vizitatorilor săi dispăruse de acum de mult.

„D-l Farmer“ o luă pe Camberwell Road. La lumina becurilor de gaz se putea vedea că e bine îmbrăcat, deși nu extravagant.

Se sui într-un tramvai, pe care-l părăsi în apropiere de Elephant & Castle și o porni în grabă spre New Kent Road. De acolo se îndreptă spre una din străduțele simple, care duceau în labirintul de străzi sărăcăcioase ale cartierului, îngrădit la est de către East Street, la vest de New Kent Road. Casele vechi fuseseră înlocuite aici cu o casă modernă. O lampă roșie, mare atârnată în fața unui portal impunător, arăta vecinătății că acolo se află un cabinet medical cu farmacie.

În gang se afla o tăbliță pe care erau scrise numele celor trei medici care practica acolo. În rînd cu tăblița cu numele fiecăruia, se mai afla o tăbliță, înlocuibilă, pe care sta scris dacă medicul respectiv e acasă sau nu.

„D-l Farmer“ se apropie de tablou și înlocui tăblița „absent“ de lingă primul nume cu una „prezent“. Intră apoi în sala de așteptare și de acolo

într-o încăpere, pe a cărei uşă era însemnat numele de : „Dr. Welton Graille“.

După ce-şi lepădă pălăria şi paltonul, întrebă pe servitor, care apăruse la strigătul său :

— D-l dr. O'Hara e acasă ?

— Da, d-le doctor.

— Poşteşte-l, te rog, la mine.

După cîteva minute uşa se deschise şi un bărbat bine făcut îşi făcu apariţia.

— Ei, ai obţinut ceva ?

— Au căzut în cursă — răspunse rîzînd Gonsalez, căci el era d-l Farmer. — Cred că au de gînd să întreprindă ceva. Voiau neapărat să ştie dacă noi avem ceva planuri. Cel mai bun lucru e să-l înştiinţăm pe Manfred. Vreau să ne sfătuim la noapte. Ce zici de Despard ? Crezi că o să se supere că i-am întrebuinţat numele ?

Gonsalez vorbea acum fără accentul silit, care-l derutase pe Black.

— Sigur că nu.

— L-am ales pe el, pentru că ştiam că pleacă diseară.

— Şi ceilalţi ?

— Afară de mecena, nu există nici unul.

— Dar dacă Black cercetează ?

— Nu e obiceiul lui. Se va mulţumi să-l supravegheze pe Despard, poate şi pe celălalt, al cărui nume l-am uitat. Despard pleacă diseară, celălalt miercuri, în America. Vezi deci că totul corespunde exact cu ceea ce i-am spus lui Black.

Scoase apoi douăzeci de lire din buzunar şi-i puse pe masă.

— Douăzeci de lire. Poţi face cu ei o faptă bună. Poiccart îl băgă liniştit în buzunar.

— Am să-i trimit căminului de copii din Brady. Cu asta nu li se va salva viaţa micuţilor, e drept, dar li se va putea face o plăcere.

Deodată pufniră în râs. Le venise aceeași idee.

— Ce mutră curioasă ar face Black, dacă ar ști la ce se întrebuințează banii săi.

— Așa-i că ar fi dat mult să știe cine e al patrulea ? — întrebă Poiccart.

— Bineînțeles. Aș vrea să știu dacă m-ar fi crezut, că eu singur sint unul din „cei patru” și că nici eu nu-l cunosc pe al patrulea ?

— Și eu m-am întrebat cine ar putea să fie. Tu, nu ?

— M-am dezobișnuit să fiu curios. Oricine ar fi, sint bucuros că e un om cu suflet larg, care lucrează cu tragere de inimă pentru interesele noastre. Sint sigur că a făcut deja lucruri mari și onorabile.

Poiccart îl aprobă cu seriozitate.

— Apropos. L-am vizitat pe Lordul Verlong. Ți-amintești că „No. 4” ne-a îndrumat spre el, ca să-l punem la probă. Lordul e un om amărît și are o inteligență înțepătoare.

Poiccart surise.

— Ți-a spus desigur să te duci la dracu ? !

— Cam așa ceva. Cu mare greutate și cu multe mormăituri din partea lui, i-am ciupit zece șilingi. Dar m-am amuzat ca pentru zece lire.

— Dar nu mi-ai dat banii ăștia pentru fondul nostru.

— Nu, căci erau destinați altui scop.

Deoarece pacienții începură să sosească, încetară cu discuțiile. Un sfert de oră mai târziu, ambii erau adinși în munca lor de medici. Pansau răni, examinau pe bolnavi, împărțeau doctorii. Ajutorul lor medical era foarte apreciat în cartier.

Farmacia și cabinetul medical își datorau existența dărnicii a trei doctori, care apăruseră ca din senin. Un necunoscut le dăruie într-o bună zi cinci mii de lire, apoi le făcu într-o seară o vizită (venise îmbrăcat într-o mantilă lungă neagră și avea fața aco-

perită cu o mască) și le propuse ca să-l ia în asociația lor. Ei nu-l cunoșteau.

Poate că-i era cunoscut lui Manfred, care-l primi imediat cu multă bunăvoință și-i acordă încredere. Astfel devenise colaboratorul lor.

Cei trei medici erau descriși ca niște originali, care se devotau cu fanatism acțiunii lor de binefacere. Ei nu aparțineau nici unei organizații și nici nu li se putea dovedi că ar fi în legătură cu vreo sectă religioasă, care dădea și ea ajutor nevoiașilor. Nu încăpea nici un fel de îndoială că posedau cunoștințele și titlurile necesare exercitării meseriei de medic. Unul din ei, Leon Gonsalez, era și un chimist excelent.

Nu se duceau niciodată la biserică sau la vreo serbare religioasă; ceea ce făcu pe membrii confederațiilor religioase din acel cartier să fie cam surprinși.

Se încercase să se afle cărei confesiuni aparțin medicii aceștia. Întrebările respective rămăneau fără răspuns.

Abia pe la unsprezece noaptea plecase ultimul bolnav. Personalul de serviciu începuse să facă curățenie.

Gonsalez se întâlni cu Poiccart în birou. Ambii erau obosiți, dar mulțumiți. Biroul servea de altfel ca odaie comună de locuit. În sobă ardea un foc bun. Podeaua era acoperită cu un covor fin, pe pereți erau puse cîteva acva-forțe frumoase și scumpe.

Tocmai discutau cazurile ce se iviseră, își comparau notițele și-și povesteau detalii interesante, cînd auziră sunînd clopotul de la intrare. Manfred nu se înapoiase încă din oraș.

Leon se uită afară.

— Sună la farmacie, — spuse el în spaniolă, — cine o fi ?

— Desigur iar o fetiță mică și iar o să auzim : „Veniți, vă rog, să vedeți pe tata, care e sau mort sau beat“.

Amindoi bufniră în ris, amintindu-și de această aventură adevărată.

Poiccart deschise ușa și văzu un individ stînd la intrare.

— S-a întîmplat o nenorocire la colțul străzii. Pot să-l aduc aici ?

— Dar ce s-a întîmplat ?

— Un individ a fost rănit cu cuțitul.

— Adu-l înapoi.

Poiccart se înapoie la Gonsalez.

— Victima unei injunghieri cu cuțitele. Vrei să-l aduc la tine, Leon ?

— Da. Mă duc să pregătesc totul.

Cîteva minute mai tîrziu rănitul fu adus în sala de operație. Cei doi prieteni îl recunoscuseră imediat.

Îl așezară cu atenție pe masa de operație și-i îndepărtară hainele.

Politistul care însoțise convoiul goni pe curioși din odaie.

Rămași singuri, cei doi prieteni se uitară unul la altul.

— Dacă nu mă înșel — spuse Leon, — ăsta-i Willie Iakobs.

May Sanford era singură în odaia ei. Tatăl său, care trebuia să se ducă la o ședință, o lăsase citind o carte. Cartea stătea însă acum la o parte, căci May se gîndea la scrisoarea pe care o primise în după amiaza aceea de la Black, prin care acesta o ruga să-l primească „într-o chestiune urgentă“ privind pe tatăl ei. May se speriasă și se uluise de urgența și secretul știrii.

— Un individ voiește să vă vorbească — spuse servitoarea, intrînd în odaie.

— Cine e ?

— Un vagabond.

May ezită. Intendentul era acasă. Se decise la urmă să-l primească.

— Du-l în biroul tatălui și spune-i lui Thomas să stea prin apropiere, pentru cazul că voi avea nevoie de el.

May nu-l mai văzuse niciodată pe cel sosit. Instinctiv se retrase cu bănuială, când îi văzu fața, cu toate că în firea individului era ceva care-i inspira încredere. Omul era palid la față și miinile îi tremurau.

— Iakobs... Willie Iakobs. Îmi pare rău că vă deranjez, d-ră, dar am să vă comunic ceva important

— Dar e târziu... ce dorești ?

Tipul răsucea stingherit pălăria în mână și se uita la servitoare, care părăsi camera, la un semn al stăpînei sale.

— E într-adevăr important pentru dv... Black m-a tratat foarte rău.

D-rei May îi trecu o clipă o bănuială ciudată prin cap. Să-l fi trimis Frank pe individul acesta, ca să-i distrugă încrederea ce-o avea în Black ?

Fu apucată de un sentiment de repulsie față de vizitatorul acesta și contra aceluia care l-ar fi însărcinat...

— Poți să-ți scutești orice osteneală — spuse ea rece. — Du-te înapoi la domnul care te-a trimis și spune-i...

— Dar nu m-a trimis nimeni, d-ră. Am venit din propria mea inițiativă. Vă spun doar că am fost tratat rău. Am tăcut ani de-a rîndul din gură și acum m-a părăsit. Sînt bolnav. Asta o puteți vedea. Sînt aproape mort de foame și nu mi s-a dat nici măcar o bucătică de pîine. Azi am fost la Black. Nici n-a vrut să mă primească.

Mai că plîngea de necaz.

— Am să i-o plătesc eu, însă ! Știți ce intenționează ?

— Nu vreau să știu nimic ! N-ai să câștigi nimic, dacă ai să vorbești rău de colonelul Black.

— Nu fiți copilă, d-ră — se rugă el. — Credeți-mă, că nu vă cer bani. Nu vreau bani. Nici n-am nevoie de bani. D-l Fellowe mă va ajuta cu siguranță.

— Așa ? Îl cunoști pe d-l Fellowe ? Va să zică tot el te-a trimis ? Nu vreau să mai aud nimic ! Acum știu de unde vii ! Am mai auzit eu de astea !

May se duse la ușă și sună. Thomas apăru imediat.

— Condu-l pe omul acesta afară !

Iakobs se uita cu tristețe la ea.

— Te-am prevenit, d-ră. Alții ar fi mulțumiți de comunicarea, pe care ți-o fac. Black e Essley, asta e tot ce voiam să-ți spun !

Părăsi apoi camera și casa.

Rămasă singură, May se așeză comod într-un scaun. Tremura din cap pînă-n picioare, atît era de iritată. Frank îl trimisese pe individul acela. Ce nemernic ! Cum de îndrăznise să facă acest lucru !

Desigur. Numai mentalitatea unui polițist putea concepe o astfel de josnicie. Se vede că credea că toți oamenii sînt răi și mizerabili. Asta făcea parte din meseria sa, bineînțeles. Venea doar zilnic în contact cu criminalii și cu călcătorii de legi.

May se uită la ceas. Vizita asta-i stricase tot cheful. Nu știa ce să facă. Nu-și putea concentra gîndurile și nu putea citi măcar. Era prea devreme să se culce. Cu plăcere ar fi făcut o mică plimbare, dar nu avea pe nimeni, care s-o însoțească. Nu putea să-l roage pe Thomas să meargă după ea. Îi veni să rîdă.

Deodată tresări. Auzise sunînd clopoțelul de la intrare. Cine putea să fie ?

Nu trebui să aștepte prea mult. Servitoarea îl anunță pe Black, care intră îmbrăcat în haine de seară și părea foarte bine dispus.

— Iartă-mă că te vizitez atât de târziu. Am trecut din întâmplare pe-aici și m-am gândit că aș putea să-ți vorbesc.

Tonul amabil al vocii lui Black o convinsese imediat pe May de sinceritatea lui. Bineînțeles însă că Black nu spunea adevărul, căci vizita asta era urmarea unui plan bine stabilit.

Black știa că Sanford nu e acasă. Mai știa că acesta n-ar fi fost deloc de acord cu vizita sa, căci tocmai în după amiaza aceea se certase rău cu el.

May îi întinse mîna, pe care Black o strînse cu căldură.

— Îmi pare bine că ai venit. Sînt foarte neliniștită.

Black dădu din cap, ca să-și exprime compătimirea ; deși nu știa despre ce e vorba.

— Individul ăla, care a fost acum aici...

— Ce individ ?

— Am uitat cum îl cheamă... a plecat chiar acum de-aici. Arăta bolnav și prăpădit. După cîte știu, îl cunoști...

— N-a fost unul... Iakobs ?

— Exact. Așa mi se pare că-l cheamă.

— Dar ce a vrut ? — Black pâlise la față.

May repetă convorbirea avută. Black se sculă.

— Vrei să și pleci ?

— Da. Îmi pare rău, dar mai am o convorbire importantă... și apoi, n-am vrut decît să-ți spun bună seara. Iakobs nu ți-a spus unde se duce ?

— Nu. Mi-a spus numai că sînt destui oameni, care i-ar fi recunoscători pentru informațiile ce le-ar da.

— Așa ? — Black își dădea toată osteneala ca să suridă. — N-am crezut niciodată că Iakobs e un

astfel de om. Desigur că nu știe nimic ce nu ar trebui să știe toată lumea. Dar mai există și secrete de afaceri, d-ră Sanford. Iakobs a fost funcționar la mine. M-a furat. Nu e nevoie să te necăjești pentru lucrul acesta.

Black se duse mai întâi la biroul său din oraș. Cu tot întunericul în care era învăluită casa, el găsi drumul spre încăperile sale. Se duse de-a dreptul în sala de ședințe.

Într-un colț al camerei se afla o ușă mică, acoperită cu un covor.

Închise jaluzelele și trase perdelele, înainte de a aprinde lumina. Cercetă apoi ușa acoperită cu covor. Nu putea să vadă nici un semn, că ar fi fost deschisă de altcineva. Iakobs știa de existența încăperii aceleia mici din dosul covorului și amintise chiar de ea într-una din scrisorile sale.

Cu una din cheile pe care le scoase din buzunar, Black deschise ușa. În dosul ușii se afla o încăpăre mică, abia cât un dulap. De tavan atârna un bec electric. Instalația se compunea dintr-o masă de toaletă, o oglindă și un cuier pentru haine. Două ventilatoare îngrijeau ca aerul să fie continuu înprospătat.

Trase sertarul mesei de toaletă și scoase mai multe peruci afară. Toate avea aceeași culoare a părului, numai frezura era altfel aranjată. Nerăbdător, le aruncă pe toate pe masă, căci căuta un obiect, care trebuia neapărat să se găsească acolo. Ar fi găsit obiectul, dacă un borfaș iscusit n-ar fi percheziționat cu de-amănuntul locul înaintea lui. Se opri brusc din cercetare și se uită pe un bloc-notes care se afla pe masă și-i servea pentru notițe zilnice. Pe pagina de sus se vedea amprenta unui deget!

Așadar, tot Willie Iakobs fusese acolo! Willie Iakobs cu care fusese prieten și căruia-i plătise o pensie. Willie Iakobs furase sticluta verde! Sti-

cluța al cărei duplicat se afla în buzunarul vestei lui Black.

Colonelul nu-și pierdu cumpătul. Trecu în biroul din față, trase sertarul unei mese și scoase de acolo un revolver automat, încărcat. Îl cîntări în mină, se uită la el gînditor și-l puse înapoi. Nu-i plăceau armele de foc, căci făceau zgomot inutil și lăsau urme precise din care se puteau deduce multe asupra persoanei posesorului. Cîți criminali nu fuseseră prinși din cauza asta !

De tipul ăsta se putea scăpa și pe altă cale. Băgă iar mîna în sertar și scoase de-acolo un cuțit lung și subțire. Era un pumnal italianesc din secolul al șaisprezecelea, — de fapt o jucărie care servea, de obicei pentru tăiat hîrtie. Îl scoase din teaca de piele și-i încercă tăișul, dar mai ales vîrfurile. Își puse iar pumnalul în teacă și apoi în palton.

Stinse lumina și părăsi camera. În cazul de față nu putea face uz de sticla verde. Din acel preparat prețios, de care avea nevoie pentru alte scopuri, nu mai avea decît foarte puțin.

Black știa că Iakobs vine din cînd în cînd în vreo două-trei locuri, unde însă nu-l găsi. Trebuia deci să fie acasă, lângă spitalul Thomas.

Black ieșise tocmai dintr-o circiumă mică, ce se afla în apropierea străzii New Kent unde-l căutase pe Iakobs, cînd se întîlni cu el. Iakobs petrecuse seara gîndindu-se la soarta sa tristă și se înapoea spre casă, ca să se pregătească pentru marea aventură la care se gîndise.

Black îl bătui pe umeri.

— Hallo, Willie !

Iakobs tresări și se întoarse spre el.

— Ia mîinile de pe mine — strigă el, sprijinindu-se de perete.

— Nu face pe nebunul ! Vreau să discutăm în liniște. Ești doar om cuminte. Automobilul meu ne așteaptă după colț.

— N-ai să mă prinzi cu nici un preț să mă sui în mașina d-tale. Te cunosc destul de bine, Black. M-ai înșelat. M-ai tratat ca pe un ciine. Așa se poartă cineva cu un camarad ?

— Ai făcut o greșeală, dragul meu. Toți facem greșeli. Și eu am greșit. Acum hai să vorbim de afaceri.

Willie nu spunea nimic. Era încă bănuitor. Odată i se păru că Black bagă mîna în buzunarul interior al hainei și presupunea ce intenție urmărește cu asta. Acolo era deci ascunsă sticluta verde !

Black știa de minune să zăpăcească oamenii. Cunoștea părțile slabe ale caracterului lor. Fără să pară că urmărește vreun scop, îl duse pe Iakobs din stradă în stradă, pînă ce au ajuns la o fundătură. De o parte a străzii se aflau grajduri, de altă parte casele unor meșteșugari. Locul era slab luminat de lumina unei lanterne.

Willie ezită să intre în acea fundătură.

— Pe-aici nu se poate trece.

— Ba da. Eu cunosc poziția aceasta. Aș vrea să te întreb ceva, Willie ! Știu că acum gîndești iar bine despre mine.

Îi puse iar mîna pe umăr.

— Dar m-ai tras pe sfoară, — stărui să se plîngă Willie.

— Să lăsăm trecutul. Aș vrea numai să știu de ce-ai luat cu d-ta sticluta verde ?

Black vorbea calm.

Iakobs pierdu orice simț de prevedere.

— Pentru că eram furios.

— Și probabil că aștepti o ocazie să o dai prietenului nostru Fellowe ?

— N-am dat-o încă nimănui, dar...

Mai departe nu putu vorbi, căci Black îl apucase de gît. Willie se apără ca un disperat, dar în mîinile vînjoase ale colonelului era ca un copil mic.

— Cline spurcat ! — răcni Black.

Îl scutură de colo pînă colo, îl căută prin buzunare și găsind sticluta, îl aruncă de perete.

— Am să-ți arăt eu ce ți se întîmplă, dacă mi te pui în cale.

Iakobs se făcuse galben ca ceara și se clătina pe picioare.

— Ai pus iar mina pe sticlută, dar eu știu ce ai făcut cu ea.

— Așa ?

— Da. Știu totul. Nu poți să scapi așa de ușor de mine, auzi ? Trebuie să-mi plătești mai departe pensia, cum o faci și la alții. Știu destule despre d-ta, ca să te bag în pușcărie și să te duc la spînzurătoare !

— Asta-i destul, cred...

O lamă subțire străluci în lumina lanternei și Iakobs se prăbuși, fără a scoate vreo vorbă.

Black se uită în jurul său. Șterse pe haina lui Iakobs lama stiletului de sîngele de pe ea, băgă stiletul în teacă și se uită apoi la mîini, să vadă dacă nu au urme de sînge pe ele. Pumnalele italienești nu fac însă decît rănii mici.

Își îmbracă liniștit mînușile și se înapoie la automobilul care-l aștepta...

CAPITOLUL XV. — FRICA LUI SIR ISAAC

Iakobs zăcea pe masa de operație, sub lumina puternică a lămpii de bronz. Cei doi medici, în halate albe, se muneau din răspuțeri să-l scape.

— Mă tem că nu putem face nimic — spunea Gonsalez. — O arteră a fost atinsă. Mi se pare că are hemoragie internă.

După un examen superficial, Poiccart găsi starea rănitului extrem de serioasă. Trimiseră imediat un servitor ca să cheme pe un comisar de poliție.

Willie își revenise o singură dată în timpul examinării; era însă prea slăbit, ca să poată spune ceva.

— Mai avem numai o singură posibilitate ca să-i ajutăm, atîta ca să poată spune cine l-a rănit. Să-i facem o injecție puternică cu stricnină.

— Eu cred că e un asasinat, — răspunse Gonsalez. — Rana e adîncă de o jumătate de țol. Uci-gașul a întrebuițat probabil un stilet, pe care știa să-l mînuiască foarte bine. E o minune că n-a murit pe loc.

Magistratul pe care-l chemaseră, sosi mai degrabă decît s-au așteptat. Gonsalez îi povesti cele întîmplate.

— A încercat să-mi spună cine l-a lovit cînd l-am pus pe masa de operație, dar n-am înțeles numele criminalului.

— Îl cunoașteți ?

— Cred... presupun cine ar fi putut fi criminalul, dar nu pot spune precis.

Iakobs își pierduse iar cunoștința. Gonsalez se sfătuia cu Poiccart.

— Sigur că a fost Black. Am putea să trimitem după el. Știu că Iakobs a fost funcționarul său și că primea o pensie de la el. Asta ar fi o scuză suficientă. Dacă l-am putea aduce aici, înainte ca nenorocitul ăsta să moară, am afla desigur câte ceva.

— Am să-i telefonez.

Dar nu-l găsiră pe colonel la nici una din adresele, pe care le aveau notate.

Iakobs decedă pe la două dimineața, fără a-și fi recăpătat cunoștința și se părea că un nou secret va mări lista crimelor nesoluționate...

May Sanford află a doua zi după amiază de această nenorocire. Ziarele de dimineață nu raportaseră încă tragedia, deoarece aceasta se întâmplase noaptea târziu.

May citea încă diferitele reportaje, când primi vizita lui Black, care părea a fi foarte deprimat.

— Îngrozitor, — exclamă Black.

Pare că l-a impresionat mult, se gândi May.

— Bineînțeles că va trebui să-mi depun mărturia. Aș dori totuși să împiedic, cu toate mijloacele, ca numele d-tale să nu fie amestecat în afacerea asta. După câte știu, nenorocitul ăla ajunsese pe mâini proaste. De aceea am și fost nevoit să-l concediez. Nimeni nu trebuie însă să știe că a fost vreodată aici. N-ar fi tocmai plăcut pentru d-ta, dacă ai fi amestecată.

— Nu! Nu! Cu nici un preț nu vreau să am de-a face cu chestiunea asta. Nici nu pot vedea la, ce ar servi mărturia mea.

— Ai dreptate. — Black își adusese aminte acasă, cât de mult l-ar fi acuzat mărturia ei și aler-

gase plin de spaimă și grijă la May ca să afle dacă a comunicat de acum ceva poliției.

Black arăta rău. Era obosit, căci dormise foarte puțin în noaptea trecută. Știa că nu-l putea învinui nimeni. Nu-l văzuse nimeni când s-a întâlnit cu Iakobs și, cu toate că fusese în toate localurile unde se ducea de obicei Iakobs, nu întrebase nicăieri de el.

Și totuși, sentimentul că ștreangul i se stringe din ce în ce mai mult pe gît, îl obseda. Nu știa cine erau urmăritorii săi. În momente liniștite, îl apuca o spaimă groaznică.

Nimic nu-i mai reușea. Și Sir Isaac i se opunea. Ziua era foarte agitat, chiar și fără grijile unei soarte necunoscute.

Poliția făcuse cercetări amănunțite asupra locurilor unde petrecuse el noaptea trecută. Fusese interogată de detectivi cu atîta sîrguință, încît trebuia să presupună că în spatele acestor fapte stătea o putere conducătoare. Despre „cei patru“ nu își făcea, ce-i drept, nici o grijă. El considera informațiile d-lui Farmer ca juste și anume că „cei patru“ s-au despărțit deocamdată. D-l Wilkinson Despard plecase într-adevăr, așa că cele spuse de Farmer erau adevărate.

Black suferea iarăși de lipsa banilor. Achitarea datoriilor sale de la curse istoviseră toate fondurile. Sanford trebuia „convins“ cu orice preț. „Convingerea“ asta devenise o necesitate, care se mărea din zi în zi.

Într-o dimineață îl chemă Sir Isaac la telefon și îl rugă să se întâlnească cu el în parc.

— De ce nu vii la mine acasă ?
— Aș dori să te întâlnesc mai degrabă în parc.

Colonelul sosi punctual la întâlnire, deși era supărat ; căci prin invitația asta neobișnuită a lui Sir Isaac i se derutase tot programul zilei aceleia.

Baronul vorbi mai întâi de alte lucruri, pînă ce se decise să intre în miezul chestiunii.

— Vezi, Black, sîntem de mult prieteni, am avut de suportat mai multe aventuri curioase împreună, dar acum vreau... trebuie... — și începu să se bîlbie.

— Spune omule, ce vrei ?

— Vreau să îți spun adevărul. A sosit timpul ca să ne despărțim.

— Ce înseamnă asta ?

— Ei bine, știu precis că se vorbește de mine. Și că se spun minciuni. Am fost chiar întrebat deunăzi, ce fel de afaceri facem împreună. Și asta, vezi, mă neliniștește. — Sir Isaac fu apucat de o criză de amărăciune. — Cred că am pierdut situația mea la Lordul Verlong, numai pentru că m-am identificat prea mult cu d-ta.

— Înțeleg.

Expresia asta de predilecție a colonelului vorbea de la sine. De data asta mai avea și o semnificație specială.

— D-ta crezi că vaporul se scufundă și crezi, în mintea d-tale de șobolan, că e mai bine dacă vei părăsi corabia.

— Nu vorbi prostii, dragul meu. Trebuie să fii cuminte. Doar vezi singur cum stau lucrurile. Cînd am intrat, atunci, în firma d-tale, aveai multe planuri : fuziuni mari, trusturi și altele. Bineînțeles că știam de afacerea d-tale obscură de agent de bursă, dar asta era numai una secundară.

Black surise furios.

— Dar ai cîștigat destui bani cu secția aia ?

— Știu, știu, dar nu au fost milioane...

Black rămase tăcut.

— Lumea vorbește — continuă Tramber. — Se vorbește despre lucrurile cele mai rele. Ai promis fuziunea cu concernul lui Sanford și ai emis chiar

acțiuni ale noii societăți fuzionate, fără ca societatea să se fi constituit.

— Sanford nu vrea. Doar dacă i-aș plăti un sfert de milion în numerar și restul în acțiuni. Eu însă vreau să-i plătesc toată suma în acțiuni.

— Tocmai, asta dovedește că Sanford nu e om prost — răspunse cu brutalitate baronul. L-ai taxat greșit. Pariez că în spatele lui stă Lordul Verlong, care îl și susține în părerea sa.

Urmă o tăcere lungă, neplăcută. Sir Isaac ar fi șters-o.

— Așadar, d-ta vrei să dai acum bir cu fugiții ?
— Black îl privi pe Tramber cu o privire mușcătoare.

— Nu trebuie să iei lucrurile în rău. Asociații se pot desface, doar nu se leagă pentru eternitate. Și apoi, trebuie să îți spun că nu-mi plac unele din planurile d-tale.

— Așa ? Asta o spui acum ? Dar banii pe care ni i-au produs planurile mele, ți-au plăcut ? Banii pe care i-am avansat ca să atragi clienți noi ? Banii pe care ți i-am dat ca să-ți plătești datoriile la club ? Nu, dragul meu, acum trebuie să rămii cu mine ; și dacă nu vrei, atunci am să povestesc eu adevărul lui Verlong și celorlalți prieteni ai d-tale.

— N-au să te creadă, căci d-ta ai un renume prost și nu au încredere în d-ta. Între d-ta și mine, mă vor crede pe mine. Eu mai am, în tot cazul, o oarecare situație în societate, aparțin nobilimii engleze... dar d-ta cine ești ? Ce reprezinți ? Fără supărare, dar d-ta ești un nimic.

Black se uită lung la el.

— Oricare ar fi părerile d-tale asupra mea și asupra afacerilor noastre, acum trebuie să o con-

tinui cu mine. Nu poți să te sustragi responsabilității. Dacă voi fi eu arestat, pentru una sau alta din cele ce am făcut, am să destăinuiesc poliției și rolul d-tale. Amîndoi plutim în aceeași barcă și ne vom scufunda sau vom scăpa împreună.

Cuvintele acestea nu-și pierdură efectul asupra lui Sir Isaac, care răspunse :

— Aș dori să mă înțelegi bine. Voi căuta să îți restitui banii ce mi-ai dat. Am să-ți dau polițe...

Black rise.

— Splendidă idee ! Vrei să-mi dai acceptate ? Păi, asta o pot face și eu. Mai degrabă aș primi acceptate de la un măturător de stradă, decît de la d-ta. Ai atîtea polițe pe piață, încît s-ar putea încălzi cu ele cazanele uzinelor lui Sanford o săptămînă întreagă. Dar (fi venise o idee) să nu mai vorbim de asta pînă la perfectarea fuziunii. Cu siguranță că voi reuși săptămîna viitoare. Asta o să aducă o mare schimbare în situația noastră, Ikey. Nu e nevoie să fugi ca un șoarece.

— Nici nu fac așa ceva. Vreau numai...

— Știu. Vrei să fii prevăzător... exact ca și șobolanii. Nu te păcăli singur : ești băgat pînă-n gît. Nu poți ieși din firmă, pînă ce nu-ți dau eu drumul.

— Ar fi groaznic, dacă toate matrapazlicurile astea s-ar afla. Și ar fi cît se poate de neplăcut pentru mine, dacă s-ar afla că mai sînt încă tovarășul d-tale.

— Are să fie mai rău, dacă nu mai vrei să stai cu mine.

Ultimele cuvinte sunau ca o amenințare.

Theodore Sanford, omul extrem de ocupat, intră pentru o clipă în camera fiicei sale.

— Nu uita, May, că astă seară dau o masă în cinstea ta. Căci, dacă nu mă înșel, împlinești azi douăzeci și doi de ani. Ai găsit cecul ?

Fata îi trimise o bezea.

— Cine o să vină ? Ar fi trebuit să aleg și să invit eu singură...

— Nu am timp să-ți numesc pe toți invitații. Îmi pare numai rău că te-ai certat cu tânărul Fellowe. L-aș fi invitat cu plăcere.

Ea rîse plină de veselie.

— Vrei să spui că e nevoie acum să-mi aleg un alt polițist ?

El se uită cu seriozitate la ea.

— Fellowe nu e un polițist de rînd. Nu ți-am spus că l-am văzut luînd deunăzi masa cu ministrul de interne ?

Fata încreți fruntea.

— În uniformă ?

Tată său rîse cu poftă.

— Nu, prostuț. Era îmbrăcat în pijama.

— Ai intrat în școala lui Verlond ? — răspunse May, conducîndu-l la ușă.

După plecarea tatălui său se înapoie foarte bine dispusă în camera ei.

În seara trecută se simțise rău, obsedată de gînduri... pînă ce, urmînd unui impuls, renunțase la încăpățînarea și mîndria ei. Vedea precis, că Frank Fellowe rămăsese totuși idealul și Dumnezeuul ei și că el era stăpînul gîndurilor sale.

Se gîndea cu spaimă la ultima lor întîlnire și la despărțirea de atunci.

Amintirea acelei scene o întristă din nou. Se așază la birou și scrise cîteva vorbe, iute-iute, prin care îl ruga să vină să o vadă.

Frank sosi imediat. Zece minute după plecarea lui Sanford îi și fu anunțată vizita lui.

May coborî în grabă scara. Ajungînd însă în fața ușii bibliotecii fu apucată de un acces de timiditate... Ar mai fi ezitat poate, dacă servitoarea, care o urmăsea, nu s-ar fi uitat cam sucit la ea. May se simți obligată să-și impună o rezervă...

— Ce mai faci ? — îl întrebă ea pe Frank, care auzind deschizîndu-se ușa, se îndreptă în grabă spre ea.

Inimioara-i bătea teribil, sărăcuței de May. Vocea ei avea însă un sunet de răceală, urmarea efortului de a-și stăpîni iritația.

— Mulțumesc, bine — răspunse Frank, tot atît de rezervat.

— Voiam să-ți vorbesc.

— Asta am înțeles și eu din scrisoarea d-tale.

— Foarte gentil din partea ta că ai venit. Sper că rugămintea mea nu ți-a procurat neplăceri în serviciu ?

— Nu, deloc. Tocmai mă pregăteam să ies, cînd am primit scrisoarea. De aceea am și venit atît de repede.

— Îmi pare rău... Nu vrei să-ți termini întii treburile ? Mie îmi convine orișice alt timp... nu e atît de important...

— Nu am avut altceva în gînd. Și, ca să spun adevărul, voiam în orice caz să vin aici.

— Ah, Frank, voiai într-adevăr... ?

— Da. Într-adevăr, micuța mea.

May continuă, dar Frank citi în ochii ei mai mult decît ar fi putut spune prin grai...

Și cînd d-l Sanford se înapoie după amiază acasă, așa pe la ora trei, găsi în bibliotecă doi oameni fericiți...

În cabinetul directorului secției criminale din Scotland Yard așteptau însă cu schimbul zece funcționari, — frîgîndu-și mâinile și injurînd, — ca directorul lor, — Frank Fellowe, să vină...

CAPITOLUL XVI. — COLONELUL BLACK SE ÎNȚILNEȘTE CU UNUL DIN „CEI PATRU”

În locuința d-rului Essley, în Forest Hill, domnea tăcerea. Lampa roșie din poartă, care arăta că acolo locuiește un medic, era stinsă. Deși mobila nu fusese încă ridicată, casa făcea totuși impresia de părăsire.

Prin cartier circulau o droaie de zvonuri care de care mai fantastice. Dacă ar fi fost adevărate, atunci, cu drept cuvânt ar fi justificată nemulțumirea celorlalți locuitori.

Se zicea că „dr. Essley” nu avea dreptul să practice medicina. Se zicea că a făcut o înșelătorie de cea mai ordinară speță, căci s-a folosit de titlul și numele unui mort.

„Eu știu atita” — spunea Black unui reporter care venise să-l intervieweze, că m-am întâlnit cu dr. Essley în Australia și că am fost tare impresionat de capacitatea sa. De fapt, eu sint responsabil de situația ce și-a creat doctorul aici în Anglia. Căci nu numai că l-am împrumutat cu bani ca să se instaleze, dar l-am și recomandat tuturor prietenilor mei. Poți să-ți închipui cât de mult sufăr din cauza asta”.

Black nu știa unde se află acum „doctorul”. Spunea că ultima dată îl văzuse acum vreo lună. Essley îi spusese că vrea să plece spre continent.

Nici detectivilor de la Scotland Yard nu le-a spus mai mult. Detectivii îl urmăreau cu o răbdare imensă. Îl vizitau în continuu. Îl așteptau la birou, la teatru, la bănci. Peste tot erau în jurul lui. Veneau atât de des, încît făceau impresia că sînt funcționarii unei firme, căreia Black îi datora parale...

Colonelul își întrebuințase cu folos timpul. Era bine dispus. Reușise să adune o sumă mare de bani. Nu-l deranja deloc că acei bani nu erau ai lui. Îi era suficient să știe că sînt bani și că se află în buzunarul său. Mai știa precis că la fiecare oră din zi sau noapte putea avea, la o simplă chemare telefonică, un automobil la dispoziție. Și știința asta îi făcea mult bine... Mașina îl putea duce iute la Folkestone. Dar înainte de orice sentiment, era sentimentul că mai trăia, care-i dădea toate speranțele...

Răzbunarea asociației aceleia, care-l condamnase pe dr. Essley, îl lăsase pe el la o parte. Black își închipuia că o perucă sură, o pereche de sprincene mari și cîteva cunoștințe medicale, ar fi putut înșela pe acei patru oameni, care veniseră la Londra pe urma lui...

Afurisitul acela de Fellowe, care apărea și dispărea ca prin minune, îl neliniștea mai mult, ba îl speria chiar.

Fellowe nu făcea parte din „cei patru“. Fellowe era „funcționar“.

Sergentul Gurden, care-i făcuse multe servicii, fu mutat subit într-un cartier depărtat, fără ca cineva să fi știut motivul pedepsei. Dar și tînărul Fellowe dispăruse cu el. Fellowe, polițistul acela, pe care lumea îl văzuse stînd la masă cu ministrul de interne...

Deși avea destule motive să nu se simtă prea sigur, Black se găsea într-o stare de dispoziție diabolică.

Găsind că e bine să mai revadă hirtiile ce le avea asupra sa, și să distrugă pe acele compromițătoare, scoase portofelul afară și se uită în el. Prima hirtie pe care o zări îl făcu să încrețească fruntea. Era un bilet de „vagrans-lits“ pentru distanța Paris-Madrid pe numele dr. Essley. Ce neglijență din parte-i ! Cele mai teribile consecințe se puteau naște numai din cauza asta. Aprinse biletul și împrăstie cenușa.

Se întunecase de-a binelea și Black tot nu terminase încă. Nu aprinse însă lumina. Hainele de seară se aflau pregătite în cabinetul de toaletă. Bagajele și le făcuse de mult.

Se uită la ceas. Peste o jumătate de oră urma să fie în drum spre Sanford. Ceea ce el voia să facă era atât de riscant, încât numai un nebun se putea gândi să o întreprindă. Își zicea el singur asta. Se gândea însă cu sînge rece la urmări.

Intră în camera cealaltă și începu să se îmbrace, cînd își aminti că a uitat un pachet cu bancnote. Se înapoie să-l ia și tocmai voia să părăsească din nou camera, cînd auzi comutatorul de lumină învîrtindu-se și văzu lumina aprinzîndu-se. Se întoarse înjurînd și băgă mîna în buzunarul unde avea revolverul.

— Nu te mișca, te rog — îi spuse străinul liniștit.

— Cum ? D-ta ești ? — strigă Black.

— Ia mîna din buzunar, colonele. Nu ești, momentan, în pericol.

Străinul era neînarmat.

— De la Monte — blîbii Black.

— Da. Ultima dată ne-am întâlnit la Cordova. Te-ai schimbat de atunci.

Black se sili să surîdă.

— Mă confunzi cu dr. Essley.

— Da. Ai dreptate. Cred însă că o asemenea confuzie e justificată. Essley sau Black, cum vrei. Ziua d-tale se apropie de sfârșit și în locul ei vine noaptea...

Pe Black îl trecu un fior rece. Încercă să vorbească, dar gura îi era uscată și nu putu scoate decât un sunet nearticulat.

— Astă seară?... Acum? — întrebă el apoi cu vocea răgușită. Miinile îi tremurau ca varga. Și totuși era doar înarmat, pe cînd străinul, nu. Creierul i se învîrtea. O mișcare subită și strigoiul, care teroriza Europa întreagă, dispărea. Nu se îndoia deloc că are în fața sa pe unul din „cei patru”. Era însă ca pironit pe loc și nu era în stare să scoată arma din buzunar.

Siguranța cu care străinul acela stătea în fața lui, îl hipnotiza. Avea numai o dorință : să-l vadă plecînd. Se simțea strîns ca într-un clește și nu vedea nici o posibilitate de scăpare, atîta timp cît străinul mai era acolo. Mai ales că acesta părea să ghicească gîndurile lui.

— Am să-ți dau numai un sfat. Nu te duce diseară la masa lui Sanford.

— De ce ? — blîgui Black.

— Pentru că atunci eazi în jurisdicția „celor patru” care apără pe nevinovați de trădare și pericol, ceea ce cred că știi. În altă parte...

— Ce vrei să spui ?

— În altă parte cazi sub jurisdicția comună. Căci chiar acum un funcționar superior polițienesc a cerut un mandat de arestare contra d-tale, pentru că ești bănuit de omor.

Manfred se întoarce și o porni spre ușă.

— Stai pe loc! — urlă Black. Avea revolverul în mână și tremura de furie și frică.

Manfred rîse. Nu se opri din mers, ci întoarce numai puțin capul spre el.

— Cizmarule, rămii la calapodul tău! Arma d-tale e otrava, colonele... sau pumnalul, ca acum de curind la Iakobs. Explozia cartușelor nu îți priește.

Deschise ușa și părăsi camera.

Black se prăbuși într-un scaun. Buzele îi tremurau, pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare.

Asta înseamna sfîrșitul! Puterea sa era zdrobită. Se duse la telefon și ceru un număr.

Da, da. Mașina era gata. Poliția nu făcuse încă cercetări.

Telefonă la șase garaje diferite și dădu peste tot același ordin. Și anume, să i se pregătească două mașini, care puteau face drumul la Dover fără să aibă nevoie să oprească în drum pentru a se aproviziona cu benzină. La fiecare garaj indicase alt loc unde trebuia să-l aștepte automobilele.

„Eu mă sui într-una din mașini. Cealaltă vine după mine, goală. Mă duc la Dover să primesc cîțiva domni“.

Nu voia să riște nimic. Mașina a doua trebuia să fie prin apropiere, dacă prima ar fi avut de suferit vreo pană.

Și în clipele acelea se dovedea că un bun organizator. Locurile de așteptare ale automobilelor erau astfel dispuse, încît putea porni din orice direcție.

Termină toaleta pentru seară. În locul fricii, era stăpînit acum de o ură nebună contra omului care pregătise un astfel de sfîrșit carierei sale. Mai mult însă îl ura pe Sanford, care ar fi putut să-l ajute și să-l salveze.

Nu luă în seamă vorbele „celor patru“, — voia să se lupte chiar și cu poliția. Curios era, că de poliție se temea cel mai puțin.

Acum voia să dea ultima lovitură, — voia să-l lovească de moarte pe acela a cărui rezistență îl nimicise.

Pierduse liniștea și nu mai putea cugeta. Se gîndea numai la punerea în aplicare a planului său de răzbunare. Luă din dulap sticluța verde. Fără pană. Nu avea nevoie de ea.

Își aranjă banii în diferite buzunare ale hainei, puse sticluța în buzunarul vestei, se uită prin cameră cu ochii lucind de bucurie sardonică, își puse pălăria și paltonul și părăsi încăperea.

În hotelul „Great South Central“ se adunase o societate veselă. May își mai chemase o prietenă, tatăl său invitase pe încă un prieten din City.

— Ia loc, Black, îl invită Sanford, arătîndu-i locul rămas liber între el și fiica sa.

Mîna lui Black tremura cînd desfăcu servieta în care găsi unul din plicurile acelea cenușii, pe care le primise el deseori. Fără să-l citească, îl băgă în buzunar.

— Ai acum mult de lucru, Black ? — îl întreabă Sanford surizînd. Sanford era azi foarte amabil și bine dispus. — De fapt ar trebui să-mi mulțumești că n-am acceptat fuziunea propusă. Ai fi avut prea mult de lucru.

— Ai dreptate. — Black era neliniștit.

— În unele direcții, ești demn de admirat. Dacă ai fi fost numai ceva mai consecvent, ai fi avut mai mult succes.

— Nu crezi că am avut succes ?

— Aș putea să-ți răspund cu un da și cu un nu. Succesele le-ai obținut prea repede.

Colonelul Black nu intră în amănunte. Aștepta o ocazie favorabilă. Deocamdată trebuia să aibă răbdare. Să se acomodeze mediului și să ia parte la conversație, cît se poate de liniștit.

În stînga se aflau paharele d-rei Sanford. May refuză să bea.

— Dar, puicuță, de ziua ta trebuie să bei cel puțin șampanie.

— Bine. Șampanie am să beau. — May se simțea din mai multe motive, fericită, dar mai ales pentru că, ei bine, pentru că...

Acum i se prezintă lui Black ocazia...

Trase paharul d-rei May spre el, cu un gest distrat. Scoase sticluța din buzunarul vestei, o destupă și turnă tot conținutul pe șervet. Astupă sticluța din nou, o băgă în buzunar apucă încet paharul și sterse marginea cu șervetul umed. Puse apoi paharul la loc. Nu-l observase nimeni, căci muzafirii erau cufundați în discuție.

După aceasta se simți ușurat.

— Deșteaptă-te, Black ! — îl strigă Sanford. Colonelul tresări. — Tocmai acum a făcut prietenul meu de aici o remarcă asupra părului d-tale.

— Cum ?

— Frizura d-tale e în regulă... dar de cînd ai d-ta părul alb ?

— A, de mult.

Black nu mai luă parte la convorbire, căci chelnerii umpleau tocmai paharele cu șampanie. Black se uita la Sanford. Ce mulțumit și fericit era omul acela ! Tatăl și fiica se înțelegeau de minune. De fapt... era ceva groaznic, că fata asta trebuie să moară. Black se uită la ea. Curios lucru, că o cantitate de cîteva miligrame era în stare să rupă legătura dintre trup și suflet...

Chelnerul umplea acum paharele lor.

Black îl goli pe al său, fără să aștepte.

May nu se atinse de al ei. Discuta ; și Black nu putea să vadă decît o parte a obrazului și unul din umerii ei albi.

Aștepta cu nerăbdare.

Sanford încercă să-l atragă din nou în conversație, dar colonelul rămase tăcut.

Se mulțumea să asculte, cum spunea el, și voia să observe și să aștepte.

În fine, degetele d-rei May apucară paharul, îl ridicară în sus și... atinse cu buzele marginea paharului.

Black își ținu respirația. — May puse paharul la loc și vorbi mai departe. Black număra secundele tîrîtoare... șaiszeci... o sută... nimic. Și iar nu băgă de seamă că Sanford i se adresase...

Otrava nu-și făcuse efectul !

— Ești bolnav, colonele ?

— Bolnav ? Nu... de ce să fiu bolnav ?

— Deschide fereastra — ordonă acum Sanford unui chelner.

Black se cutremură de frig, cînd aerul rece îl atinse. Se sculă în grabă de pe scaun și părăsi, clătinîndu-se, sala, fără să știe ce face.

Acum s-a isprăvit totul.

Pe gang se lovi de un domn. Era același care-l mai vizitase odată.

— Scuzați, vă rog, dacă nu mă înșel, dv. sunteți colonelul Black ?

— Dă-te la o parte !

— Eu sînt detectivul Kap de la Scotland Yard, și am ordin să vă arestez !

Simțînd pericolul, Black se dădu înapoi și-l lovi de detectiv cu toată puterea cu pumnul sub bărbie. Detectivul se prăbuși la pămînt ca un buștean.

Coridorul era gol. Fără să se mai intereseze de soarta detectivului, Black se repezi în vestibul. Era fără pălărie. Acoperindu-și fața cu mîinile, ieși în stradă și chemă o mașină.

— La gara Waterloo ! Căpeți un bacșiș bun dacă prind trenul.

Mașina zbură pe Strand. Înainte de stație, Black schimbă însă direcția și ceru să fie dus la Eton Square. Acolo plăti și dădu drumul mașinii.

Fără multă căutare, găsi mașinile care-l așteptau acolo.

— Eu sînt colonelul Black. Ia-o pe drumul cel mai scurt spre Southampton. Mașina cealaltă să vină după noi.

Pe drum își schimbă iar planul.

— Mergi mai întâi la „Junior Turf Club“.

Ajuns acolo, spuse portarului să-l cheme pe Sir Isaac afară.

— Ia-ți pălăria și paltonul !

— Dar...

— Nici un dar... Ia-ți pălăria și paltonul, dacă nu vrei să te ridice poliția !

Fără să vrea, Ikey se supuse.

— Dar, pentru Dumnezeu, ce înseamnă asta ?

Deodată zări capul gol al cîineului și exclamă :

— Dumnezeule ! L-ai arătat alb ! Semeni leit cu dr. Essley !

CAPITOLUL XVII. — JUDECATA

— Dar unde mergem ? — întrebă Sir Isaac prăpădit.

— La Southampton, acolo o să ne întâlnim cu câțiva prietenii. — Black rânjea. Se aplecă apoi spre șofer și-i dădu noi instrucțiuni.

Mașina zbura acum. În câteva minute trecură prin Hamersmith Broadway și erau în drum spre Barnes.

Abia ieșiseră din circulația intensă a centrului, când o mașină mare de curse apărură și se strecură printre celelalte mașini, luându-se după mașina lui Black, care alerga acum pe șoseaua spre Sandown.

Auzind zgomot în urma lor, Black se întoarse și se uită pe fereștriuca din spate. Credea că e mașina a doua. Dar aceea avusese o pană de cauciuc și rămăsese la Putney Heath. Black se simțea neliniștit, deși nu era nimic neobișnuit, ca pe strada asta, care ducea la Portsmouth să mai circule și alte mașini la ora asta.

Din zgomotul mașinii, Black înțelese că mașina aceasta o va lua înainte.

— Pe dată ce șoseaua va deveni mai lată, lasă-l să treacă înainte, — spuse el șoferului.

Dar mașina din urmă nu le-o luă înainte decât două mile după ce au trecut de Sandown. Apoi își

încetini mersul și sili și pe șoferul lui Black să facă la fel.

Îngrijorat peste măsură, Black observă manevra asta. Mașina din față mergea acum din ce în ce mai încet și se opri la o cotitură. Șoferul lui Black nu putea trece pe lângă ea și fu nevoit să oprească.

Zăriră la lumina farurilor doi bărbați care se uitau la o roată.

Unul din ei se apropie de mașina lui Black.

— Scuzați. Mi se pare că vă cunosc.

Obrazul lui Black fu luminat brusc de lumina puternică a unei lămpi de buzunar. În mîna individului, care ținea lampa, lucea țeava unui revolver.

— Coboră, d-le Black. Și d-ta, Sir Isaac.

Black nu avu altceva de făcut, decît să asculte de porunca dată. Tramber îl urmă.

— Luați-o înainte.

Cei doi se supuseră. Conducătorul primei mașini se apropie de ei. Și el avea în mîna o lampă electrică și un revolver. Le ordonă scurt să se suie în mașină. Primul mascat se duse înapoi să dea instrucțiuni șoferului lui Black, se sui apoi și el în mașină și se așază în fața celor doi prizonieri.

— Țineți mîinile pe genunchi! — Ordinul fu executat și controlat.

Paznicul lor îndreptă raza de lumină asupra mîinilor lor în timp ce mașina zbura mai departe.

De pe șosea o cotiră la dreapta și, după vreo zece minute de mers, mașina opri în mijlocul cîmpului.

— Coboriți!

Black ieși din mașină, înjurînd.

— Asta-i probabil iar o glumă a „celor patru“?

— Ai să vezi numaidecît!

Black și Sir Isaac fură conduși, peste cîmp, la o clădire mică. Această clădire zăcea în întuneric. Black credea că e o biserică sau o capelă.

— Stați pe loc !

Black și Tramber așteptară ,apucați acum de frică groaznică.

— Înainte !

Black și Tramber așteptară, apucați acum de o lumină subit și atât de puternic încît trebui să închidă ochii.

Uitindu-se mai tirziu în jurul lui, văzu că se află chiar într-o capelă. Acolo unde de obicei se afla altarul, era acum o platformă joasă, acoperită cu stofă neagră. Pe platformă se aflau trei scaune.

Totul făcea impresia unei săli de judecată.

La masa de pe platformă ședeau trei bărbați mascați. Cel din mijloc avea la cravată un ac cu un diamant lucitor.

Cel de al patrulea mascat îi păzea.

Black își roti privirea de jur împrejur. În spatele celor trei bărbați care ședeau la masă, se afla o ușă care servea în același timp de intrare și ieșire.

Bărbatul cu diamantul în cravată li se adresa acum cu o voce aspră.

— Morris Black ce s-a întimplat cu Fank ?

Black ridică plictisit din umeri.

— Ce s-a întimplat cu Iakobs, cu Coleman și cu o duzină de alți oameni, care ți-au stat în drum și au murit subit ?

Black tăcea mereu. Se gîndea la situația sa. În spatele lui se afla ușa prin care intrase, — singura posibilitate de scăpare. Black băgase de seamă că cheia rămăsese în ușă. Acum știa că se află într-o capelă veche, după ce văzuse ferestrele înalte și ușile boltite.

Ușa de la intrare însă era un obiect modern.

— Ce rol ai jucat d-ta la toate crimele acestea, Isaac Tramber ?

— Nu știu nimic ! Nu știu mai mult decît dv. Cred că a speculat ordinar la bursă. Întrebați-mă

și vă voi răspunde, dacă știu ceva ; vreau să ies cu pielea curată din afacerea aceasta.

Tramber făcu un pas înainte. Black, care întin-sese mina să-l oprească, fu reținut de bărbatul mas-cat, care-l păzea.

— Apropie-te — îl chemă mascatul din mijloc pe Sir Isaac.

— Vreau să fac tot ce-mi stă în putință. Voi fi fericit dacă vă voi putea servi. — Făcea impresia unui elev, căruia-i e frică de profesorul său.

— Taci din gură ! — urlă furios Black. — Nu știi ce faci, Ikey. Ține-ți gura și stai lângă mine, atunci nu are să ți se întâmple nimic.

Dar Sir Isaac vorbea mai departe : „Eu știu nu-mai de o sirgură chestie. Black se certase cu Frank...”

Abia scoase vorbele acestea, cind se auziră trei detunături. „Cei patru” nici nu se uitaseră să vadă dacă Black era înarmat. Cu iuțeala fulgerului acesta scoase revolverul din buzunar și-l descărcă asupra trădătorului.

În clipa următoare, Black era deja la ușă, întoarse cheia și ieși afară.

— Trage... dar trage odată, Manfred — strigă unul din cei trei aflați pe platformă.

Era însă prea târziu. Black dispăruse în întuneric.

Trei din „cei patru” se luară după el. Dar cînd ajunseră în pragul ușii, Black, care-i zărea din um-bră, trase asupra lor.

— Stingeți lumina și urmăriți-l — strigă acum Manfred.

Sosiră însă prea târziu. Black o luase cu mult înainte și cu instinctul animalului sălbatic, găsi drumul spre mașina pe care paznicii săi o lăsaseră pe cîmp.

Se urcă la volan și, după cîteva încercări, reuși s-o întoarcă și s-o pornească la drum.

— N-are sens să ne luăm după el — spuse Manfred. — Să ne întoarcem în capelă.

Pe podcaua de piatră zăcea Sir Isaac mort.

Dar nu la el se uitau „cei trei“. Șeful lor se zbătea pe jos într-un lac de sânge.

— Examinați rana și, dacă nu e prea periculoasă, nu mă demascați.

Poiccart și Gonsales îl examină în pripă.

— E foarte serioasă.

— Știam asta. Ar fi fost mai bine dacă l-ați fi urmat la Southampton. Probabil că Fellowe o să pună mina pe el. Sau trebuie să-i zic „Lord Francis Ledborough?“ E nepotul meu și funcționar superior în Scotland Yard. I-am telegrafiat să mă urmeze. Probabil că-l veți întâlni. Atunci puteți merge cu el. E destul dacă Manfred rămîne cu mine. Luați-mi masca.

Gonsalez se aplecă, îi luă masca de pe față și se dădu surprins înapoi...

— Lordul Verlond — exclamă el.

Manfred, care știa de mult faptul acesta, dădu din cap.

La ora aceea șoseaua era puțin umblată. Întunericul și drumul strimt îi făceau greutatea lui Black, care de ani de zile nu mai condusesese o mașină.

Ca fulgerul trecu printr-un sat și cit pe-acî era să calce un polițist.

În fine se văzu pe șosea. O luă prin Winchester. Aici i se puse o piedică : două căruțe stăteau așezate de-a curmezișul drumului. Avu norocul să le poată ocoli. Poliția știa deci de fuga lui. Black trebuia să-și schimbe acum planurile. Mai întîi voise să părăsească Anglia prin Dover sau Southampton. Sperase să ajungă neobservat pe bordul

vaporului care mergea spre Hâvre. Dar asta era acum exclus. Vapoarele erau desigur supravegheate și el nu mai avea posibilitatea să se travestească.

Opt mile la sud de Winchester trecu pe lângă altă mașină, înainte de a-i veni în minte că asta trebuie să fie a doua mașină închiriată de el. Tocmai când își aminti de asta, unul din cauciucurile mașinii sale se strică. Se opri, felicitându-se de norocul său !

Sări din automobil, alergă în mijlocul drumului cu brațele întinse și făcu semn mașinii, care venea înspre el, să oprească.

— Du-mă la Southampton. Am suferit o pană. Șoferul mormăi ceva de neînțeles.

Black deschise ușa mașinii și se sui în ea. Ușa fu închisă după el, fără ca Black să observe că în mașină mai erau și alte persoane.

— Cine ?... — începu el, dar două brațe puternice îl apucară strâns. Mîinile sale fură prinse în cătușe de oțel.

— Eu sînt Lordul Francis Ledborough, director la Scotland Yard și te declar arestat pentru omor premeditat.

— Ledborough ?

— Poate că mă cunoști mai bine sub numele de Fellowe.

La 27 martie 19... Black fu spinzurat în închisoarea din Pentonville.

Lordul Francis Ledborough ședea lângă patul unchiului său și-i citea ceea ce scriau ziarele despre asta.

— L-ai cunoscut ? — întrebă tînărul.

— Mă mai întrebi ? Vezi bine ! E singurul dintre prietenii mei, care a murit spânzurat.

— Dar unde te-ai lovit de el ?

— Eu nu m-am lovit de el niciodată. El m-a lovit pe mine.

Și se strimbă bietul Lord Verlond, căci rana din umeri îi mai procura încă dureri.

— SFÎRȘIT —